Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

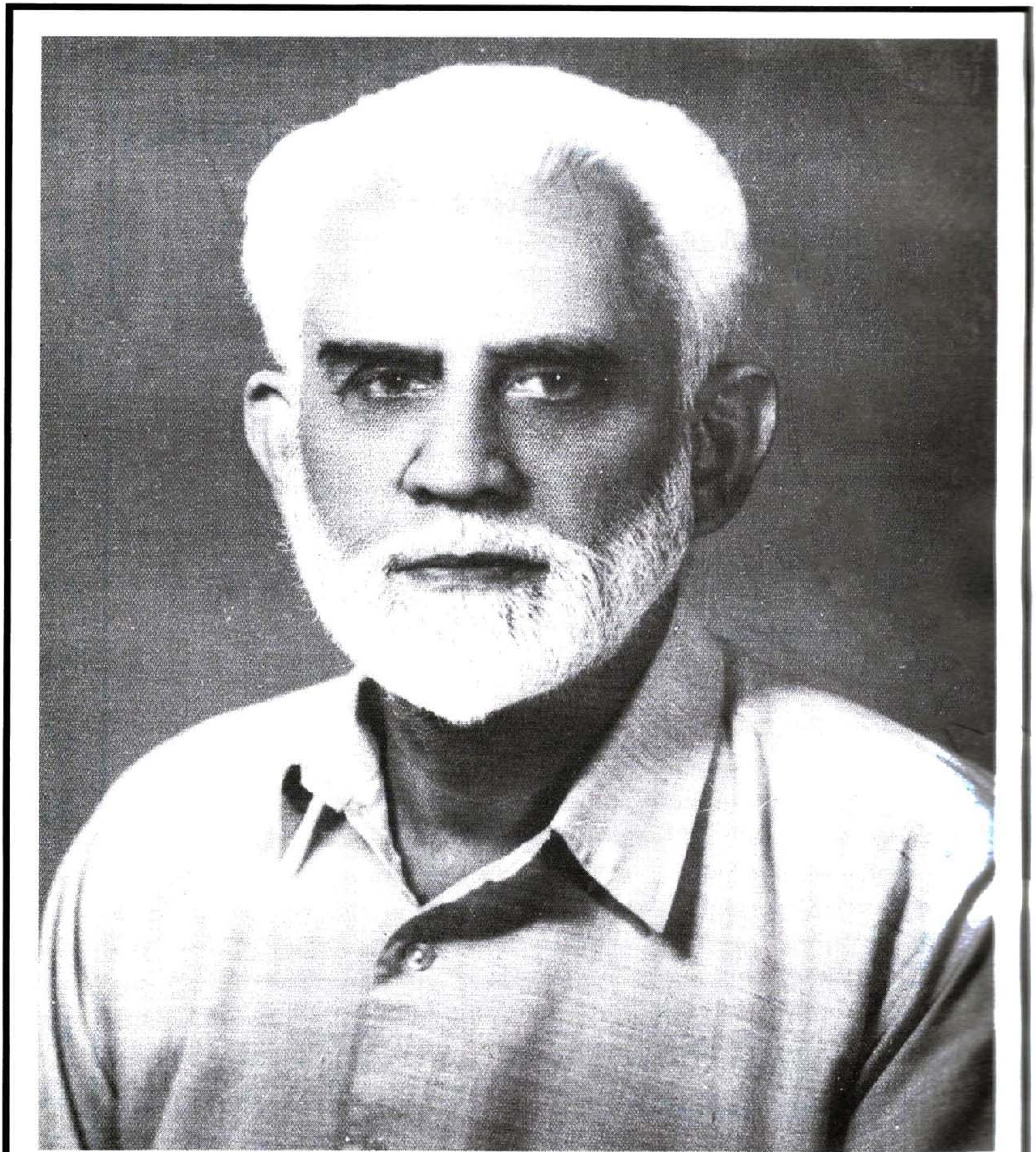

عبدُالله جان مغموم

ترون

دَ هغو رڼو رڼو او پاکو او ښکلو په نوم

چې کومې دَ دې دردناکو او غمناکو واقعو دَ

ليکلو په وخت زما د سترګو نه لکه ملغلرې دَ

بې واره بې اختياره راڅڅېدلې دي -

مغموم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقونه په حق د ليکوونکي کښې محفوظ دي

د کتاب نوم ——— "ارمانونه حسرتونه"

د چاپ کال ——— فروري ۲۰۰۱ء

شمېر ——— ۵۰۰

قيمت غير مجلد ——— ۷۵/ روپۍ

قيمت مجلد ——— ۱۰۰/ روپۍ

پريس ———

کاتب محمد رسول پښتو اکيډمي

د موندلو درک :

۱- يونيورسټي بک ايجنسي - خيبر بازار پېښور

۲- عبدالله جان مغموم

بمعرفت پوسټ ماسټر

شاهين ټاؤن

يونيورسټي پشاور

د کور فون نمبر ۴۵۵۵۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهرست

شمېر	عنوان	مخ
۱	عبدالله جان مغموم ښه شاعر، ښه ادیب او ښکلی انسان - جان محمد ذلمی	۱۱
۲	ارمانونه حسرتونه (د کتاب په حقله څو خبرې) عبدالله جان مغموم	۲۰
۳	څلورمه لور	۲۲
۴	جبینه	۲۹
۵	حرص	۳۹
۶	شمشېر کاکا	۴۶
۷	دوه مئینان	۵۸
۸	مقدّسه هستي	۶۸
۹	سزا	۷۴
۱۰	پښېماني	۸۱
۱۱	انتقام	۸۹
۱۲	اوښکي	۹۵
۱۳	چېچي	۱۰۱
۱۴	انسان او انسانیت	۱۱۰
۱۵	دوه یاران	۱۲۱
۱۶	تربور	۱۲۸
۱۷	وی د بابا	۱۳۴
۱۸	احمد	۱۴۰
۱۹	ژوند	۱۴۶

عبدالله جان مغموم

"ښه شاعر - ښه ادیب او ښکلی انسان"

(جان محمد زلمی)

عبدالله جان مغموم زه پېژنم - د وړوکوالي نه ئې پېژنم زما خپل دے - زما زړه ته ډېر نږدې دے - ځکه چې ښه انسان دے څو په دې موقعه به زه د هغه د ښه سړیتوب خبرې نه کوم - د هغه د شرافت - د پښتو او د غیرت خبرې به نه کوم - ځکه چې د غه داستان ډېر اوږد دے او په دې لنډ تنګ وخت کښې دومره اوږد داستان احاطه کول ګران دي - څو دومره قدر له به او وایم چې د غه ښکلے شاعر - ادیب او ښکلے انسان په تېر و د څو کښې ماله راغلو او راته ئې او وے لاله (زه تربې نه په عمر کښې مشر یم نو ځکه ما ته لاله وائي) دا فائل و اخله دې کښې ما مختلف مضمونونه لیکلي دي دا اوګوره ډېر په غور او په فکر سره ئې اوګوره څو ورځې پس به زه راشم نو په دې حقله به مې د خپلې رائې څخه بیا خبر کړې دې مضمونو له ما نوم ایښے دے "ارمانونه حسرتونه" فائل ئې ماله راکړو او په خپله لاړو - خدائے شته چې فائل ته مې او کتل نو وارمې ورته خطا شو چې دا به څنګه کوم - څو د مغموم غوندې څوان نبي آدم ته مې انکار نه شو کولے - فائل مې تربې نه واخستو او د ټیپې مې د ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ناڅوالۍ را وا خستو ما وے چې وعده دې کړې ده نو پوره کول به
غواړي - د فائیل دوه پاڼې مې چې واړولې نو په دریمه پاڼه د اولنۍ
مضمون نوم وه " څلورمه لوُر " په لوستو يې شروع اوکړه ،
اولنۍ پاڼه وړپسې دویمه پاڼه او بیا دریمه پاڼه - تلم وړپسې د
هرې پاڼې په لوستو به مې د زړهٔ درزارے سپوا کیدو - د هرې کرښې
په لوستو به مې خوله نوره زیاته اوچه اوچه کیده - غوږے به مې
زیګ زیګ کیدو او تاسو یقین اوکړئ چې د قصې آخرنۍ پاڼه سرته
اورسیده نو په ځان هډو پوهے نهٔ وم څو رنګې تړمې تړمې
اوښکې مې د سترګو نه راروانې وې په مخ مې خورې ورې بهیدې
او په ګریوان کښې مې څڅیدې - د دې نه پس په قصې پسې قصه - په
واقعې پسې واقعه او په حادثې پسې حادثه مې اولوسته - په
یو نشست کښې مې ټولې قصې اولوستې - د ټول فائل نه بُوتې
اووتم او هغه درونه فائیل چې زما ورته وارخطا وهٔ چې دا به
څنګه کوم هغه مې په ژړا او په سلګو کښې تکے په تکے اولوستو -
د هرې قصې په لوستو مې غوږے زیګ زیګ شو - هره یوه قصه یو
غم لړلے غم زپلے او غم سیزلے داستان وهٔ - یو د بلې نه زیاته
دردیدلې او په غمونو کښې لړلې وه - هره یوه قصه مې اولوسته
او د لوستو نه پس به مې د غم یوه سریکه په ټول بدن کښې خوره شوه -
او سوچ په وا خستم چې دا څوند د ځنې خالق د پاره څومره غمناک
دے څومره دردیدلے او تش نیدلے دے -
مغموم ډیره موده ما په رپرپیو اوریدلے وهٔ - "د هدایت خان"

په کردار کښې د "پائنده خان" په کردار کښې د "مرچکی" په کردار کښې
او د پښتو هرې ډرامه کښې ما د هغه د فن او صلاحیتونو ننداره
کړې وه - خو ماته دا نه وه معلومه چې دا هر وخت په خندا مغموم
دا هر وخت خوشحاله مغموم کښې په زړه کښې دومره غم هم لري
چې قلم ئې د اور بڅرې هم شيندلې شي - زه نه وم خبر چې د مغموم
ذهن او قلم د مظلومانو انسانانو د جذباتو او احساساتو ترجماني
په دې ډول هم کولې شي - ماته دا نه وه معلومه چې د مغموم په
قلم کښې دومره زور شته چې لوستونکي هم د خپل ځان سره د
احساساتو په بهیر کښې بهولې شي - زما په ذهن کښې مغموم يو
هر وختي خوشحاله او په خندا انسان وه يو داسې انسان چې نه د غمونو
نه خبر وه او نه ئې د چا په غمونو دومره څه پروا وه - زما په ذهن
کښې مغموم يو ښکلې رنګين شاعر او د پښتو ژبې يو منفرد طنز نګار
او مزاح نګار خو وه، خو دې نه خدائے شته چې نه وم خبر چې دا
په ظاهره خندا او خوشحاله مغموم په خپل زړه او سينه کښې د
درد ونو او غمونو دومره لوئے لوئے طوفانونه هم ګرځوي - د
"ارمانونو حسرتونو" د سرخط لاندې ټولې ليکلې شوې قصې او
واقعې چې په دې يقين سره ښه په غور سره او لوستې چې دا هر
څه حقيقت دے - د "واقعې" قصې نه دي - دا ځکه د اکثرو داستانونو
په رنګ افسانې نه دي - ځکه چې مغموم چې ماله د "ارمانونه حسرتونه"
قابل راکولو نو ورسره ئې راته دا وئيلي وو چې دا هر څه چې ما ليکلي
دي نو د هرې قصې او هرې واقعې بنياد په حقيقت باندې ايښودے

شوي دي - البته هرې قصې او هرې واقعې له ما په خپلو الفاظو کښې سرخنه کړې دي او د الفاظو جامې مې ورته اغوستولې دي -

څو ورځې پس معصوم راغلو تپوس ئې اوکړو چې قصې دې اولوستې - ما ورته ووې اؤ يار او مې لوستې خو زړه د رنه يو تپوس کوم چې دې لوستونکو ته سره څه بدکړي دي چې ته ئې داسې په خفه کولو او زهيرولو پسې قلم راخستې دې - ته سره خو د خندا خبرې هم شته - د تپوقو وشتو داستانونه درسره هم شته نو په دې غمونو ډېلي ماحول کښې خوشحاله پکار وو چې پريشانه زړونه دې خوشحاله کړې وې - او څه داسې قصې او واقعې دې په دې کتاب کښې راجمع کړې وې چې د لوستونکونه د څه ساعت د پاره خپل غمونه او پريشاني هېرې شوې وې - ما ځو تولې قصې اولوستې او د هرې قصې په لوستو مې غم سيوا او زړه د تکيره شو - هرې واقعې په سرو سترګو او ژړولوم - او دا مې يقين دې چې هر لوستونکې به لکه زما د هرې قصې د لوستو نه پس د خپلو اوښکو د اوچولو د پاره يا د رومال او يا د څادر د پسکې نه کار اخلي نو داکښې د لوستونکو سره زياتې نه دې -؟

زما په دې اوږد بيان معصوم مُسکې غوندې شو او راته ئې اووې چې "غم او خوشحالي" ورور او خور دي نو د ورور او خور ترمنځه بر ناحقې جدائي ولې راولئ - د خوشحالئ په خوندهغه خلق پوهيدې شي چې د غمونو په اغزنه لار منزل اوکړي -

د معصوم په دې دليل باندې زه غلې شوم - د هر شاعر او هر اديب خپل خپل اُصول دي - په تېر و ورځو کښې ما د معصوم صيب د شاعرئ

کتاب "د تور او ربل تورو کمڅو خیرې" لوستلې وه د هغې په حقله
مې څو تپوسونه په زړه کښې وو. نو دا موقعه راته موزونه ښکاره
شوه او تپوس مې ترې نه اوکړو چې مغموم صیب دا دومره موده
خبر نه وه چې خپله د ځوانۍ شاعرۍ دې داسې پټه ساتلې وه او
په دې آخر عمر کښې دې د ځوانۍ رباب او ټنګولو پکار نه دا وه چې دا
د ځوانۍ شاعرۍ دې په ځوانۍ کښې چاپ کړې وے او په دې عمر
کښې دې دې عمر شاعرۍ له کتابي شکل ورکړے وے. زما د دې خبرې
په جواب کښې مغموم مُسکے غوندې شو او راته ئې اووے چې لاله ستا
خبره په سر سترګو منم خو زمونږ د خلقو المیه دا ده چې مونږ د مجبورو
دلاسه یو کار هم په وخت نه شو کولے. مونږ غوندې خلقو خپل ژوند
د خپلې خوښې او خپلې مرضۍ مطابق نه چرې تېر کړے دے او نه ئې
تېر ولے شي مونږ چې د حالاتو نه مجبور شو نو خپل شپې په ورځو او
ورځې په شپو بدلو و. نو زما د ځوانۍ شاعرۍ خو به ما هله په وخت
چاپ کړې وے چې زه د رپړیو د دُنیا په دَلْ دَلْ کښې ور یو تت شوے نه
وے. ځکه چې په رپړیو کښې زما ژوند تېر و او دا نه وانه شو
زه یوا ځې د ستمو دښتانو او زلمو رنګین شاعر پاتې نه شوم بلکې
زما شخصیت په مختلفو برخو کښې په داسې طریقې سره تقسیم شو چې
زمانه ئې شاعري هېره کړه. هغه شاعري چې د طالب العلمانو او زلمو یه
نو ښه وه هغه شاعري چې زما په هر هر نفس به زلمو او ځوانانو
ماله دومره شاباسے راکولو چې شاید اندازه ئې نه وه. زما د پاره شاعري
هېرول نا ممکنه خبره وه خو لاله! دا خلق هم عجیبه دي. یا خو به

دوئ زمانه شاعري دومره مست وو چې په واه واه بيا اووايه په
چغو سورو به ئې اسمان په سر راخستے وه - او يا چې زه د ډرامې د
يو اهم پروګرام "ججرو" ديو اهم کردار "پائنده خان" په نامه يوه
ورځ په سندرا سور ججرې ته راغلم نو ځوانان او زلمي خو پرېږده
چې بوډاګانو مې هم داسې هرکلے اوکړو چې راشه که ئې ګورې -
هغه چابه چې زمانه مستو مستو شعرونو لاسونه پرقول اوس
زه د "پائنده خان" په شکل کښې د هغوئ آئيډيل شوم - د
انسان دا فطرت دے چې په کوم کار کښې هغه ته زيات شاباسے ملاويږي
هغه کار په زيات شوق او مينې سره کوي نو ما هم شاعري هيره کړه
او د ډرامې پروګرامونو ته ادم شوم - نوې نوې تجربې مې پکښې شروع
کړې - نوي نوي پروګرامونه به مې ليکل - نوې نوې ډرامې او فيچرونه
به مې ليکل او پيش کول -

رېډيو ته د ننوتو په وخت زه صرف يو شاعر وم - او چې
رېډيو ته ورننوتم نو زه اناؤنسر هم شوم - کومينټيټر هم
شوم - پروډيوسر او رائيټر هم شوم د ډرامو هيرو هم شوم -
د هرې ډرامې د سرکردار به ما اداکولو ځکه چې ما به د هرچا نه ښه
اداکولے شو - نو په دې وجه د هر ډرامه نګار به دا خواهش وه
چې زما په ليکلې ډرامه کښې دې د سرکردار (د هيرو پارټ)
عبدالله جان مغموم اداکوي - او د هرې ډرامې پروډيوسر به
دا کوشش وه چې زه دې د هغه په پيش کونکې ډرامه کښې حصّه
واخلم - په ډرامه کښې زما شموليت به د ډرامې د کاميابۍ سند

کښېکلي شو۔

لالا! ته خو په رېډيو کښې پاتې شوې ئې۔ تا ته د ځوانانو خلقو محنت او خوارې معلومه ده۔ په دغه خوارې کښې افسرانو کښې يو مشهور نوم د قاضي احمد سعيد صاحب هم دے تاته پته ده چې هغهٔ په دُخپل پروګرام سره څومره محنت کولو۔ نو دا د کال ۱۹۷۲ء خبره ده په ۲۷ دسمبر زما واده وو (د ډولۍ ورځ وه) او په دغه ورځ دغه قاضي احمد سعيد چې هغه وخت د پېښتو ډرامو انچارج وو په سائکل سور زمونږ کلي ته راغلو۔ چې ما اوليدو نو تپوس مې ترې اوکړو چې قاضي صيب د وليمه خو صباله ده او تاسو نن ....؟ نو مسکے غوندې شو او راته ئې اووے چې او وليمه صباله ده خو نن ما ځيګر له "محمد بن قاسم" ډرامه نشرکيږي او ما سره تا نه بغير بل څوک داسې نشته چې د محمد بن قاسم پارټ سره انصاف اوکړے شي۔ نو ته به مهرباني اوکړې او ما سره به لاړ شې چې ډرامه اوشي بيا به راځې۔ نو ما قاضي صيب ته خپلې مجبورۍ په مخکښې کېښودې او معذرت مې ورته اوکړو۔ نو دا دومره اوږد بيان مې په دې پورې اوکړو چې په رېډيو کښې زما ژوند برخې برخې شوے وو۔ په مختلفو حصو کښې تقسيم شوے وو او زما وړېن وتکو د رېډيو د پروګرامونو په هره برخه کښې زما آواز او رېدل غوښتل۔ زما کردار اداکول ئې پکښې خوښول۔ د خلقو نه زما د شاعرۍ د "تور او ربل توروکمڅو خبرې" هېرې شوې وې او زمانه هغه مستهٔ شاعري هغه چې د ځوانانو په جذباتو کښې به ئې زلزلې راوستې هغه رانه داسې پاتې شوه چې هرو بيا راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا یاده نهٔ شوه -

اوٌ لاله! دا ئې لاځه کوې، د ریډیو د عروج په زمانه کښې چې د هوا په څپو صرف د ریډیو بادشاهي وه - چې لا ټیلیویژن د پاکستان په مزکه قدم نهٔ وُ ایښودلے - په دغه وخت کښې زهٔ د هدایت خان او پاینده خان د کردارونو نه علاوه د ریډیو ژوند یو بل اهم دور کښې داخل شوم - په دې دور کښې ما هغه مقصد تر لاسه کړو چې کوم د ریډیو په نشریاتو کښې یو نوے مثال قائم کړو د یو نوي باب اضافه ئې پکښې اوکړه - په دې دور کښې زهٔ اوریدونکو ته د یو نوي پروګرام "څواږهٔ تراخهٔ" او د یو نوي توم "سرچکي" سره مخاطب شوم - اوٌ لاله زما په ریډیائي ژوند کښې زما د پاره دا یو "ځلنده" دور وهٔ، یو داسې دور چې ما پکښې د پښتنو قام او پښتنې معاشرې هغه خدمت اوکړو چې کوم به شائد چې ما د شعرونو په ژبه ته وے کړے شوے - او ځکه خو چې زهٔ خپل د ریډیو په ۲۲ کاله ژوند یو سرسري نظر واچوم نو "د څوږو و ترخو" د پروګرام په تخلیق او د "مرچکي" په کردار فخر محسوس کوم - "څواږهٔ تراخهٔ" یو داسې اصلاحي پروګرام وهٔ او "مرچکے" د دغه اصلاحي پروګرام یو داسې کردار وهٔ چې کهٔ یو خوا ته به ئې خلق ټول عمر یاد ساتي نو بل خوا ته به د ادب او د نشریاتو په دنیا کښې زما نوم هم ټول عمر ژوندے وي -

نو لاله! د ریډیو په دې دومره ناوزګاره او ګنجي لګه ژوند کښې کټې ما د اولني دورنه علاوه په بل دور کښې هم شاعري کولے شوه؟

ما سره کني وخت وه؟ زه کني په بې شمېره ځايه تقسيم شوے نه ووم.
نو په داسې حالاتو کښې تاسو زما د دوېم دور د شاعرۍ طمعه زمانه
ولې کوئ؟

ما چې د مغموم بيان واورېدو نو دا خبره مې او منله چې واقعي
چې د رېډيو په دومره تااوزګاره ژوند کښې د مغموم نه د دوېم دور
او درېيم دور د شاعرۍ طمعه کول زياتے دے. زه دا منم چې مغموم د
رېډيو په ژوند کښې ډېر نه هېرېدونکي کارونه او کردارونه ادا کړي
دي لکه "خوابده تراخه" او "سرچکے" به په ټول عمر د خلقو ياد وي.
او د مغموم نوم به په عزت او احترام سره اخلي.

(زلمے)

"ارمانونه حسرتونه"

(د کتاب په حقله څو خبرې)

دا زما د هغه کتاب نوم دے چې په شروع کښې ورله ما د ستر شاعر صابر شاه صابر په خوښه "یادونه یادګارونه" نوم ایښودلے وُ، خو د یو ملګري د خط په بنیاد چې دا نوم زما مرحوم پلار د خپل کتاب د پاره خوښ کړے وُه او نن صبا د طباعت د مختلفو مرحلو نه لګیا دے تېرېږي نو ما مجبوراً خپل کتاب له د "یادونه یادګارونه" په ځائے "ارمانونه حسرتونه" نوم خوښ کړو۔ "ارمانونه حسرتونه" زما د هغو مضمونونو مجموعه ده چې کوم ما د خپل ریډیائي پروګرام "خواږۀ تراخۀ" د پاره وخت په وخت لیکلي وو۔ او دا مې خیال وُ چې دا به په خپل آواز اورېدونکو ته پېش کوم او هغه درد او تحریکې کومې چې د دې قصو۔ واقعو او حادثو د اورېدو یا د لیکلو په وخت زما زړۀ ته رسېدلي وې هغه به د خپل دردېدلي آواز په ذریعه د خپلو اورېدونکو زړونو ته ورښکته کوم او اوښکې چې د دې واقعو د لیکلو په وخت زما د سترګو نه کله سېلاب بهېدلي وې هم هغه رنګ د رڼو او ترمو ترمو اوښکو یو سېلاب به د خپلو اورېدونکو د سترګو نه دا روانوُم۔ خو زما دا ارمان پوره نۀ

شو نو مې د خپل زخمي زړه حال اورېدونکو ته او وېلې شو او نه مې په دې غم کښې هغوئ د ځان سره شریک کړے شول - خو زه د خپل خدائے نه دا طمعه لرم چې که لوستونکي د دې کتاب هره واقعه په غور او سړه سینه اولولي نو هم هغه تاؤ به محسوس کړي کوم چې ما محسوس کړے وُ - دغه واقعې په لوستو ئې که د اوښکو لړۍ د سترګو نه را روانه نه شوه نو بیا زه ملامته. زما د مضمونونو- واقعو او حادثو د دې مجموعې له زه د افسانو نوم نه ورکوم کېدے شي چې په دې کښې اکثرې واقعې د افسانې دفن په تله پوره او نه خېژي دا مضمونونه ما د ریډیو د اورېدونکو د پاره خاص د ریډیو په ټیکنیک لیکلي دي - نو ځکه زه دا نه شم وېلې چې "ارمانونه حسرتونه" کټي د افسانو مجموعه ده -په دې کښې به افسانې هم وي -په دې کښې به قصې - حادثې او واقعې هم وي - خو یوه خبره زه تاسو ته په دې یقین سره کوم چې دا هرڅه لکه د افسانو په رنګ صرف افسانې نه دي بلکه دا هرڅه چې ما لیکلي دي دا ټولې داسې واقعې دي چې بنیادئې په حقیقت باندې ایښودے شوے دے - دا دشتیا، قِصې مې را جمع کړي دي - کتابي شکل مې ورله ورکړے دے او نوم مې ورله "ارمانونه حسرتونه" ایښودلے دے او اوس ئې په دې داده تاسو ته وړاندې کوم چې تاسو ئې په خپله هم اولولئ زنانه او ماشومان دې هم اولولي - زه د خپل خدائے نه دا طمعه لرم چې هر لوستونکے به ترې نه د خپل خولې ډکه کړي - انشاء الله -

عبدالله جان مغموم

څلورمه لور

بېګاه د زرغون د دوو میاشتو ماشومه لور آخر مړه شوه خدای دې اوبخښي .... خو یقیناً چې خدای به بخښلې وي ځکه چې د دوو میاشتو د ماشوم د ښه بخښلو هېڅ سوال نه پیدا کېږي .... او دا سې ماشومه - داسې تنکۍ کلۍ چې چا ته په دنیا کښې د سترګو د غړولو سره سمدستي د نفرت په نظر او کتلې شول .... د چا په پښه اغزی چې د زرغون مور خپلې انګور له په خوله کښې د پېغور ښتوونه ورو منډل او د چا په پښه اغزی چې د زرغون تېبر په سرو سترګو رو ژړېده - ولې .... ؟ ځکه چې دا د زرغون څلورمه لور وه ... او د زرغون لور نه زوی پکار و - د زرغون د مور نمسۍ نه نمسی پکار و - خو د زرغون په قسمت کښې زوی او د زرغون د مور په قسمت کښې نمسی نه و .... قدرت ته به دا نه ومنظوره چې د مور او د زوی دا ارمان دې پوره شي .... خو د زرغون مور د قدرت فیصلې ته سر ښکته کولو ته تیاره نه وه .... هغې د الله پاک فیصلې ته غاړه نه ایښوده .... نو ځکه خو داسې لېونۍ سېلنۍ شوه .... ځکه خو داسې په کنډو کپرو سر شوه .... د حالت د بودۍ کانو ښځو سره صلاح کانې اوشوې د دا یا نو سره مشورې اوشوې - چا ورته وویلې چې زرغون له بل واده اوکړه - او چا ورته اووې چې

ماشومې له دخلوېښتې نه اګاهو اګاهو په سودکړې انکارکښې په
سروکړو سیخونودواړه پوندې اودا غه - که غواړې چې دزرغن زوئے
دې اوشي نو راپاسه او دماشومې دواړه پوندې په سورکړې سیخ
اودا غه چې خدائے پاک درله نمسے درکړې - چې دَ جینکو پاتلې
به له شي - دَ زرغن دسور زړهٔ ته دا صلاح پرېوته ..... او آخر
یوه ورځ سحروختې دوه سیخونه دَ نغرې په سور انکارکښې ښخ
کړے شو .... او ربلېدو - سیخونه سره کېدهٔ - ماشوم دَ چېلې نیا
د ارادونه ناخبره - په اورنړې کښې ترلې په خوب اودهٔ وه..
.... ماشوم کلی نهٔ وه خبره چې په څهٔ ساعت پس څهٔ قیامت
راتلونکے دے - تنکی کلی نهٔ وه خبره چې دا د سنے خوب دَ دې دَ ژوند
آخرنے خوب دے - او شائد چې بیا ترمرګه پورې دا سې د آرام خوب اونهٔ
کړے شي ..... او چې څهٔ ساعت تېر شو نو .... دواړو سیخونو یو
چیغ ناره کړل - دَ ماشومې د خولې نه راوتلې درد به لې سوزېدلې کوېکه
د سحرپه خاموشئ کښې خوره شوه - په ټول کور کښې د سوزېدلې غوښې
بوی شو .... دماشومې مور د غوجل نه په هیبت رامنډې کړې او چې
اوتې ته راننوته نو دَ زرغن سور لکه خونړی سرهٔ کړې سیخونه
په لاس ولاړه وه .... مور په لُور ورپرېوته ... لُور ئې راپورته کړه -
په سینې پورې ئې اونیوله - او ..... (په ژړا) دا ولې بې بې - دا دې
څهٔ اوکړل - زما په لُور دې څهٔ اوکړل هن .... چپ شه سر دې اوخورے
شهٔ له غېږ دې اوکړو نو دا سیخونه درته په سترګو کښې منډم - ته
نو ورته شې تا خو زما دَ زوئے ژوند په عذاب کړو - د لونو قطار دې جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې دې - بل څه علاج يې نه و - جينۍ له مې پوندې اوداغې چې زما زوی له خدای پاک زوی ورکړي - (په ژړا) بي بي دا دې څه اوکړل - دومره ظلم .... زه به دې مړه کړم وم - ماله به دې ستر ګې ړندې کړې وې، خو دې ماشومې له به دې دومره درنه سزا نه ورکوله .... بي بي د دې څه قصور دے - دې کومه ګناه کړې ده - ګناه خو زما ده چې ماله خدای پاک زوی نه راکوي .... دېر ظلم دې اوکړو بي بي -

مور لوړ په سينې پورې نيولې پاس په کوټه روخته - د پښو په سر کېناسته - ماشومه يې په غېږ کښې واخوله - هغې وريتې وريتې چغې وهلې .... د هغې پوندې سرې غوښې وې - مور د ماشومې نرۍ نرۍ او سپينې پايڅې په خپلو ستر ګو پورې مښلې - د مور د ستر ګو نه د اوښکو لړۍ روانه وه په خپل قسمت پورې ژړانه وه - د ماشومې ژړا د هغې په زړه کښې پرهرونه جوړول - د هغې د زړه نه وينې څڅېدې - خو په خوله يې هيڅ نه شو وئيلے - د ماشومې لوړ سره يې لکه د پونو خيرې کولې ....'' لوړې ستا د دې ماشومې څېټې نه زار شم ته ولې دې ظالمې دنيا ته راتلې - تاته د دې دنيا شرمخان نه وو معلوم - تاته نه وه معلومه چې دلته د انسانانو زړونه د کا نړي شوي دي - ته نه وې خبر چې دلته د نيا کانو په جامه کښې قصابانې هم شته .... ته ولې راتلې هن؟ ستا په ماياندې هم زړه نه زيريد و - لونه خو تل د ميانو وله زاريږي قربانيږي، نو... ته خو هم زما لور يې کنه ته به نه راتلې - ته به دې ظالمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا ته نه راتلې چې دومره نه په عذابېدې او زما ژوند درسره هم
داسې نه په سروتېکو کېدے .... ته مړه شه لورې - دې دُنیا ته ستا
ضرورت نشته - دَدې خلقو زامن پکار دي زامن -

یو لور ته چې د پېدا کېدو حق نشته نو اے لویه خدایه ته بیا
دا لونه ولې پېدا کوې - ولې پرې باندې میاندې زهیروې - ولې ....
ولې .... (ژړا) او دلته د ماشومې دَ مور په زړه تیاره راغله بې هوشه
شوه - او نخوره وره په زمکې سملاسته - ماشومې ژړل او مور دَ
دنیا دَ حالاتو نه بې خبره - دَ لور دَ ژړا انګولا نه بې پرواه په
زمکې بوړې بوړې پرته وه - خدائے خبر چې څه وختې یې نخوا شې
پاس اوختله - ماشومې یې دَ مور دَ غېږې نه را وُشوکوله په زانګو
کښې یې ورله کړه او په انګور یې دَ نخرشورې کمبل وا چوله .....

دَ ژوند شپې ورځې تېرېدې دَ ماشومې دواړه پوندې سخا شوې -
دوه میاشتې مور او لور دَ ژوند شپې ورځې لکه په سور زنګار او
سرو سروتېکو تېرې کړې - په دې دومره موده کښې مور او لور
نه دَ ورځې سترګه پټه کړه او نه یې د شپې آرام اوکړو .... او
آخر بېګاه دَ زړغن دَ لور سختې معاف شوه ..... (غریو) ماشومه
کلی دکل کېدو نه خکښې اوژېده - دَ مسېدو نه آګاهو اوژړېده -
دَ غوړېدو نه آګاهو اوډوېده .... نه یې سپرلے اولیدو او نه
د سپرلي نه خبر شوه دَ ماځیګر نسرچې زیړېدو نو ماشومه تورو
خاورو ته او سپارلے شوه .... مور یې ژړل دپې یې ژړل - په
ژړا ژړا یې سترغلي پړسېدلي وُو - دَ مور دَ سینې پسې داوېخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې وه- څو د پښو څکو نکي د تورو خاورو د لاندې په ځوانه
خوب اوده وه .... مور شپه په الُون بلُون تېره کړه - او سحر
وختي چې مُلا بانګ وکړلو مور برقعه په سر ادېرې ته لاړه ...
لویه ادیره .... کنډر کنډر، هیبت هیبت ادیره خاموشه
خاموشي - ذره لړزوونکي او بوګنوونکي خاموشي ..... کبر چاپېره
قبرونه - ډېر قبرونه - بې شمېره قبرونه .... او د قبرونو په
دغه ښاریه کښې د دې د ماشوم لور قبر دے ته لکه د یو وړکوټي
تاج محل په رنګي ښائسته ښکاره شو - او ښائسته به ولې نه
ښکارېږو - د یو مظلوم تنزېد لي ماشوم قبر څو د تاج محل نه
زیات ښائسته وي .... مور د خپلې لور په قبر ورپرېوته - قبر
له ئې غاړه ورکړه - لکه چې خپله ماشومه لور ئې سینې ته رانژدې
کړه - بوڅو بې واره چغې ئې اووهلې - او بیا.... ؟ ....
ور لورې تابېګاه شپه په دې څوشې بیابان کښې یواځې تېره کړه -
ویرېږ لې څو نه وې ... ته څو به اوږې شوې وې کنه ... لېونې
زما سینه څو هم هغسې ډکه ده - راپاسه راپاسه چې په خپلو
پښو دې مړه کړم لورې پښې څو دې بېګاه نه خوږېږي کنه ....
بېګاه څو به دې دپوند و دلاسه ترتقې نه وې وهلې کنه .... ؟
او ته به بېګاه په ارام وې. بېګاه به دې ایله په آرام خوب کړے
وي .... لورې ما څو بېګاه هم ټوله شپه په سترګو سترګو کښې
تېره کړه - زه څو بېګاه هم ناقلاره وم - ډېره ناقلاره -
دومره ناقلاره چې ذره مې بس ټق چاودو - اوس مې هم ذره

څرکې وهلې - د دا تللو توان مې نه وو څو ساله راغلم - ما وې چې شا
دا نوے کور اوګورم .... ډېر ښائسته دے - لورې ډېر ښائسته کوټه
دې دے - دا نوے کور دې مبارک شه -

د مور په مړی کښې اواز اونښتو - د اوښکو سېلاب د سترګو
نه راروان شو .... د غه سېلاب رو رو ګمېد و ګمېد و چې دوه اوښکې
توې نه جوړې شوې - دوه رنړې رنړې اوښکې د ګکو نه را بهر
شوې او د دوو سترګو په . ښو کښې لکه سپینې مرغلرې را حصارې
شوې - او څه ساعت پس چې د غه د اوښکو مرغلرې د ښو نه
د قبر په ګلونو را توې شوې نو .... د لور مور یوه آخرنې سلګۍ
اووهله ..... لکه چې د مور زړه او چودو .... اوه! د بد نصیبې مور
زړه په رښتیا او چاودو - د مور زړه چې د اولاد د پاره اونه چوي
نو نور په د چا د پاره چوي .... ؟

د مور د پاره په زوے او لور کښې فرق نشته - دا فرق د جاهلانو
د پاره شته - د ظالمانو د پاره شته - ګنې د خدائے په نزد زوے او لور
یو برابر دي - نو اے د جهالت په تورو تیرو کښې پرتو روڼو - اے د کرکې
او نفرت په ناولو جذبو ککړو روڼو او نخوښند و د قدرت په قانون
کښې ګوتې مه وهئ - الله پاک چې څه کوي ښه ئې کوي - لور د زوے
نه په هېڅ لحاظ سره نېټه ده - لور خو د زوے نه زیاته مینه ناکه ده - د
مور پلار د پاره په زړه کښې د مینې او محبت جې شانه ډېر جذبات
لري - لور خو رحمت دے - هم د غه لور صیاله د چا خورشي د چا د
[illegible] د چا مورشي - نو اے د خدائے د قانون خلاف بغاوت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټکوخوا بنیانو دا ظلم مه کوئ - دا ناروا مه کوئ - د خدای د قهر نه ووېرېږئ - ګورې د الله تعالی انتقام ډېر سخت دی - د ظلم انجام ګورې ډېر بوګنوونکی دی - او د زړغونې نښې - د يوې بدنصيبۍ نور بدنصيبي سوري - ستاسو د دوا او جنتو نه نصيب شه - په دې دنيا کې د دنيا او سپينو نکو ډېر اوږدولی ډېرې اوکړولې - او س مو د هغه جهان خوشحالی نصيب شه - آمين -

---

جینه

په مرګ به دواړه سره مړهٔ شو

ارمان مې دا دے چې به مخکښې روستو شو نه

دَ مرګ هیڅ پته نهٔ لګي هیڅوک نهٔ دي خبر چې زهٔ به کله کوم ځائے او څهٔ رنګې مرم - مرګ ډیر بې اتباره څیز دے دَمرګ، ډپاره دَ څهٔ نېټې دَ وخت او دَ عمر قید نشته - او که شته نو هم انسان ترې نهٔ دے خبر مرګ یوه ناګهانې حادثه ده -

مرګ یو ناګهانې شړک دے چې

په چا راپېښ شي او خپلې ځوانړې ښځې ورته په مړه خښې کړي -

څومره ماشومان په ماشومه ختمه

مرګ دَ لحد تورو خاورو ته اورسول

څومره ښکلي ځوانان چې

ډپلارانو دَ ملاتیر او دَ میندو دَ سترګو تور وُ

دَمرګ ناترسه څپېړې

د دنیا نه پورته کړل

څومره پلاران اوژړېدل ؟

څومره میندې بوړې شوې ؟

او څومره تورې سرې کونډې شوې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور سرې !

او هغه تورې سرې

چې څوک د پلار د کوره

دې شمېره ارمانونو سره په ډولۍ کېښي

په سره ډولۍ کېښي

د خاوند انو کورونو ته راغلې وي، څو د خپل تقدیر نه خبر نه وي

د خپل قسمت نه خبر نه وي

چې دا سره ډولۍ د دوی

د غمونو په لور .... مصیبتونو په لور او ازمېښتونو په لور آخرنے

سفر دے او هغه کله چې دا سفر پوره شي نو د بدبختۍ او

بدنصیبۍ یو نوے دور په شروع شي.

جبینه ! .... هغه ښکلې او ښائسته جبینه.

هغه د ګلاب ګل به ئې چې د مخ نه شرمېدو، هغه چې شفق به

ورته پسخېدو.

هغه جبینه! هغه چې ډېره ښکلې او ښائسته وه. دومره

ښائسته چې زه ئې ښائست په الفاظو کښې نشم بیانولے.

جبینه ښکلې وه،

څو اکبر هم په ښائست کښې د چا نه کم نه وُ.

که د جبینې د ښائست ذکر به چېنګو په کوږونو کولو

نو د اکبرخان ښکلې ځوانۍ به په حجرو کښې ستائیلے شوه.

جبینه که د ګلو غوټه وه نو اکبرخان د ګلاب ګل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځینه کۀ دَ ځو نو درنحو وه، نو اکبرخان دَ ژلمو آدم خان وُ -

دوه ښکلي، یوه پښغله او یو زلمے

دَ ترۀ لُور او دَ ترۀ زوے -

دواړه دَ یو نیکۀ اولاد

ښکلي رشته وه - ښکلي جوړه وه - ښکلي سیالان وُو -

اوُځکه خوچې دَ اکبرخان مور د جبینې دَ غوښتو دَ پاره دغوي

کوره لاړه نو .... خدایے خبر چې څۀ چل وُ -

خو نن جبینې ته دخپلې چاچي راتګ څۀ بل رنګ ښکاره شو نن

به چې دمغه خپلې چاچي ته مخامخ کېده نو شرمېده به تري او دغه

وجه وه چې څنګه ئې چاچي په کوڅه راښکاره شوه جبینه لاړه

په کوټه کښې پټه شوه -

دَ اکبرخان مور دراتلو سره دَ جبینې دَ مور سره خبرې اوچتې له -

جبینې دَ مور او چاچي خبرې اورېدې دَ زړۀ ئې چې واړۀ درزېدو -

تۀ پوهېده چې دا ولې دَ ځان نه ئې تپوس اوکړو جبینې داولې؟

دا ولې نن ستادا زړۀ دا سې بې قابو درزېږي اے زړۀ دا سې

بې قابو کېږه مه - کۀ نن تۀ بې قابو شوې کۀ نن تۀ دَ قابو

ته اووتې نو زما دَ ژوند ټول ارمانونه به کور کے پۀ ګوره پټ ګوره

شي -

جبینه ! دَ ځان سره ګیا وه، او چې دَ خیالاتو دَ سمندرته را بهر شوه

نو دَ مور غږ ئې ترغوږ و شو -

دا جبینه خو ستاسو امانت دے خودې چې کله ستاسو خوښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي ،، نچل کوم ته ې بوتلے شئ -

لاړه د جبینې او اکبرخان دنیا بدله شوه - دواړه به هروخت دیوبل په خیالاتو کښې چپه چپه وو - د یوبل په تصور کښې به ې د ژوند شپې ورځې تیرېدې - د خیالونو او تمنو دنیا یوه رنګینه دنیا - دارمانونو اوخوشحالو دنیا - یوه داسې دنیا چې د دوو مئینو زړونو درزا پکښې په یوتوله وه - حرکت ې په یورفتار ؤ -

دواړو داسې محسوسوله لکه چې د شپې د آسمان د ستورو پرقانون هم سپوا شوه -

دواړو ته سپوږمۍ هم د مخو اپه نسبت زیاته ښکلې او ښائسته ښکارېده تول فضا او تول ماحول -

د ځوانۍ په رنګینو کښې را و نغښتے شو -

اؤ ! دوه مئین زړونه چې د ژوند په لارې د منګرتیا تابیا اوکړي نوماحول ورته هم دغه رنګې رنګین ښکاري - لنډا دا چې د ژوند شپې ورځې د رنګینې دنیا په تصور کښې په تېرېدې تیرېدې اوچې اکبرخان د ا بجینۍ د کورې وا خسته نو مور پلار ې د وادهٔ بندبنا اوکړه - د وادهٔ نېټه کېښودے شوه جبینه په ګنج کښې کښیناسته -

ګنج ..... چې د مور پلار په کور کښې د جینۍ د ناستې ځائے وي چې جینۍ پکښې مېلمنه وي -

خدائے خبرچې څهٔ چل ؤ - د جبینې په زړهٔ کښې ویره ګوندې

وه - خدائے خبر چې څه چل و چې نن د جبینې د زړه په دروازې کښې هغه تلوسه نه وه - هغه خوشحالي نه وه - هغه د خیالونو او تصور رنګینه دنیا جبینې ته څه سپېره سپېره او ورانه ویجاړه ښکارېده -

په لاسونو او پښو لګېدلو نکریزو لکه چې چیچل کول د هغې زړه غوښتل چې دا نکریزې د لاسونو او پښو نه لرې کړي - او لاسونه پښې په یخو یخو اوبو اووینځي - چې دا سوځې یې په قرار شي - خو جبینې داسې نه شو کولے - ځکه چې هغه په ګنج کښې ناسته وه - شپه تېره شوه .... غرمه شوه - ماښام شو - مخکښې وړا .... او ورپسې جنج راغلو د جبینې اوربل خور شو .... ښایست یې په دوه شو هرچا د ناوې ښایست او ستائیلو -

په خوشحالو او نندارو ډولۍ پورته شوه -

د الا الا په چغو سورو او د ټوپکو په ټکارکښې ډولۍ د اکبرخان په کوټه ورننه شوه -

او دې ځائے نه د جبینې د ژوند دوېم دور شروع شو -

اکبرخان به د جبینې سترګو ته کتل - ډېره پرې ګرانه وه - په جبینې هم اکبرخان کم ګران نه و -

د مینې کور و - د خوشحالۍ او اطمینان ورځې شپې وې چې تېرېدې - اکبرخان انجنیئر و - او یوه ورځ داسې راغله چې هغه د اعلیٰ تعلیم د پاره لندن ته روان شو -

دَ رخصتېدو په وخت ئې جبينې ته اووې ـ

،، جبينې خفه کېږه مه زۀ به که خېر وي زر راشم ،،

،، څومره زر به راشې اکبرخانه ،،

،، بس که خېر وي دوه کاله دي د سترګو په رپ کښې به تېر شي ،،

،، دوه کاله په دَ سترګو په رپ کښې تېر شي ،،

اکبرخانه تۀ نۀ ئې خبر چې دَ جدائۍ يوه لمحه هم لکه دَ کالے

هومره اوږده وي نو دوه کاله به څنګه دَ سترګو په رپ کښې تېر شي ،،

،، جبينې زما دَ پاره هم دا جدائي ګرانه ده خوشحاله اوکړم ،، ؟

،، اکبرخانه خدائے خبر چې زما دا زړۀ ولې دومره ناقلاره دے ـ

ستا لندن ته په تلو زما زړۀ ولې دوبېږي ـ ستا په دې تلو کښې

ما ته خپله تباهي ولې ښکاري ؟

،، نادانې جبينې ستا څۀ خيال دے چې ستا اکبر به کښې تا هېره

کړي ؟ ،،

،، تۀ په ما داسې بدګمانه ئې ،،

اوُ هره ښځه په خپل خاوند باندې تر څۀ حده پورې بدګمانه وي ـ

زما ستا په مينه باندې باور دے ـ ولې بيا هم زما زړه .... ،،

،، د زړۀ نه وسوسې اوباسه ـ پښتون په ژوند کښې يو ځل

مينه کوي بيا بيا نۀ کوي ،،

،، او خوره ددې ماشومې لونګينې په سر قسم ـ

اکبرخان دَ لونګينې په سر دواړه لاسونه کېښودل او دَ جبينې

سره ئې لوظ اوکړو چې زۀ به تا نۀ هېروم ،، جبينې په

ژړېدلو سترګو اکبر له رخصت ورکړو او دا ټپه یې ورته اووے

په مرګ به دواړه سره مړه شو !
ارمان مې دادے چې په مخکښې روستو شونه

اکبر لاړو په کوڅه اووتو - جبینه کوټې ته ننوته په کټ
کښې پرمخې پرېوته او په چغو چغو یې اوژړل -
هم دغه رنګ ګهیځونه په ماښامونو او ماښامونه په تورو شپو
بدلېدل - په هره دوېمه ورځ به د اکبر خط راتللو - د جبینې
سره د مینې لوظونه به په کښې تازه کېدل - جبینې به د یو خط
نه تر بل خط پورې ورځې شپې شمېرلې -
خطونه رو رو کمېدل د دوېمې ورځې نه خط هفتې ته
اورسېدو - او د هفتې نه خبره میاشتو ته اورسېده د
اکبرخان په خطونو کښې د مینه ناکو الفاظو ځاے سپوږو
ستغو او بې مطلبه خبرو اونیولو -
جبینې به د لوظ مطابق هره ورځ اکبرخان ته خط لیکلو خپل
لوظونه به یې ورته یادول - د لونګینې خبرې به یې ورته
لیکلې - ورته به یې لیکل چې لونګینه زما ډېره خوښه ده
ځکه چې ددې سترګې بالکل ستا په شان دي - اکبره لونګینه
دې ډېر یاده وي - اوس یې بابا هم زده کړي دي - په
ترتره ژبه خبرې هم کوي - خو ددې دومره اوږد خط
په جواب کښې به صرف دوه کرښې خط راغلو - زه ډېر
ناراوزګاره یم دومره ناراوزګاره چې تاسو ته د خط لیکلو وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سره هم نشته -

لاړه جبينه دَ فکرونو او وسوسوپه سيند لاهو شوه - دَ اکبر سره اوس دومره وخت نشته چې جبينې ته خط اوليکي؟ دَ جبينې زړهٔ تمکه اونخوړه .... او چې څهٔ وخت دَ کلي يو بل ز لمي د لندن نه راغلو او دا خبره يې راوړه چې اکبرخان هلته بل وادهٔ کړے دے - نو جبينه ليونۍ شوه - بالکل ليونۍ - جامې يې اوشلولې - دَ سرو ويښتهٔ يې په موټو موټو را اوشوکول او کهٔ لونګينه ترې نه خوابنې انځواکړے نهٔ وے نوشائد چې په سرۍ به يې ورته زور کړے وُ - ډېره لويه صدمه وه -دَجبينې نازک زړهٔ دومره لويه صدمه داسې په اسانه نهٔ شوه زغملے - خو انسان له خدائے پاک ډېر صبر ورکړے دے - څو ورځې دَ ليونتوب دا څپه وه - رو رو دَ جبينې زړهٔ دَ حالاتو سره سمجهوته اوکړه او چې لږ ساه صورت شوه نو څپله لُور لونګينه يې را ته غاړه ايسته په چغو چغو يې اوژړل ..... " خوږې لورې ارمان چې ستادا سترګې دَ بې وفا اکبر په شان نهٔ وے -زړهٔ مې غواړي چې دا دواړه سترګې در له ړندې کړم - چې ستا دا غټې غټې کاتې ويلې شي - چې ستا دا چيې چيې بانهٔ بوندۍ سوندۍ شي - ويم چې دا دَ بې وفا اکبر نخښه ستا دې سپين مخ نه را اُوشوکوم خو ...... څهٔ اوکړم هيڅ هم نشم کولے لُورې - تهٔ زما لُورے يې زما د بېلتون د تکو تورو شپو ملګرې زهٔ به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا خپل پاتې ژوند ستا په مینه پورې تېروم .... نو څنګه
به تېر شي .... په ځوانه ځوانۍ کښې د جدایۍ لمحې ډېرې
بوګنوونکې شي - ډېرې درنې او ډېرې سپېرې شي په
جدایۍ کښې خو د جدایۍ د ژوند شپې ورځې په غنو په
اغزو تېرېږي - زه به دا اوږد ژوند په غنو په اغزو
څرنګ تېر کړم - د خاوند جدائي خو د ښځې د پاره مرګ دے
..... زه هم په ژوند مړه شوم مړه - داسې مړه چې ....
خلقو ته په ژوند ښکارم خو اکبر زما په ځوانۍ پورې
خندا اوکړه .... ښځه ذات هر څه زغملے شي خو په مینه
کښې شریک نشي زغملے هغه چا ته په کړېده چې -

ھره ناپسنده به دې یوسم

یو دې په مینه کښې شریک نه قبلوم

هر څه ووُ - دولت وُ جائیداد وُ خپل خپلوان ووُ، خو ....
ښځه ذات خو صرف د سر سورے غواړي - او چې د چا د
سر نه سورے اخوا شي نو هغه په ژوند ونې مړه شي ....
غم د جبینې زړه ته پرېوتو - هغه د چا خبره چې په زړه ئې
کو هے اوکینډو .... نوے رنځ ئې شو شروع تبه
او ټوخے .... او یو ورځ زیږے ماځیګر چې په جبینې بیهوشي
راغله، نو په اشاره ئې لونګینه ځان له راوغوښته - لونګینه
مور ته رانژدې شوه - د جبینې نظر د لونګینې په غټو غټو
سترګو پرېوتو - زر ئې سترګې ښتې کړې - لونګینې د مور

په سینه سرکېښودو په ژړا شوه - دَ مور دَ سترګو نه داوښکو
سېلاب دارواں ؤ - په ترېږې ژبې دَ لور سره لګیا وه -
بې وفا اکبره دَ ژوند په آخرنو سلګو کښې هم راښکاره نشوې -
لږ خو به را غلے وے - زما دَ زنګدن دا سلګۍ خو به دې لږې
یسنلې وې - زما خو دا خیال ؤ چې موږ دواړه به یو ځائے مړو -
دَ مرګ په خوشې لاره به یو ځائے سره ځو ..... اکبره که ستا
یاد شي نو ستا دَ رخصتۍ و په وخت درته ما دا ټپه کړې وه -

په مرګ به دواړه سره مړه شو

ارمان مې دادے چې په مخکښې روستو شونه

نو اے دیوړې په رنګینو کښې ورک شویه اکبره جبینه روانه
ده یو اځې روانه ده زړه چاودې روانه ده ته خوشحاله
اوسې هر ځائے کښې چې ئې - خو دَ قیامت په ورځ به ستا
ګرېوان او زما لاس وي - اکبره .... بې وفا اکبره ....
او چې خوانې لونګینه دَ مورد سینې ته راپورته کړه نو جبینې
یوه آخرنۍ سلګۍ او وهله اوښکې رواني وې او دَ جبینې
په زیړ مخ په زیړو اننګو اول سپینې سپینې او بیا زیړې زیړې
غوندې خورې شوې او بیا اوچې شوې -

حِرص

(اسوېلے) او... دچاپه سترګو چې د حرص پرده پرېوځي هغه انسان بيا د انسان په جامه کښې حيوان شي - حرصي انسان بيا چېچل کوي - حرصي انسان بيا داړل کوي - تو به خدايه تو به انسان څومره ناپوهه مخلوق دے - ددنيا د دې څو ورځې ژوندون دپاره دے څومره ناپاکو چارو ته تيار شي -

ښځه مې ياد شي داسې مې ياد شي لکه دا ساعت - که اعتبار مو نه کېږي نو ورشئ د ګل آباد کلي هغه کنډرونه د ماضي هاغه يادګارونه به درته اوس هم د سيد خان د حرص داستان د حال په ژبه بيان کړي - ورشئ او ګورئ د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سيد خان په ناپاک کردار د غم اوښکې تويوي - ورشئ او ګورئ چې د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سيد خان د مشر ورور امير خان د مظلوميت قيصه په سلګو بيان وي - روښه که تاسو ګل آباد ته نه شئ تلے - که تاسو د ګل آباد وران ويجاړ کنډرونه نه شئ ليدے نو دا د غم داستان به درته زه بيان کړم - راشئ چې د انسان په جامه کښې د شوخ قيصه درته زه اوکړم -

امير خان د ګل آباد کلي خان وُ - ډېر درون - ډېر خوب او ډېر د عزت خاوند وُ - ددې امير خان د کشر ورور نوم سيد خان وُ - د

هغه هم د امیرخان هومره جاېداد و. خو په دغه جاېداد د
سېد خان د حِرص تنده سړه شوې نه وه. هغه په خپل جاېداد
کښې نور زیاتوالے کول غوښتل. او ددې دپاره د ډېرې مودې
نه هغه یوه منصوبه جوړه کړې وه خو د حالاتو انتظار ئې کولو.
راځئ چې د څه ساعت دپاره سېد خان پرېږدو. او امیر خان
له به لاړ شو. امیرخان چې څنګه په ظاهره دروند ښکارېده دے، داسې
ورله خدائے خوئ هم موړ او دروند ورکړے دے. د امیرخان یو
زوے و "فرید" د لسو کالو ماشوم. دومره ښائسته و لکه د ګلاب
ګل. سور سپین. غټې غټې سترګې. پلن تندے. لوړه دنګه
ونه. فرید په پلار ډېر ګران و. ځکه چې هم دغه یو زوے ئې و.
نور اولاد ئې نه و. نو ځکه خو فرید د مور د سترګو تور او د پلار
د زړه ټکور و. امیرخان به د هرې جمعې په ورځ د ماسپخین
مونځ له ښار ته تلو. هم دغه رنګ یوه جمعه چې د هر پشکال سخا
ګرمي وه امیرخان سم د سحره پاکې جامې واغوستې څادر ئې په اوږه
کېښوو او ښار ته روان شو. او د تلو په وخت ئې فرید ته تاکید اوکړو
چې نهر ته لامبا دپاره لاړ نه شې خو فرید چې د غرمې د ودې
او خوړه نو مور ته ئې اووے چې زه په نهر کښې لامبم نو سمدستي
راځم. مور ډېر منع کړو خو فرید لاړو د کوټې نه اووتو. په لاره
کښې ورسره خپل تره سېد خان ملګرے شو. سېد خان په خبرو
خبرو کښې فرید د کلي نه بهر ته باغونو ته بوتلو. او څه وخت
چې دا دواړه تره او وراره د باغ منځ ته ورسېدل. نو سېد خان

تاسا په فرید د مړي ته اونیوه - په مځکه یې راسوملولو او دواړه
پنجې یې نکړه د شوخ دخپل ورارهٔ په مړي خښني کړې فرید د پړې
لښتي اوتڼکولې - د ځان د خلاصولو د پړې وسې یې دکړې خو د
سید خان د خونړو پنجو نه یې ځان خلاص نهٔ کړے شو - لنډه دا
چې بقي سترګي یې راووتې - په خوله کښې یې زګونه راغلل او
آخر یخ شو.... فرید ساه ورکړه د خپلو ناولو ارادو د تکمیل د پارهٔ
چې حرصي انسان د خپل خوب ورارهٔ په وینو خپل لاسونه سره کړهٔ
او بیا....؟ د تمکنه غرمې په خاموشۍ کښې سید خان د مور
پلار د ازکې یو نیازبین زوے لاش د مځکې ته راپورته کړو او ځنت
د نهر اوبو ته یې اوسپارلو - چې تکه د مور د غېږ یې په شان
فرید په خپلو ځانګونو کښې راغونډ کړو او ځان سره یې تل ته
ښکته کړو -

د فرید د مور زړهٔ ناقلاره وُ - کله کوټې او کله دروازې ته
کېده او څومره چې وخت تېرېدو د مور په زړهٔ کښې قسم قسم شکونو
غزونې کولې - پریشانۍ زیاتېده د زړهٔ حرکت چې ورو کېدو -
فرید ولې رانغلو - ولې یې دومره ناوخته کړو - دهٔ ته د مور زړهٔ
نهٔ دے معلوم چې .... زما زړهٔ د فرید په نهٔ لیدو څومره خوږېږي
څرېکې وي خو مور غریبه نهٔ وه خبر چې فرید سره څهٔ کاني وشوي -
کومې نوې ورسره وشوې لاړه غرمه په ماسپښین بدله شوه
او د مور پریشانۍ نوره هم سېوا شوه - بې شمېره وسوسې
یې په زړهٔ کښې راپیدا شوې - قسم قسم شکونه او ګمانونه

په زړه کښې کړېدل - وخت په تېرېدو سره څو په وړاندې روان وُ - لاړو ما سپځین په ماځیګر بدل شو خو د فرید هېڅ پته ونه لګېده - او تېر ماځیګر چې امیرخان د ښار نه کورته راغلو نو د فرید مور ورته ټوله قصه تېره کړه - امیرخان هم په هغه پښو د کور نه رووتو او د فرید په لټون پسې ئې سړي خواره کړه خو تر ماسخوتن پورې د د فرید هېڅ پته رونه لګېده - د امیرخان زړه ټکه اوخوړه خو.... هېڅ نتیجې ته رونه رسېدو - په ځېل کښ ورور سید خان پسې ئې جواب اوکړو او چې هغه راغلو نو امیرخان ورته ټوله قصه تېره کړه - سید خان صلاح ورکړه چې ..... راځئ چې نهر کښې ئې اولټوُ کېدے شي چې په نهر کښې ئې لامبل ماشوم وُ او ډوب شوے وي - د کلي خلق راغونډ شول لا لټېبنو نه په لاس د فرید په لټون پسې نهر ته روان شو - سید خان هم د دې خلقو سره ملګرے وُ - او هر کله چې دا خلق د باغ خوا ته راورسېدل نو په نهر کښې د ونو په یوې جنګړه کښې د فرید سپین لاسونه راوبښې د لا لټېبنونو په رڼا کښې خلقو ته ښکاره شوې - لاش د نهر نه راووېستے شو او په غاړه باندې په شین کېل واچولے شو - د فرید سترګې بقې بقې راوتې وې - پلار ځېل نیاز بین زوے په ځېلو لاسونو کښې راپورته کړو - د امیرخان زړه غوښتل چې په چغو چغو اوژاړي خو دا ورته خپله کمزوري ښکاره شوه نو چپ پاتې شو - او ټول خلق خپله خوله خاموش زوړند سرونه ځو په کلي روان وُو - امیرخان سر زوړے په خپلو ځانګو نو کښې نیولے مخکښې مخکښې او نورخلق

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورپسې روان وُو - او چې څهٔ وخت دا جوله دَ باغ منځ ته را ورسیده نو
ناګهانه دَ کلاشن کوف یو بار او چلیده - امیرخان پرمخ دا پرېوتو ....
د زوے لاش لاندې او د پلار لاش پرې دیا سه په وینو کښې لېت
پېت پراتهٔ وُو - خلقو ډېرې منډې ترې اووهلې خود شپې په
تیارهٔ کښې هېڅ پته اونهٔ لګیده چې داهرڅهٔ ولې اوشو؟ داچا
اوکړهٔ .... دَ کلي نه کټ را اوغوښتے شو، په یو کټ کښې پلار او
زوے دواړه غاړې غړې واچولے شول - او هرکله چې دا کټ په
کوڅه ورد ننه شو، نو روښې زهٔ به درته هغه نقشه څنګه بیان
کړم - ماسره دومره دېرې لې الفاظ نشته، ماسره داسې په غم
لړلې الفاظ نشته چې زهٔ به دغه زخمي زخمي واقعې نقشه راکاږم -
دَ غریب دمور هغه لېونۍ لېونۍ چغې هغه ځیرې ګرېوان او
پېرسر .... توبه خدایه توبه دومره لوے غم - داسې ښکارېده
لکه چې دَ آسمان فرښتې هم په ژړا دي - داسې معلومېده لکه
چې ټول کائنات یوهٔ سلګۍ شو - یوهٔ اوچته سلګۍ یوهٔ داسې
سلګۍ چې دَ هرچا په زړهٔ کښې ئې پرهر جوړولو - هرڅوک دامیرخان
او د هغهٔ زوے غریب په مرګ خفه وُو - ټول کلے خفه وُو، دومره
خفه وُو - چې د دغه خفګان د بیانولو دپاره ماسره الفاظ نشته -
ماسره حوصله نشته .... او سباله چې دا غبرګې جنازې دَ کوڅې نه
اووتې، نو د غریب دَ مور لکه چې زړهٔ اوچودهٔ - په زړهٔ باندې ئې
داسې تیارهٔ راغله چې دغه تیارهٔ بیا په دنیا بدله نشوه - دغه
تیرې دَ امیرخان تېر او دَ غریب مور هم دَ قبر تورو تیرو ته اورسوله -

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوډ تپونه روشول - تفتیشونه روشول، تپوسونه روشول تر ددې ورانې ماشوري سر را ښکاره نه شو - لاشعوري طور د سید خان حرکات سکنات داسې وو چې د پولیس پرې یاندې شک راتلو د هغهٔ حرکات سکنات داسې وو چې لکه د غل په بڼه ږه نس وي -

سید خان خپل ضمیر ملامته کړ و چې دا مې څهٔ اوکړهٔ - د جایداد د پاره مې رول د خپل نیازبین وراره په مرګ زور کړو - او بیا مې د خپل مشر رور سینه په ګولو سورې سورې کړه دا ما څهٔ اوکړهٔ دا ما ولې اوکړهٔ - ننداره چې د سید خان مرضمیر راژوندے شو - او دے ئې دومره ملامته کړ و چې یوه شپه ناساپه راپاسېد و ټوپک ئې راوا خستو - کړ دنې ئې ملا ته واچوله او په کوڅه اووتو ......

سید خان کلے پرېښودو وطن ئې پرېښودو - ښځه او بچې ئې پرېښودل - او لاړو د تورو غرونو مسافر شو -

سید خان د امیرخان خونه ورانه کړه او د سید خان نه قدرت انتقام وا خستو - داسې انتقام چې د سید خان ژوند - د سید خان کور نې د خلقو د پاره یو عبرت شو - یو داسې عبرت چې ټول عمر به د خلقو یاد وي -

رونړو! راشئ اوګورئ د ګلاآباد کلي هغه کنډرونه نن هم د امیرخان په مظلومیت او د سید خان په بربریت د غم اوښکې څڅوي - امیرخان او قریب شهیدان شول او سید خان دوزخي - د الله تعالی انتقام ډېر بوګنوونکے دے - د ظلم انجام ډېر عبرتناک وي - اے د دنیا په مال او جایداد پسې لېونو رونړو مه کوئ ظلم

مړ کوئ - جاېدادونه چا ځان سره قبر ته نهٔ دي وړلي - مزکه چا ځان سره په سر نهٔ ده کړې ځولي - دا هر څهٔ پاتې کېدونکي دي - دا هر څهٔ به د لته پاتې شي - او هر څوک به دوه لاس او دوه پښې د قبر تورو خاورو ته وسپارلے شي - نو بيا؟ بيا دا چې دَ حرص انجام ډېر بوګنوونکے وي -

۵

ارمان به هغه وخت کښې در شي

چې کټ دې وا خلي تور و خاورو ته دې وړينه

شمشېرکاکا

اے لوید خدایه، اے عظیمه خدایه، ستا په دې بې شمېره مخلوق
کښې ستا په دې بې شمېره بندیانو کښې نېکان هم شته، بدان هم
شته، ښه هم شته خراب هم شته - په دې بې شمېره مخلوق کښې
داسې هم شته چې ستا د قهر و غضب نه شپه ورځې په لړزان دي -
چې ستا د وېرې نه ئې حراموته شا کړې ده - بد وچاروته ئې شا کړې ده -
او داسې انسانان هم شته چې د چا د ژوند هره لمحه په گناهونو
کښې تېرېږي چې د چا هر قدم د بدۍ په لور پورته کېږي - زه
پوهېږم چې داسې کسانو په خپلو زړونو کښې څه فیصله کړې ده -
نه پوهېږم چې دوي ولې داسې باغیان شوي دي آیا د دوي دا
خیال دے چې دوي سره به د قیامت په ورځ د دوي د عمل حساب
کتاب نه کېږي - که چرې د دوي دا خیال وي چې دا ټولې بې حقیقته
خبرې دي - دا ټولې د نه منلو خبرې دي نو دا خیال ئې غلط دے -
د قیامت په ورځ د حساب کتاب په ورځ به د هر چا سره د ذرې ذرې
حساب کولے شي -

د دې حقیقت نه انکار نشي کېدے چې گناه کوونکے گنهگار دے
او د قیامت په ورځ به ورله سزا ورکولے شي - هر بدي کوونکے

دَ لوئے خدائے مجرم دے او دَدې جُرم سزا به ورکولے شي - هغه لوئے
خدائے دوزخ دَ گنهگارانو دَ پاره د مجرمانو دپاره - دَ قاتلانو دَ پاره
دَ منکرانو دپاره جوړ کړے دے - په دې وجه زهٔ در ته منت کوم چې
رونړو داسې بې پروا کیږئ مه - داسې بې سره کیږئ مه - هسې نه
چې اوبهٔ دَ ورخه تېرې شي نو بیا به کورے خبره کړا نه شي - هسې
نه چې دَ ژوندانه گړئ ناگهانه پوره شي نو بیا به گورے دَ توبې وخت
هم نهٔ وي -

اے لویه خدایه مونږ انسانان کړې - مونږ نېکان او صالحان
کړې مونږ ټول صحیح مسلمانان کړې چې په ښهٔ بد کښې تمیز اوکړے
شو - چې ستا په ښودلې شوې لار باندې روان شو - چې دگمراهئ او
بدنامئ په تورو تیرو کښې را نه لاره خطا نهٔ شي - چې په ناپوهئ
کښې دَ تباهئ تورو تیرو کښې ورک نهٔ شو -

اے عظیمه خدایه! په دې کښې شک نشته چې تا انسان
اشرف المخلوقات پیدا کړے دے - په ټولو مخلوقاتو کښې اشرف
دَ عزتونو خاوند - دَ مرتبو خاوند ئې .... هله چې انسان په صحیح معنو
کښې انسان وي - چې انسان دَ انسانیت په چوکاټ کښې دننه ژوند
تېر وي - چې انسان په ښغه لار روان وي - او هرکله چې انسان دَ
انسانیت دَ دائرې نه اوځي نو بیا د حیوان نه بدتر شي - چې انسان دَ
انسانیت دَ چوکاټ نه بهر اوځي نو بیا ترې انسانیت هم ~~انسان خوښي~~ -
.. نو شرمخ داړل کوي - شرمخ ماتول کوي - شرمخ خوړل کوي نو
[illegible] وي - چې دلوږې دلاسه مجبوره شي - چې به

ګېدړه نهرشي نو هله .... ګني چې په ګېدړه موړ وي نو په ځنګل کښې د
ونې د سورې لاندې پښې سترګې یو خوا ته پروت وي، که دنیا تېرېږي
دا تېرېږي نو غم غرض پرې نهٔ کوي -
او انسان؟ انسان چې موړ شي نو داړل کوي -
انسان چې موړ شي نو ظالم شي -
انسان چې مالداره شي نو حرص ئې زیات شي - او د بل په مړه غلي
ګېډل ورته هم خپل حق ښکاري -
نو اے دوستو! زهٔ تاسو نه دا تپوس کوم - تاسو ماله د دې خبرې
جواب راکړئ چې د دا سې انسان ته ګني شرمخ ښهٔ نهٔ شو دا سې انسان
ګني د حېوانیت د درجونه لاندې پرې نهٔ وتو -
ولې پرې نهٔ وتو - د دا سې انسان نه حېوان - بلکه شرمخ چې
کار ئې د خپلې ګېډې د تنور دکولو دپاره د ژوندو حېوانانو او
انسانانو داړل دي - د دغه شرمخ نه هم دا سې حرصي انسان چې
د خپل حرص د تندې سړولو د پاره د بل انسان په مړه چاړه راکاږي
بدتر دے - پرېوتے او د نفرت جوګه دے - او دا لا ځهٔ کوئ - دا خبرې
به پرېږدو - بل مثال به درکړم بل حقیقت به درته په ګوته کړم -
تاسو ماته دا اووایئ چې سپی تر څو پورې او ارنهٔ وي راوړلے
نو سپي پرې باندې غم غرض کوي! - تاسو چرې لیدلي دي چې
یو سپي چرې سپي ته لاره نیولې ده - یوې سپي ته ئې په بدنظر
کتلي دي - د غسې هر یو ځناور به را واخلو - د هر یو ځناور مثال به
مخکښې کېدو چې په دې حقله یو ځناور هم د مقرره حدونو نه

تجاوز نهٔ کوي - بلکه د تجاوز د کولو خیال قدر له هم زمونږ په
مخکښې نشته په ځناورو کښې دیو صنف ځناور به هیڅ کله د خپل
مخالف صنف سره د هغې د مرضۍ نه بغیر غیر اخلاقي عمل رونهٔ
کړي - غیر فطري حرکت به ورسره رونهٔ کړي -

او انسان .... ؟ چې الله تعالیٰ ورله د اشرف المخلوقات درجه
ورکړې ده ، دے چې د انسانیت د دائرې نه روځي - نو دے د حیوان
نه بدتر شي - په ده باندې سترګې پټې شي د شرافت ټول
زنځیرونه روشلوي ، دے بیا خور نهٔ پیژني دے بیا مور نهٔ پیژني - دے
بیا خپله نهٔ پیژني ، پردي نهٔ پیژني نو تاسو نه زهٔ پوښتنه کوم -
چې اے رونړو داسې انسان ګني د انسان بللو جوګه دے - داسې
انسان ګني د حیوان نه بدتر نهٔ دے - داسې انسان ګني د سپي غونډې
د ګنده حیوان نه هم سپک ګنده او ذلیل نهٔ دے - رونړو دوه لاسونه
او دوه پښې - دوه غوږونه او دوه سترګې او ژبه د انسان نه انسان
نهٔ جوړه وي - انسان د انسانیت نوم دے - انسان د شرافت نوم
دے - انسان د اخلاقو نوم دے - او په چا کښې چې دا څیزونه
نهٔ وي دا خوبیږ نهٔ وي - دا اخلاق نهٔ وي نو بیا زهٔ بخښنه غواړم
چې داسې انسان ته نهٔ زهٔ انسان وئیلے شم او نهٔ بل - ځکه چې
داسې انسان د الله تعالیٰ د طرفه مقرر کړے شوُ حدونو نه تجاوز
کړے دے ده د خدائے د لارې نه روګرداني کړې ده نو ...... داسې
انسان ته به څوک څنګه انسان اووائي -

اے لویه خدایه ! ته په خپل فضل وکرم سره موږ انسانان

کړي صحیح انسانان - موږ د ګناهونو نه په امان کړي - موږ مسلمانان کړي چې په ښه بد کښې تمیز او کړے شو -

انسان څومره غافل دے - څومره ناپوهه دے څومره احسان فراموشه دے که چرې انسان غافله نهٔ وے - ناپوهه نهٔ وے - احسان فراموشه نهٔ وے نو دهٔ به د الله تعالیٰ دا بې شمیره احسانونه ولې هېرول دهٔ به د مور پلار سره بې رخي ولې کوله - د هغوئ بې عزتي به ئې ولې کوله - ولې به ئې د هغوئ حقونه هېرول ؟

مور او پلار ! چې د اولاد دپاره د کعبې حیثیت لري - چې د پښو لاندې ئې جنتونه لوغړېږي - چې د چا د قدمونو خاورې د اولاد دپاره د ښکلولو جوګه دي - نو د داسې هستو سره د اولاد سپک او ناروا سلوک کښې ناروا نهٔ دے - د مور پلار د په بې عزتۍ به کښې الله تعالیٰ نهٔ خفه کیږي ولې به نهٔ خفه کیږي - څوک چې د هغه لوئے ذات د احکامو خلاف ورزي کوي الله تعالیٰ به ترې ضرور ناراضه کیږي -

نو بیا .... ؟ بیا ولې دا څنې څنې اولاد د الله تعالیٰ د دې اټل قانون خلاف ورزي کوي - ولې د مور پلار سپکاوے کوي ولې د مور پلار سره په ترس چلیږي دا اولاد ولې دومره نافرمانه ، داسې سرکشه ، او دومره احسان فراموشه شي ؟ ....

خدائے پاک دې شمشیر کاکا او بخښي ! - ډیر ښهٔ سړے وُ - ډیر نیک انسان وُ څو .... ډیر زړهٔ چاؤدے دد نیا نه لاړو - د دنیا ټول غمونه او مصیبتونه دا یو ځائے شوي وو او د شمشیر کاکا ژوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

توې نه جوړ شوے ؤ - دَ شمشېر کاکا دَ ژوند دوېم نوم غم ؤ - اوښکې او سلګۍ چې دَ ژوند په آخرنو ورځو کښې دَ هغه ملګرے شوے وے - سلګۍ چې په آخر عمر کښې دَ شمشېر کاکا په شونډو مېشته شوې وې - دَ هغهٔ ټول ژوند يوه سلګۍ وه يوه داسې سلګۍ چې دهغه دَ ځيګر ټوټه ټوټه زړهٔ دتل نه به راپورته کېده - د هغهٔ دَ زړهٔ دمسېد ونکو ټوټونو نه به راپورته کېده - دَ هغهٔ دَ زړهٔ دَ تنهاکونه به راپورته کېده - دَ هرې سلګۍ سره به د شمشېر کاکا دا خيال ؤ چې ګني درد به يې قلار شي څرېکې به يې په آرام شي - خو دهغهٔ دا خيال غلط ؤ دردونه او غمونه، څرېکې او فريادونه اوس دهغهٔ دَ ژوند سره بيخي غاړه غړي شوي وو - او چې ژوند ختم شو، نو سلګۍ هم په قلار شوې - دردونه هم په تورو غرونو سر شول -

اوس دَ شمشېر کاکا په رګونو کښې نهٔ وينه زغلېده او نهٔ دَ هغهٔ په شونډو او چې سپېرې سلګۍ خورېدې - اوس دَ هغهٔ په سينه کښې نه ټوټه ټوټه زړهٔ حرکت کولو او نهٔ دَ زړهٔ دَ تنهاکونه اوچ اوچ دردونه راپورته کېدل - هر څهٔ يخ يخ شول - چې شمشېر کاکا يخ شو نو ټوټونو هم ځولې ورسته - تنهاکې اوچول او سلګۍ په قلار شوې -

شمشېر کاکا! نهٔ يم خبر چې دَ مرګ په وخت به ستا احساسات څهٔ وو - چې تا به څومره په ناخوالې مرګ ته غاړه اېښودلې وي - چې تا به څومره په نامرادۍ ساه ورکړې وي -

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے غم ژړلیه شمشیر کاکا خدائے دې اوبخښه - هغه دنیا دې ښاسته شه - دَ دې کهاخ ژوند په بدل کښې دې دَ هغه دنیا ژوند دَ خوشحالونه ډک شه - که دلته دَ دنیا په اوسېدو شکوکښې انصاف نشته نو نه به وي خو دَ الله تعالیٰ په دربار کښې انصاف شته . بې انصافي نشته - زور زیاتے نشته -

رونو دَ شمشیر کاکا دَ ژوند قیصه، دغمونو قیصه ده - دَ اسوېلو او فریادونو قیصه ده، دَ دردونو او فریادونو قصه ده - په دې قصه کښې عبرت دے خو دَ هغه چا دپاره چې دچا دَ زړهٔ سترګې بیناوي - چې دچا احساسات ژوندي وي - چې ضمیر ئې مړ نه ژوندے وي -

داسې مې یاد شي لکه دا ساعت چې دَ شمشیر کاکا زوے ګل شېر پېدا شو نو ډېرې خوشحالۍ اوشوې - دَ شمشیر کاکا دَ خوشحالۍ هیڅ حد انتها نهٔ وه - هغه خوشحاله وه چې دَ هغه دَ جائېداد مالک پېدا شو - دَ هغهٔ وارث پېدا شو دَ هغه ملا تړ پېدا شو نو څکه خو دومره ډېر خوشحاله وو کنه -

ګل شېر دَ پلار ایکې یو زوے، دَ مور دَ سترګو تور او دَ پلار دَ زړهٔ ټکور ډېر نیازبین وُ - دَ مور پلار دغه ایکې یو نیازبین زوے په نازونو نعمتونو کښې دَ ژوند شپې ورځې تېروَلې - ورځې په میاشتو او میاشتې په کلونو بدلېدے - لاړو له څېره ګل شېر زلمے شو، او شمشیر کاکا دَ ګل شېر په واده کښې سستي اونهٔ کړه او سمدستي ئې ورله واده اوکړو - دَ ګل شېر دَ واده په

روميي کال دَ ګل شېر مور مړه شوه. شمشېر کاکا کونډ شو. يواځې شو، دَ ژوند په لويه لاره تګ خو يو لوے شوا خون وُ. خو شمشېر کاکا دَ ګل شېر په ډاډه دَ تنهايي احساس ځان ته نزدې نهٔ پرېښودو. دَ ګل شېر بچي شو. ماشومان شو، هغه دَ خپلو بچو سره مشغول شو. او داسې مشغول شو چې پلار ترې نه هم هېر شو. پلار يې فالتو څيز شو يوه بې کاره پرُزه شوه. کله کور کله بهر د خپلې تنهايي احساس ئې په سينې پورې نيولے وُ. دَ خپل ژوند نه خوشحاله نهٔ وُ. ځکه چې هغه خو خپلې ټولې خوشحالۍ اوس ګل شېر پورې غوټه کړې وې. او ګل شېر دَ پلار نه بې پروا دَ ژوند په ډګ سکه بې مهاره روان وُ. دولت وُ جائيداد وُ. دومره جائيداد چې ګل شېر پرې خانې کوله. دا جائيداد ګل شېر نهٔ وُ پيدا کړے. دا دَ شمشېر کاکا دَ سر خيرات وُ چې ګل شېر پرې خانې کوله. ګل شېر خانې کوله او دَ هغهٔ پلار شمشېر کاکا په خپل کور. خپل جائيداد کښې دَ بې ارزې ژوند تېر ولو. هر څهٔ ئې ليدل. دَ ګل شېر سلوک او رويې ته ئې کتل خو په خوله ئې غبر نهٔ کولو. ځکه چې ګل شېر ډېر نيازبين وُ. دومره نيازبين چې پلار ورته يوه خوله ګيله قدرله هم نهٔ شوه کولے. خو د خپل نيازبين زوے په بې رُخۍ او بې پرواهۍ به هر وخت غمژن وُ. او چې دَ شپې به په کټ کښې پرېوتو نو ټوله شپه به ئې په سترګو کښې تېره کړه. ډېرو غمونو او فکرونو شمشېر کاکا د ذره په رنځ اخته کړو. سالنډے ئې مذکرے شو. لاړو هغه لوړ دنګ شمشېر کاکا په بړه موډ

د هډوکو پنجره شوه ..... شپه ورځې تېرېږي او د سينې خرنجارے
او ورسره بلغم د شمشېر کاکا د ژوند ملګري شول او د پلار د سينې
خرنجارې د بې واره تېرېږي او بلغمونو نه کل شپې تنګ شوے وُ .
او رښتيا خبره خو داده چې زوئے له اوس د پلار نه کوکه ورتله هغه
نهٔ غوښتل چې د هغهٔ ماشومان دې نيکهٔ ته نزدې شي نو په دې
وجه کل شپې په کور کښې يو خوا ته وړه غونډې کوټه وه هغې کښې
د پلار کټ وړچولو د اوبو منګے ېې ورته کېښودو او کټورے ېې پرې
نسکور کړو . لاړو شمشېر کاکا په خپل کور کښې د ځان له دنيا خاوند شو .
تنګه تر شه کو تنهي ځان له يو خوا ته چې نهٔ پرې د چا لاړ وه او
نهٔ به ورله څوک راتلل . ټول له ورځ تېرې بلغمونه او تنهائي
د هغهٔ ملګري وو . دغه ېې کور شو او په دغه کور کښې به د شتهٔ
جائېداد خاوند . د شتهٔ زوئے پلار شمشېر شپه ورځې يواځې پروت .
او يوه ورځ چې د کل شپې زلمو ته زوئے اسلم د نيکهٔ کو تنهي
ته راغلو نو شمشېر کاکا ځان ته را نزدې کړو . په تندې ېې ښکل
کړو او ورته ېې اووے چې . بچيه دا سر دې لږ زما په سينه کېږده .
او هر کله چې اسلم د خپل نيکهٔ په سينه سر کېښودو نو شمشېر کاکا
ېې په وينتو کښې ګوتې وهلې او د نيے رنيے اوښکې ېې د سترګو
نه بهېدې . د اوښکو بهير د بابا د سترګو نه داروان وُ او
چې اسلم سر راپورته کړو نو .... ((ته ولې ژاړې بابا يخني
دې کېږي او درېږه چې کمبل درله راوړم)) ..... نه بچيه زما
يخني نهٔ کېږي . زما څوک مې کېږي . زما په سينه کښې اور بلېږي .

"نه بابا نن ډېره یخني ده - او درېږه زه تالا کمبل راوړم"

"نه بچیه زه روس دکومې یخنۍ دا احساس د ځه نه تېر شوی یم - روس زمانه کومې کېږي او نه یخني"

بچیه خدای دې لوی کړه - د خپل پلار په بیه راشې ستاسو د غم د آواز نه مې خدای ساته - څه بچیه لاړشه لوی شې - اوو ...... اسلم چې کورته راغلو نو پلارته یې اووی چې د بابا ډېره یخني کېږي - نو ...... کل شپه ډېر په بې پرواهۍ سره زوی ته اووی چې ورشه په گودام کښې هغه زړه کمبل پرته ده هغه را واخله او وا یې چوه پرې - اسلم د گودام نه کمبل راواخسته راغلو د مورنه یې قینچي اوغوښته پلار ترې نه تپوس اوکړو چې ...... قینچي څه کوې . بچیه - اسلم ورته اووی چې دا کمبل به دوه ځایه کړم نیمه به په بابا واچوم او نیمه به سنبال کېدم چې صباله ته د بابا په رنگ بوډا او ناتوانه شې نو دا پاتې نیمه کمبل به بیا زه په تا باندې واچوم د اسلم دې خبرې کل شپه لکه چې د غفلت د خوب نه را بیدار کړو - د زوی ولې او پلار ولې احساس یې ورله راژوندی کړو - په خپل کردار یې شرمنده کړو او په درنو درنو قدمونو کوټې ته روان شو هغه کوټې ته چې پکښې شمشېر خان بې پرسانه ژوند تېر ولو - چې پکښې د کل شپه پلار د ژوند شپې ورځې شمېرلې ...... زوی د پلار نه د معافۍ غوښتو د پاره روان و ......

زوړ پلار ته په پښو پرېوتو دپاره روان ؤ زوړوني سر -
ملامته ملامته چې د کوټې منځنۍ دروازه یې لرې کړه نو په پلار
ورپرېوتو .... د بابا زه معافي غواړم زه بخښنه غواړم ما
رو بخښه - زه په خپلو کړو پښېمانه یم ما معاف کړه بابا .....
(ژاړي) د اوښکو سېلاب د ګل شپې د سترګو نه روان ؤ -
شمشېر کاکا خپل زوی خپلې سینې ته رانژدې کړو - د سر
وېښتو کښې یې ورله ګوتې وهلې -

د دا ستا وېښته څو هم هغه رنګ پاسته دي بچیه .....
ستا د دې وېښتو نه څو هم هغه رنګ خوږ خوږ بوئي راځي
لکه چې په وړوکوالي به ترې ختو - بچیه د مرګ نه مخکښې
مې دا ارمان ؤ چې تا یو ځل بیا خپلې سینې ته رانژدې کړم
او ستا د وېښتو دا مراوې خوشبویه یو ځل بیا زما
په سېږو ورننوځي - او زما زړه ته آرام او سکون
ورسي - څو بچیه ته جوړ جوړ نا روزګاره وې دومره ناروزګاره
وې چې زما دا معمولي غوندې ارمان دې هم نه شو پوره کولې -
... څو شکر دے چې نن راغلې - شکر دے چې نن زما د زړه
ارمان پوره شو - اوس به زما ساه په قلار او سکون سره
ووځي - خدائے دې خوشحاله لره توبد باد دربان دې او مه لږه -
د ژوند په خوږو موړ شې - دا سر دې لږ زما په سینه باندې
کېږده ګل شپه چې دا زړه مې لږ په قلار شي - او زما روح به
آرام او اطمینان سره ووځي .... په دې کښې په شمشېر کاکا

د سالنډۍ دوره راغله - ټوخې شروع شو - سالنډۍ لنډه شوه - او یو ځل چې شمشیر کاکا یوه اوږده ساه اوکښله نو بیا واپس نهٔ شوه - بیا هم په بدن کښې د ننه مړه شوه - بیا دغې سا هم د شمشیر کاکا په وجود کښې ساه ورکړه او د دنیا د غمونو - مصیبتونو او شورونو نه د ټول عمر د پاره خلاص شو - ګل شېر په خپلو کړو پښېمانه ؤ - د پلار سره په دې سلوک نادمه ؤ دومره نادمه چې ډېر ئې اوژړل ډېرې اوښکې ئې توئې کړې خو اوس هېڅ هم نهٔ شو کېدے اوس وخت تېر ؤ - او د رحمان بابا خبره -

؎ تر ورځه تېرې اوبهٔ بېرته نهٔ جاروځي
نهٔ جاروځي تېر ساعت په بېرته بیا

دوه مېښنان

نړۍ پوهيږم چې د روح تسکين به انسان ته کوم ځای حاصل شي داسې به کوم ځای وي چې انسان به د دنيا د دې کشالو د دې لانجو کوزنجو. د دې مصيبتونو او د زړه چاودون نه د ژوند يو څو ګړۍ به آرام او اطمينان تېرې کړي. په دې دنيا کښې خو ژوند د پرګسران شو. هر طرفته خود غرضي او فريب دے. اولاد خود غرضه خپل پلاران خود غرضه. دوستان خود غرضه او کله کله خو مور او پلار هم خود غرضه شي. د مور په سترګو هم د حرص پرده راواوړي. مور هم د نام و نمود په خپر سيلاب کښې لاهو شي مور هم د خپل اولاد د پاره ظالمه شي. دومره ظالمه چې د هغې د ظلم داستان د انسانيت په لمن تور داغ شي. د هغې حرص د ځوان زوے. د زلمي زوے د فرمان بردار زوے په ژوند کښې ازغي او کړي د هغه د ځوانۍ په لار کښې غني چوکه کړي. نو داسې مور ته به هم څنګ ګوټ مور او وايې. داسې مور هم کښي هغه مقدسه هستي ده چې د چا د قدمونو د لاندې جنت دے؟ څه او وايم نو. په دې حقله خو زه خپله رائے نشم ورکولے. زه په دې حقله هيڅ هم نشم ويلے. ځکه چې په دې کښې د څه ويلو هډو ګنجائش

نشته؟

روڼو! زه د تاسو نه تپوس کوم - تاسو ماله زما د دې تپوس جواب را کړئ چې کومه مور چې نه میاشتې اولاد په نس اوګرځوي دوه کاله پرې یاتې د زړه وینې او څښوي بچي د ژمي اوږدې اوږدې شپې ورسره شوګیره کړي - بچي په زړه چاودون او شوا خون پې لوئے کړي نو دغه مور هم کله د دغه اولاد سره زیاتے کولے شي - په دغه اولاد باندې ظلم کولے شي - او د خپله لاسه پې د غمونو او مصیبتونو کړنګ ته ورلړه کولے شي؟ ..... تاسو به وائی چې نه، مور دومره ظالمه کېدے نه شي - مور دومره سنګدله کېدے نشي - ځکه چې اولاد خو د مور د زړه ټکړه وي - اولاد خو د مور ژوند وي - د مور ساه وي - نو خپل ژوند خو څوک په خپله نشي ناقلاره کولے - خپله د زړه ټکړه خو اور ته د خپله لاسه نشي ورلړه کولے، خو ..... روڼو شته په دنیا کښې داسې میاندې هم شته چې د دنیا حرص - بچي د دنیا لالچ او نام و نمود ور باندې داسې سترګې پټې کړي، چې د خپل زړه ټکړه خپله، په خپل لاس د اور سره لمبو ته ورلړه کړي -

اسلم مې یاد شي - هغه د انسانیت او شرافت نمونه مې یاد شي - هغه د مور د سترګو تور مې یاد شي - هغه چې هروخت یه پې د مور سترګو ته کتل - بچي هروخت یه پې د مور زنګولې

ته کتل - هغه چې هر وخت به مور ته لاس په نامه ولاړ وه - اسلم
ځېل ژوند د مور خدمت ته وقف کړے وه - د مور دُعاګانې د
اسلم سره وې - د نیمې شپې په خاموشو کښې چې ټوله دنیا به
په خوب اوده وه، د اسلم مور به خدائے پاک ته په
سجده پرته وه - د اسلم د کامیابۍ او کامرانۍ دُعاګانې به یې
کولې - اوس د دغه مور د دُعاګانو برکت وه چې اسلم د ژوند
په لارې په کامیابۍ سره روان وه، ژوند ئې په وړاندې روان
وه - د اسلم د مور ارمانونه رژېدل د کنډتون د بې ازرې
د ژوند هغه په غم لړلې ورځې شپې تېرے شوې او هېرې شوې.

اسلم ډاکټر شو - د مور د زړه یو ډېر لوئے ارمان پوره
شو - او اوس لکه د نورو میندو په شان د اسلم د مور په
زړه کښې هم د زوے په سر د واده د څهرو د لید او ارمان غزونې
اوکړې - هر وخت به په دې سوچونو کښې ډوبه وه چې هغه
به کوم ورځ وي چې د اسلم سره ډولۍ په کوڅه راننه کړي -
بل خوا ته به اسلم هم د تصور په یوه رنګینه دنیا کښې هر وختې
ورک وه - د مینې او محبت یوه رنګینه دنیا چې ګل سانګه د دغې
دنیا بناپیرئ وه - دا د د محبت شهزادګۍ وه او ولې به نه وه
ګل سانګه خو دده د تره لور وه - چې دده په نامه ناسته وه
چې په وړوکوالي کښې د دوارو د قسمت فیصله شوې وه، چې
د وړوکوالي نه دواړو د یو بل په حقله سوچونه کول -
ګل سانګه د اسلم سیاله وه - او ځکه د اسلم ډېره زیاته خوښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه - هغه په خپل زړه کښې د کمل سانګې د پاره د مینې تاج محل د ځوانه جوړ کړے وه - او ځکه خو به اسلم د شپې په خاموشۍ کښې اکثر د کمل سانګې په حقله سوچونه کول خو اسلم د مور د ارادو نه نه وه خبر - هغه ته پته نه وه چې د مور په سترګو د دولت پړدې راوړېدلې دي - د هغې نه خپله غریبي هېره شوې ده د هغې نه خپله ناداري هېره شوې ده، ځکه چې د هغې په خیال اسلم اوس لوے سړے شوے دے - اوس اسلم پیسې ګټي - د کټې خاوند شو، په دواړو کسانو کښې یې نوم اخستے شي، - نو ځکه خو د هغې د مور ارادې بدلې شوې - د هغې خیالات بدل شو - اوس د هغې په نزد د اسلم او کمل سانګې جوړ نه برابرېده و - ځکه چې کمل سانګه غریبه وه - ترلسم پورې تعلیم یې وه خو د اسلم د مور په نظر کښې دا تعلیم ډېر کم وه - هر څو که کمل سانګه د اسلم د مور خوږه وه سکه خوږه، خو هغه سکه خوږه که هر څو ده دې خوږه وه خو غریبه وه، او چې غریبه وه نو د مور په خیال کښې د اسلم سره یې جوړه نه برابرېده و ځکه چې اسلم اوس ډاکټر وه، او هغه به هر ماښام د روپو پنډکه مور ته جولۍ کښې اچوله - نو بیا؟

بیا دا چې د اسلم مور هیڅ کله دا نه غوښتل چې د کمل سانګې او اسلم د رشتې په حقله ځواني لوظ له عملي شکل ورکړي - نتیجه دا شوه چې د اسلم مور خپلې خور له جواب ورولېږلو چې لور دې سنبهال کړه - ستا لور زما د زوے سیاله نه ده - زما اسلم اوس هغه

اسلم نهٔ دے چې ستا وُر ورته تر غاړه کړم - زهٔ به اسلم له واده
کوم څو...... د چا عزت دارو کړه د چا یارو خلقو کړه - د جرګو مرکو
خلقو کړه ..... د مور دا انکار د اسلم د پاره د شیدو آسمان تندر
دهٔ - مور د سترګو په رپ کښې د زوے د مینې په دُنیا اور اولګولو -
د هغهٔ د مینې تاج محل ئې دړې وړې کړو - اسلم مور ته زارۍ اوکړې -
منتونه ئې ورته اوکړهٔ - په پښو ورته پرېوتو چې مورې دا ظلم
را سره مهٔ کوه - دا زیاتے را سره مهٔ کوه - ګل سانګه پردۍ نهٔ ده،
ستا خورزه ده - ګل سانګه پردۍ نهٔ ده زما د ترور لور ده - زما په
نامه ناسته ده - د پخوا راسې ناسته ده، مورې او به شرمېږو -
په خپلو خپلوانو او چم ګاوند کښې به اوشرمېږو - د خدائے خاطر
اوکړه چې داسې مهٔ کوه -

خو د اسلم زارو او منتونو د هغه مور د خپلې ارادې نه منع
نهٔ کړے شوه - او چې څو ورځې تېرې شې نو خبره خوره شوه چې د
اسلم مور د اسلم د پاره د کوز کندي د خان کاکا لور اوغوښته، او
د خان کاکا کور والاؤ ورته "ښه" اوکړه - خبره په ټول کلي کښې
خوره شوه - هر چا واورېده - د هر چا تر غوږو اورسېده - اسلم
هم خبر شو او ګل سانګه هم خبر شوه ..... ګل سانګه ..... چې د
اسلم په تصور کښې ئې د ژوند شپې ورځې تېرولې چې اسلم سره د
نوي ژوند سوچونه ئې کول د اسلم په مینه کښې ورکې ګل سانګې
چې د ځان د پاره د مینې یوه رنګینه دنیا آبادول غوښتل - دې آواز
د هغې دنیا دړې وړې کړه - د هغې زړهٔ غوښتل چې په چغو چغو

اوژاړي - خو هغې نه څه وئیلې شو او نه ئې څه کولې شو - هغې
غوښتل چې سیند ته ټوپ کړي او د خپل ژوند خاتمه اوکړي.
خو پښتنې پېغلې نه سیند ته ټوپ کړو او نه ئې جامو ته اور پورې
کړو - غم ئې زړه ته واچولو - چُپ ئې اونیوو - هر وخت خاموشه
هر وخت لکه چې د فکر په تال زانګي - هر وخت په فکرونو او خیالونو
کښې ورکه - نه د روټئ فکر او نه د جامې - بس د نا خوالئ ژوند
وه چې تېریدو - خو د نا خوالئ ژوند به تر کومه پورې داسې غلې غلې
او خاموشه تېریدو - تر کومه پورې به ګل سانګې دا دومره دروند
غم داسې په خاموشئ سره ګرځولو .... آخر اول ټوخ، ټیپه ورځ
ټوخ - هر وختې ټوخ، او بیا ورسره تبه - کله تېزه او تُنده تبه
او کله نرۍ او مړه تبه، تبه او ټوخ دوه مرضونه د ګل سانګې په
وجود پورې لکه ګونځې اونښتل - او دغه ګونځې د ننه د ننه
د ګل سانګې پرپوس خوړو - د ګل سانګې اینه ئې خوړه - د هغې زړه
ئې خوړو -

بل خوا ته د اسلم حالت هم ښه نه وو - مور به ورته هره ورځ
د واده په حقله وئے چې بچیه پردئ لور به تر کومه پورې ناسته وي.
هغوئ به تر کومه زمونږ انتظار کوي - اسلم به مور له هیڅ جواب
ورنکړو خو په سترګو سترګو کښې به ئې ورته اووئے چې مورې زه
واده نه کوم - خدائے خبر چې ولې ما ته داسې ښکاري چې ستا دا
ارمان به شائد چې هم داسې ارمان پاتې شي - شائد چې ستا زما
په سر د واده د څهرو د لیدو ارمان پوره نشي - اسلم به هر وخت

ځان له ناست وه - د فکرونو په تال به ځنګېده - نه به کلينک ته تلو او نه به يې مريضان کتل - د هر څه نه يې زړه موړ وه - ورځ په ورځ به يې صحت پرېوتو - داسې معلومېده چې اسلم لکه ناجوړه وي، ډېر ناجوړه وي - خو که ناجوړه وي نو بيا دې د ځان علاج اوکړي کنه - دے خو ډاکټر دے، دے خو په خپل مرض او د غه مرض په علاج د هرچا نه ښه پوهېدے شي - خو..... هغه ته که خپل مرض معلوم هم وه خو علاج يې هغه سره نه وه - بلکې د هيچا سره نه وه د يو ډاکټر سره هم، ځکه چې د هغه مور د هغه په زړه کښې داسې پرهر جوړ کړے وه، چې د هغې نه ناسور جوړ شو.. ناسور، هغه ناسور چې علاج يې نشته، هغه ناسور چې رغېدل توې نشته، هغه ناسور چې انجام يې مرګ وي - نو اسلم په ناعلاج مرض پرېوتو - مور ډېرې منډې ترړې اووهلې - ډېر علاجونه يې اوکړل - په ډېرو ډاکټرانو يې اوکتلو - خو آخر ډاکټرانو جواب کړه - ډاکټرانو ورته اووے چې د څو ورځو مېلمه له ژوند په بيعه نه شي اخستے - هسې ځان مه کړه وه ..... او آخر يوه ورځ زېړے ماښکر چې د ورځې نمر ستړے ستوما نه د غرونو نه پناه کېده و نو اسلم خپلې مور ته اشاره اوکړه - ځان سره يې کښېنولو له او ورته يې اووے -

"مورې زما د ژوند شمعه په کل کېدو ده - په دې کښې شک نشته چې زما مرګ به ستا د پاره يوه لويه صدمه وي، خو د خدائے په کارونو کښې څوک هيڅ نشي کولے

مورې زما په زړه کښې پرهرونه دي - زما د زړه نه وېښې
څاڅي - ما ډېره موده غم په زړه اوګرځولو - خو دې غم
آخر زما د زړه سورے سورے کړو - زما ژوند په ختمېدو
دے - خو د ژوند په دې آخرنو سلګو کښې زه تا ته دا سوال
کوم چې لاړه شه ګل سانګې ته په سر لاس راکاږه خپلې سينې
ته يې رانزدې کړه او ورته اووايه چې د تقدير ليک نړيدے
نشي - دا به زمونږ په قسمت کښې ليکلي وُو - مورې د
ګل سانګې د ذهن نه د غريبۍ احساس اوباسه - او
...... ورته ..... او ..... وايه ..... چې ..... (ساه ورکړې)
(اسوېلے) اسلم خبره پوره نکړے شوه .... بوه وړه
غوندې سلګۍ يې اووهله او د دواړو وښکونه يې دوه
څاڅکي تورې وينه دا روانه شوه واقعي چې د اسلم
زړه او چاودو .... څومره توره وينه وه، او توره
به ولې نه وه،.. چې د هغه په زړه او سينه کښې
اوربلېدو اسلم مړشو، اسلم ځوانې مرګ شو - او چې
څه وخت ګل سانګې ته د اسلم د مرګ خبر اورسېدو
نو او چته په کټ کښې کښېناسته رنبے اوچې ګلکې
سترګې يې اخوا دېخوا واړولې - خو..... په خوله يې
هيڅ او نه وے - هغې غوښتل چې په چغو چغو
اوژاړي خو پښتنې پېغلې ژړلے هم نشو....... په
شونډو شونډو کښې يې دومره قدر له اووے چې .....»

د ترورۍ زویه آخر ځواني مرګ شوې - آخر زړۀ چاودے لاړې -

ته خو داکټر وې .... د ترورۍ داکټره زویه تا خو به د نورو خلقو د رنځونو علاج کولو، خو د خپل رنځ علاج دې ونۀ کړے شو داسې زر دې مرګ ته ځان وسپارلو - تا نه خو زړۀ بنځه ده ست شوم چې تر اوسه مې د مرګ مقابله وکړه ..... اسلمه! زما خو هم ډېره موده کېږي چې زړۀ چاودلے دے - ما خو چې ستا د کوژدنې اوريدلي وُو لا په هغه ورځ مې زړۀ چاودلے وُو، خو ما ددې هر څۀ مقابله کوله ما خو ستا په داد دا هر څۀ تېرول، خو چې ته هم لاړې نو .... اوس به دې ژوند کښې څۀ پاتې شو - اوس به زۀ دا ژوند د چا په داد تېروم - نور ژوند تېرول خو ګران دي - ډېر ډېر (اسوېلے) په ګل سانګې د ټوخې دوره را غله ..... ډېره سخته دوره وه - او د څۀ ساعت ټوخې نه پس ګل سانګه غلې شوه .... چپ شوه .... خاموش شوه - مور ئې را منډې کړې خو ګل سانګه یخه یخه وه - غمونو ورله زړۀ اوچولو - او زړۀ چاودې د دنیا نه لاړه -

صبا سحر له د یو کلي د یو حالت نه دوه جنازې پورته شوې - دواړه ځواني مرګان وو - د دواړو زړۀ چاودلے وُه او دواړه په یوه ادیره کښې خاورو ته وسپارلے شو - ټول خلق خفه وُو - ټول کلي ژړل - په دغه خلقو کښې د اسلم مور هم وه ..... بېرسر پښې آبله پښې - سیرې کړې وات - هغې هم ژړل - ډېر ئې ژړل - په وازه خوله ئې ژړل .... ماوے چې ورشم اؤ ورته ووېم چې اے

د مور په جامه کښې د خپل زوے د دشمنۍ! خپل زوے دې د خپله لاسه د دولت د سره زار کړو - د زوے خون هم ستا په غاړه دے او يوازې د زوے نه، د خپلې خوزړې هم - هغه هم ستا د حرص او دنيا پرستۍ د سره زار شوه ..... اسلم او وکل سا تنګه دوه انسانان وو - دوه مېړنان وو - دوه شهيدان وو - الله پاک دې ورله په جنت کښې ځائے ورکړي - (آمين)

مقدّسه هستي

زړونو .... خوږو زړونو .... نن به د څه ساعت د پاره

خندا پرېږدو .... د څه ساعت د پاره به ټوقې و ټوقې پرېږدو

راځئ چې د دنیا ددې رنګینونه د دنیا ددې هنګامونه ..... د دنیا

ددې نظارونه د څه ساعت د پاره یو خوا ته لاړ شو .... لږ تنهایي

ته لاړ شو .... لرې نه .... بلکه نږدې .... ډېر نږدې ..... دا خپل

سرونه به لږ په دې خپلو ګرېوانونو کښې ښکته کړو .... خپل

احساسات او خپل جذبات به لږ دا ولړزوو ..... د خپل زړه پردې

به لږې اولټوو ددې خپل زړه نه به لږ تپوس او کړو .....

دومره قدر له تپوس چې اے زما زړه ته ولې نا قلاره یې ......

ته ولې پرېشانه یې ...... ستا د پرېشانو څه علاج شته - ستا

د پاره اطمینان شته؟ .... او! د نا قلاره زړه د پاره قرار شته،

د پرېشانه زړه د پاره تسکین شته - خو که چرې موږ د خپل زړه نه

تپوس او کړو .... موږ په خپل ګرېوان کښې سرونه ښکته کړو

.... که چرې موږ د خپل عمل جائزه واخلو .... نو تسکین او

اطمینان .... سکون او خوشحالي هر څه شته - هر څه پیدا کېدونکي

شیزونه دي ..... هر څه موندے کېدونکي شیزونه دي ......

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان الله تعالیٰ اشرف المخلوقات پیدا کړے دے ..... د ټولو مخلوقاتو نه افضل د ټولو مخلوقاتو نه غوره .... نو یو دومره افضل مخلوق دومره غوره مخلوق، څنګه ناقلاره کېدے شي - څنګه پرېشانه کېدے شي؟ .... راځئ چې مونږ صحیح انسانان شو، نو اوګورئ چې د دنیا ټولې خوشحالۍ زمونږ نصیب کېږي اوکنه .... راځئ چې د خپل سرونه هغه لوے الله ته ښکته کړو، چې کوم رازق دے، کوم مُسبّب الاسباب دے - چې د چا په اختیار کښې زمونږ ژوند او زمونږ مرګ دے - راځئ چې د انسان خوشامندې پرېږدو - راځئ چې انسان ته صرف د انسان په نظر اوګورو، د رازق په نظر نه ..... راځئ چې انسان صرف انسان اوګڼو خپل خدائے او خپل رازق نه - راځئ چې په خپل خدائے باندې د مضبوط ایمان او مضبوطې عقیدې نوے خولې واخلو - راځئ چې په دې رنګ د خپلو ټولو پرېشانو او مصیبتونو خاتمه اوکړو د زړهٔ تسکین الله تعالیٰ ته په سجده ټکولو کښې دے ..... د روح تسکین د الله په دربار کښې په زارۍ او منت کښې دے - د دنیا او د آخرت ټولې خوشحالۍ ټولې سُکالۍ د الله تعالیٰ په حضور کښې شته، نو راځئ چې د خپل سرونه هغه ته ښکته کړو، او د خپلو مشکلاتو او مصیبتونو د حل دُعاګانې نه اوغواړو ..... یو حل له، دوه حل له، درې حل له، ټول عمر.... چې ترڅو پورې مو په بدن کښې ساه شته - چې ترڅو پورې مو په بدن کښې طاقت شته -

دا شو د تسکین او اطمینان یو مقام - د الله تعالیٰ په مخکښې سجده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بیا ؟ .... یو ځای یې هم شته، یو مقام یې هم شته، یوه هستي یې هم شته، چې ډېره مقدسه - ډېره پاکه او ډېره بزرگه هستي ده دغه زبرګه هستي مور ده .. دغه مقام د مور د پښو خاورې دي - دغه مقدسه هستي مور ده، چې د چا د پښو لاندې جنت دی - دغه بزرګه هستي مور ده، چې د اولاد دپاره رحمت دی - مینه ده، محبت دی .... چې د چا د سترګو یوه او ښکه د کاڼي په شان زړونه هم نرم کړي - موم کړي ..... د مور د سترګو اوښکه ؟ .... او د مور د سترګو په اوښکو کښې دومره طاقت شته چې عرش په لړزان کړي - د مور او ښکې د الله تعالی غیرت رالړزولی شي، د الله تعالی قهر او غضب رالړزولی شي، نو ای د میاندو زامنو! ستاسو دا زړونه کني د کاڼي نه هم سخت شو؟ ستاسو احساسات کني دا سې مړه شوي دي، چې د مور د پاکو سترګو پاکې اوښکې یې هم رالړزولی نهٔ شي ... ؟

ای رو نو! لږ په غور سره، لږ په فکر سره دخپلې مور مخ ته اوګورئ، لږ په ژور نظر ورته اوګورئ - نو په دغه مخ کښې به، په دغه پاک مخ کښې به تاسو ته د انسانیت حقیقي تصور ښکاره شي .... په دغه مخ کښې انسانیت شته، په دغه مخ کښې شرافت شته، په دغه مخ کښې، ددغه مخ د تندي په ګنجو ګونجو کرښو کښې زموږ دپاره محبت شته، .... نو په دا سې مخ باندې، د اوښکو سیلاب کني زموږ د انسانیت او شرافت په لمن تورتور داغونه نهٔ جوړوي ..... ؟ مور د کور برکت دی .... مور د کور عظمت دی ... مور د کور رڼا ده - ای د شته میاندو زامنو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور قدر اوکړئ چې د کور برکت مو زیات شي، د مور په سر د مینې لاس راکاږئ چې دکور عظمت مو زیات شي - مور خوشحاله اوساتئ چې دکور دنیا مو قائمه پاتې شي - مور مه ژړوئ مور مه خفه کوئ - مور مه زیروئ، کني یقین اوکړئ چې خوار به شئ - سپک به شئ - او ژوند به مو په عذاب شي -

مور مور ده - د انسانیت په دې ویړه دنیا کښې د مورنه زیات همدرد کني یو هم څوک شته ؟ .... نشته، بالکل نشته .... کني نو د درد او تکلیف په موقعه د مصیبت او زړه چاودون په موقعه به ولې مونږ چغې وهلې چې .... "و وی موری مړ شوم" ..... ولې د بابا نوم نهٔ اخلو - ولې د دادا نوم نهٔ اخلو ..... ؟

اے رونړو د هغه ساعت نه اویریږئ - د هغه موقعې نه اویریږئ چې مور سر سرتور کړي او د الله تعالیٰ په حضور کښې د د اولادنه د فریاد د پاره لاسونه پورته کړي - په د غه فریاد کښې طوفانونه وي کورے - په د غه فریاد کښې قیامتونه وي کورے -

اے رونړو! لږ د مور سترګو ته اوګورئ - د د غه سترګو په ککو کښې اوګورئ - نو درته به معلومه شي چې د مور په د غه سترګو کښې د د غه سترګو په ککو کښې د اولاد د پاره د مینې او محبت یو طوفان په غورزنګ دے - په د غه ککو کښې به تاسو ځانونه اووینئ - تاسو به پکښې د خپل ځان د پاره مینه او محبت بیا مومئ - په د غه ککو کښې ستاسو د پاره کرکه نشته - نفرت نشته - بغض نشته، کینه،

نشته، صرف او صرف مینه ده ـ

اے رونړو! تاسو یقین اوکړئ چې د مور شال د ګل دے ـ ګل ـ یو غوړېدلے ګل یو مسېدلے ګل ـ بلکه مور خو د ګل نه هم ښائسته ده ـ د ګلاب نه ښائسته ده ـ ګل هر وخت مسکے وي، خو چې تر څو د خزان سپېړو او بادونو نه وي وهلے خو چې د خزان سپېړه سېلۍ راشي نو ګل مړاوے شي ګل اوړېږي ـ او مور؟ د خزان سپېړه بادونه د مور د شونډو نه، د اولاد د پاره مسکا نه شي ختمولے ـ مور اولاد ته تل په خندا وي ـ تل به ورته مسکۍ وي، ان که د دنیا ټول غمونه او مصیبتونه د هغې په برخه شي نو هم ـ د خدائے په مخلوق کښې د ټولو نه ښه او افضل مخلوق مور ده، مور د اولاد په شکل کښې یو انسان زېږوي مور د انسان ژوند جوړ وي، مور انسان، د انسانیت درجې ته رسوي، مور انسان ته په ښه بد کښې تمیز ښائي ـ د مور جولۍ د انسان د پاره اولنۍ مدرسه ده ـ

د اولاد د پاره د ټولو نه ښه ځائے د مور زړه دے ـ د هر اولاد د پاره د مور په زړه کښې ځائے شته، داسې ځائے چې هلته د مینې او محبت نه سوا بل څه هم وشته نه ـ

اے رونړو! د هغه زړه خیال اوساتئ، کوم زړه چې ستاسو د آرام د خاطره تل ناقلاره وي ـ د مور زړه د اولاد د پاره څومره تکلیفونه تېر کړي دي ـ څومره غمونه یې تېر کړي دي ـ څومره زخمونه یې خوړلي دي ـ او د دې دومره تکلیفونو او مصیبتونو هم چرې د مور په زړه کښې د اولاد د پاره نفرت راپیدا نه کړو ـ بلکه په غم او

مصیبت کښې په تکلیف او شوانځون کښې د اولاد دپاره د مور په زړه کښې مینه او محبت نور هم زیات شي -

نو اے رورنو! داسې هستي - داسې څوک دے چې مور هم کښې د خراب سلوک حقداره ده - مور هم لا چرې د ضدونو او قصدونو ده - کوم داسې بد قسمته اولاد به وي چې هغه به خپلې مورته سپک کوري کوم داسې بد نصیبه اولاد به وي چې هغه به مور سره په ترس چلیږي ....

شته په دنیا کښې داسې ناپوهه کسان شته، داسې بد قسمته اولاد شته چې د هغوي د ناړا مود کبله د میاندو په زړونو پولي را ختلي دي - د هغوي د ظلمونو دلاسه د میاندو په زړونو تنهاکي جوړې شوې دي -

اے رورنو دا پولي به آخر یوه ورځ اوچوي - دا تنهاکي به آخر یوه ورځ تق ناري کړي.... او زه تاسوته په یقین سره وایم چې د مور د زړه د تنهاکو چودل به ستاسو دپاره یو قیامت وي - ستاسو دپاره به دوزخ وي - او به سوزیږئ کورے .....

لوڅه به شئ کورے - مه کوئ رورنو د خدائے خاطر او کړئ چې د مور سره زیاتے مه کوئ - د مور سره په ترس مه چلیږئ - مورته سپک مه کورئ - مور مور ده، د مینې او محبت یو غر .... د مینې محبت یو سمندر .... راشئ د مور احترام او کړئ چې د عزت څوند تپس کړے شئ - راشئ د مور عزت او کړئ چې په دنیا او آخرت سرخرو شئ - راشئ د مور قدر او کړئ چې ټولې پریشانۍ او مصیبتونه مو ختم شي - د مور د پښو خاورې جنت ته د رسېد و دپاره یو آسانه لاره ده -

"سزا"

ورستې پاړۍ چرګانو کلې په سر راخستې وُ - جماګل د چرګانو
بانګونه اوریدل - خو اړخ ئې واړولو او سر ئې په
بړستن کښې راونغښتل - خدائے خبر چې څهٔ چل وُ
نن د هغهٔ زړهٔ پاسېدو ته نهٔ کېدو - نن د هغهٔ زړهٔ
وېل چې دا شپه نوره هم اوږده شي - دومره اوږده
شي چې د سبا کېدو ویره هډو ورکه شي - هغهٔ د شپې
نه په رښتیې کښې تخم شیندلے وُ په دې نیت چې سحر
وختي به رېبي ئې ...... هغهٔ ته رښتیې او شیندلے تخم
دواړه یاد وُو - خو بیا ئې هم پاسېدو ته زړهٔ نهٔ کېدو
.... سپینهٔ ساعت تېر شو - د کوزکندې د جمات نه د بانګ
غږ ئې تر غوږو شو ..... ډېر خوږ اواز وُ - دے د بانګ
د الفاظو په معنیٰ نهٔ پوهېدو - دے په دې نهٔ پوهېدو
چې دې بانګ کښې په خوږهٔ خوب اودو د پاره کوم
پېغام اورولے شي - هر څو کهٔ جماګل د بانګ په معنو نهٔ
پوهېدو خو دهٔ له ئې نن ډېر خوند ورکړو - نن د سحر
بانګ دهٔ ته مرګ را یاد کړو - دے ئې په دې پاندې پوهے
کړو چې دا دُنیا فاني ده او مرګ حق دے - د مرګ هېڅ وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ دے معلوم ټول ژوندي به یوه ورځ مري - او زهٔ .. زهٔ
خو به هم یوه ورځ مرم .... او که خدائے مهٔ کړه زهٔ نن
مړ شوم نو زما دا ماشوم زوے او ځوانه ښځه به څهٔ کوي.
دوئ به څهٔ خوري - زما ځوانه ښځه به پردي خدمتونه
کوي ؟ زما ماشوم زوے به پردو کوڅو کښې لوغړ پړي ؟
..... دا به څهٔ کېږي لویه خدایه، دا به څنګه کېږي ؟
داسې خو او مهٔ کړې خدایه .... ما خو د دوئ نه مخکښې
مړ مهٔ کړې - د دوئ د سر نه خو زما سورے پورته مهٔ کړې
.... خو سمدستي د جمال خیال د تصویر بل اړخ ته لاړو
او د ځان نه ئې تپوس او کړو، چې ما د دوئ نه مخکښې ته
مړ کړې نو مطلب دا شو چې زما زوے دې زما نه مخکښې خدائے
پاک مړ کړي چې د یتیمۍ د سپېرهٔ آواز نه بچ شي ....
زما ښځه دې زما نه مخکښې مړه شي چې د کُنډتون د
سپېرهٔ ژوند نه په امان شي .... نه نه داسې هم او مهٔ
کړې خدایه د فقیرګل بچي مرګ به زهٔ څنګه برداشت
کړے شم - که فقیرګل زما نه مخکښې مړ شو نو ما ته به بیا بابا
څوک وائي او زهٔ به بچے چا ته وېم بیا به پښتې ته ساله روټۍ
څوک راوړي ؟ .... او که ښځه مې مړه شوه نو..... د هغې نه
بغیر به زهٔ څنګه ژوندے پاتې شم - د هغې نه بغیر به د
ژوند څهٔ خوند وي ؟

خدائے خبر چې څهٔ چل وُ چې نن دې کمال ... او وي ګودره

خیالاتو دَجما گل په زړهٔ کښې طوفان راوستے وُ.... دَ مرګ
اوږونو دَ بې شمېره وسوسو یوه ورانه ما شوره وه چې دَ
جُما گل زړهٔ او ذهن دواړه یې پرېشانه کړي وُو.... آخر
راپاسېدو و قُلبه یې راپرانستله جغ یې ورته په غاړه کښې
واچولو او بنځې ته یې اووے "چې پټي ته ما پسې چاے
مۀ رالېږه زما طبیعت خراب دے - غرمې له سُکړک او
شو ملې فقیر گل له ورکړه چې پټي ته راوړي" -
قُلبه مخکښې او جمعه گل ورپسې دکوټې نه اووتو - قلبه مخکښې او
دے ورپسې - او هغه خیالات په ذهن کښې بیا را تازه شو چې
کۀ زۀ مخکښې مړشوم نو بیا به څهٔ چل کېږي او کۀ دوی مخکښې
مړهٔ شول نو بیا .... بیا به څهٔ چل کېږي؟ هم په دې پرېشانه
خیالاتو کښې جمعه گل پټي ته اورسېدو .... زر زر یې قلبه
په پټي ورکړله کړه - په خپل سوچونو او فکرونو کښې ورته
هډو دَ وخت اندازه اونۀ لګېده څو چې سر یې راپورته
کړو نو نمر نیم آسمان له راغلے وهٔ - دجمعه گل زړهٔ سپین
سپین کېدو .... دکلي په لار یې یو نظر واچولو څو فقیر گل
ښکاره نۀ شو - دهٔ بیا غوي له چوکه ورکړه او په زړهٔ کښې
یې اووے چې فقیر گل دوتېر راوړي نو، نو ما به
دالېږ غوښتې و بنکے اړولے وي ....
نو .... په دې کښې دکلي نه نمبردار سرے را ولېږلو چې خان

دا غلي دے ټول دهقانان را غلي دي فوراً حجرې ته را شه -

زمونږ ټول کلے د دې اکي یو خان جاګیر وُ - او د کلي ټول

دهقانان د دې اکي یو خان لکه چې غلامان وو ......

خان به کله کله زمونږ د کلي چکر لګولو - په خپل جاګیر

به ګرځیده او د خپلو دهقانانو د حالاتو به ئې ځان خبرولو -

دا اکي یو خان به چې زمونږ کلي ته را غلو نو دے به یو

سم کوټې کټ کښې لکه د فرعون کښیناستو او ټولو دهقانانو

به په شنه منډه د دې خان د سلام د پاره ځان حجرې ته

را رسولو او کیږ چاپیره به په مزکه د پښو په سر ناست وُ -

نن هم چې دا اکي یو خان کلي ته را غلو ... په کټ کښې کښیناستو -

خلق په یو ځل د سلام د پاره راوُ چلیدل او په مزکه د پښو

په سر کښیناستل نو خان کیږ چاپیره په خلقو یو نظر واچولو -

ټول را غلي وو - ټول د سلام د پاره حاضر شوي وو خو ....

جمعه ګل ... ؟ جمعه ګل په دې خلقو کښې نه وُ - د خان سترګې

د ډېرې غصې نه برګې غوندې شوې - د نمبردار نه ئې

تپوس اوکړو چې جمعه ګل چرته شو ؟ هغه ورته وے چې

تخم ئې شیندلے دے دوه کیله ورته پاتې وو وے دا پټے هم

نو درځم .... د خان طبیعت خته شو - په غوږونو ئې

دا خبره ښه رو نه لګیده ، د ځان سره ئې اووے چې زما

نه دوه کیله تخم زیات اهم شو .... حکم ئې اوکړو

چې ورشئ لاس نیولے ئې راولئ .... دوه کسان منډې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړل ... جمعه گل ئې لاس نيولے راوستو - جمعه گل خان ته
سلام اوکړو او خپل عذر ئې ورته پېش کړو - خان نهٔ
سلام واخستو او نهٔ ئې د دهٔ په عذر غوږ اوګرولو...
حکم ئې اوکړو چې په څلور بولي غوږونه اونيسه ......
جمعه گل په چپه خوله غوږونه اونيول او بيا .... ؟ بيا
په حجره کښې يوه غټه تيږه ... ډېره غټه خدائے مې
دې غاړه نهٔ نيسي خو د لسو منونه به سپاوه په دې
تيږه به د کلي خلقو د لس رسۍ تړکولي .... حکم اوشو چې
دا تيږه جماګل ته په ملا کېږدئ .... څلور کسان راپاڅېدل -
دغه تيږه ئې راپورته کړه او جمعه گل ته ئې په ملا کېښوده
.... تيږه ډېره درنه وه - جمعه گل ډېر فريادونه اوکړل، خو
د خان په زړهٔ د رحم او بهٔ تويے نشوې -

بل خوا د جماګل ښځې تنور اچولے وُ - په تادۍ تادۍ
ټکياوه سکړکان ئې په تنور کښې پورې کړې وُو - هغې سره
د جماګل فکر وُ - هغې ته پته وه چې سړې سحر چائے هم
نهٔ دي څکلي هغه به اوږے وي - ډېر به اوږے وي نو چې
روټۍ ورله زر اولېږم - سکړکان ئې راونړول په دسترخوان
کښې ئې زر زر اوتړل - شوملې ئې په بټکي کښې واچولې
او زوے ته ئې اووے چې پکيه په منډه ښتې ته څه پلار
به دې اوږے وي .... دې لا د خبره کوله چې په دې
کښې يو ماشوم په منډه منډه راغلو او د جماګل ښځې ته ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووے چې "خان" جمعه ګل یاندې غوبروونه نیولي دي او
د حجرې هغه غټه تیکه ئې ورته په ملا سوره کړې ده...
د جمعه ګل ښځې سینې له درز ورکړو - سرتور سرپښې ابله
پښې په شنه منډه حجرې ته په ژړا راغله - فقیرګل هم
په مور پسې منډې وهلې .... مور او زوے دواړه په
ژړا انګولا په حجرې رانوتل .... د جمعه ګل تهبر خان
ته منت اوکړو چې "خان" معاف ئې کړه - ماشوم فقیرګل
ئې ورته په پښو کېښې سوملولو چې ددې ماشوم دې ورانو
ورانو کړیکو ته اوګوره چې جمعه ګل معاف کړه .... خو د
خان په زړه کښې رحم رانغلو - د جمعه ګل د تهبر ژړا انګولا
او د فقیرګل چغې د خان کاڼے زړه نرم نه کړے شو - د
جمعه ګل فریاد رو رو په کمېدو شو .... فقیرګل د
پلار سرته ولاړ وو ژړل ئې - داسې ئې ژړل چې ورسره
ناستو خلقو هم ژړل د جمعه ګل تهبر هم ژړل او ورسره
ئې ګرېوان هم سیرې ویرې کړے وُ - د سرو ښته ئې
هم په موټو موټو راشوکولي وُو - ډېره د غم ننداره
وه خو .... د خان غصه نه سړېده او څنګه به سړېده
جمعه ګل څه وړه ګستاخي خو نه وه کړې - ډېره لویه
ګستاخي ئې کړې وه - او ددې دومره لویې ګستاخۍ
سزا هم دغه ده چې جمعه ګل ددې تیکې د لاندې ساه
ورکړي چې صباله بل دهقان د خان د داسې بې عزتۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولو جُرأت ونهٔ کړي ..... او چې بیا ساعت تېر شو و نو جمعه گل یوه سلګۍ ووهله او ..... فقیر گل یتیم او فقیر گل مور کنډه شوه.

انا لله وَ انّا الیه راجعون

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښېماني

(اسو پلے) تېر ماښختن وُ. شومه دم وه. په تاخ کښې دَ شمعو ډیوه تته تته بلېده ..... دَ ډیوې تورو تورو لوګو په کوټه کښې دهند وکار جوړ کړے وُ .... شمشېر ډېر کوشش اوکړو خو خدائے خبر چې دَ هغهٔ دَ سترګو نه خوب نن کوم خوا تښتېدلے وُ ..... هغه ډېر کوشش اوکړو چې دَ سپکو دا خبره دَ ځېلو مغزو نه اوباسي ..... چې "لاس دې آزاد چې څهٔ کولے شې اوکړه" ..... ډېر کوشش ئې اوکړو چې دا خبره هېره کړي دَ ځېلو مغزو نه ئې اوباسي خو ...... خو نشو ئې اونهٔ کړو. دَ شمشېر په سینه کښې دَ سپکو خبرې اوربل کړے وُ - ډېر سوچونه ئې اوکړهٔ - دَ زړهٔ سره ئې ډېرې صلاحګانې اوکړې خو هېڅ په حساب ئې پوهٔ نهٔ شو چې څهٔ اوکړي ... کومه لار اختیار کړي .... خودکشي اوکړم؟ خو ...... چې په کټه کښې په خوابهٔ خوب اودهٔ ماشومانو باندې به ئې نظر پرېوتو نو ..... خودکشي؟ ..... زهٔ خودکشي اوکړم؟ ..... ځان اوو ژنم؟ چې دَ خلقو دَ پېغورو نه خلاص شم؟ خو...... دا سرې خولې ماشومان چا ته پرېږدم؟ ...... دوئ به

څهٔ کوي ؟ دوئ به څهٔ خوري ؟ دوئ به بیا په پردو کوڅو
کښې لوغړېږي ؟ دوئ به بیا خېر ونه غواړي ؟ ......
نه نه زهٔ خودکشي نشم کولے - زهٔ خپل ماشومان بچې پردو
کوڅو کښې لوغړېد وته نشم پرېښودے -
(اسویلے) په تاخ کښې بله ډیوه هم هغسې بلېده - د ډیوې
تورو لوګي داسې ښکارېدل لکه چې د شمشېر د سینې نه راوتي
ساړهٔ ساړهٔ اسویلي د ډیوې د لوګو سره یو ځائے شوي
دي ..... هلته د ډیوې باتۍ سوزېده او دلته د شمشېر
په سینه کښې اور بل وُ - د انتقام اور - د دشمنۍ اور -
د بېغورۍ اُور - په شتهٔ جاېداد کښې شمشېر د ناداریٔ زور نه
تېرولو - دغه د ناداریٔ زورند ځي نورې نشو تېرولے -
هغه نورې ناکام نشو کولے - او د سپڼوۍ دې خیرې چې
"لاس دې خلاص که څهٔ کولے شې نو ....."
دې خبرې خو شمشېر دې ته تیار کړو چې یا ځان او وژني او
یا د زور په مرۍ زور کړي او خپله حصه ترې نه قبضه
کړي .... شمشېر د ځان سره کړل دېبل ... "په شته جاېداد
کښې دې زما بچې لوږې تېروي - ولې په دغه جاېداد کښې
کښې زما حصه نشته ؟ ولې نشته ؟ نو بیا ؟ په ټول جاېداد
سپڼوري ولې خېټه اچولې ده ؟ زهٔ به ..... خپل حق اخلم -
ان که د سر په بدل وي نو هم - او دلته د روستي پار په
بوکنوُنکي خاموشۍ کښې شمشېر د خپل کټ نه راپاسېدو ....

کړدنی ئې کیڼې اوږې ته او ټوپک ئې ښي اوږې ته واچولو-

..... ماشومان په خوږه خوب اوده وو- د دنيا د حاله

بې خبره ...... د خپل پلار د ارادو نه ناخبره په خوږه

خوب اوده وو- شمشېر په ماشومانو يو نظر واچولو....

د ماشومانو مور هم ټوله ورځ جامې وينځلې وې، هغه هم

د ځان د حاله بې خبره په خوږه خوب اوده وه ....

په تاخ کښې بلېدونکې ډيوې ته ئې يو نظر اوکتل - ډيوه

په سلګو وه - په آخرنو سلګو ..... او شمشېر ته هم خپله

ساه ځنډه لنډه او راښکلې ښکاره شوه،

شمشېر داسې محسوسوله چې لکه د دې ډيوې سره د ده ژوند

تړلے دے - دا ډيوه په سلګو نه ده بلکه د ده ژوند په سلګو

دے - او چې څنګه دا ډيوه په سلګو سلګو کښې مړه شي دغسې

به زه هم په سلګو سلګو کښې مړ شم - ....

نو زه ......؟ زه پښتون يم - زما په مټو کښې زور شته-

زه به داسې په آسانه توره ډال نه غورځوم - په سلګو

سلګو کښې مرګ به زما د پاره پېغور شي ......زه يو د

سپېغور پېغور لمبه لمبه کړم نو صباله به زما بچي د ټول

کلي پېغور څنګه اوزغملے شي - نه نه زه خپل بچي د

پېغورونو په سومبو سورې کېدو ته نشم پرېښودے - کوم

څيز چې زه د خپل ځان د پاره غوره نه ګڼم هغه څيز څنګه

خپلو ماشومانو ته په ميراث کښې پرېږدم - ځم چې د خپلې

لمنې نه د سپفوړ، د سپیغوړ داغ د ټوپک د شپلۍ نه
به وتې ګولۍ والوځوم ځم چې د سپفورې په سر و وینو
د خپلې لمنې داتورداغ د توړ نه سور کړم .... سور داغ
تک سور لکه سور ګلاب (خندا) شمشېر د کړکې او نفرت نه
ډکه خندا اوکړه او لاړو د کوټې نه راووتو. د تېرو تک تور
څادر په ټول کلي را خور ؤ. یوه یو کنوونکې خاموشي وه.
لکه چې د کلي ټول خلق د مرګ په خوابه خوب اوده وو.
سپي هم ټوله شپه د غپېدو نه پس په بهوسارو او د
پلا لې په سنګرونو کښې اوده وو. شمشېر په ټند و ټندو
قدمونو کوز کندې ته روان ؤ. په زړه کښې ئې د انتقام
اور په قدم قدم لمبه کېدو. د زړه حرکت ئې تېز بېدو.
نبضونو ئې ټوپونه وهل ساه ئې لنډه لنډه کېده او
چې څه وخت شمشېر خپل منزل ته ورنږدې شو. د سپفو
د کور لویه دروازه ورته ښکاره شوه نو دهٔ ټوپک داوږې
نه راکوز کړو. چارچاپېر ئې ورله ډک کړو چې ..... په دې
کښې د نږدې جمات د منارونه د لوئې الله د لويي کلیمه
الله اکبر په لاؤډ سپیکر کښې په ټول کلي کښې خوره شوه،
مُلا د سحر په بانګ وئیلو شروع اوکړه شمشېر پښه نیولې
شو. خدائې خبر چې ولې نن د سحر بانګ د شمشېر په زړه کښې
یو نوے طوفان راپورته کړو. نن خو د سحر بانګ دهغه دنیا
بدله کړه ..... څومره خوږ بانګ دے څومره زړه راکښونکے

آواز دے - ملابانګ وپېلو او شمشېر د خپلو احساساتو په سینه لاهو وه ..... خو خدا ئے خبرچي څه چل وه چي ننن دے بانګ شمشېر په دې حقیقت باندې پوهے کړو چي دا دُنیا فاني ده - د دنیا ژوند د شمشېر څو ورځې دي - د دې دنیا هر څیز فاني دے - دا هر څه به د انسان نه دلته پاتې شي - دوه لاس او دوه پښې به ترې نه روان شي خو د دې باوجود هم ځنې ځنې انسانان د حرص په خړ سېلاب کښې لاهو شوي دي - د دې باوجود هم یو انسان راپاسي او د بل انسان په مرۍ چاړه راکاږي - یو رور راپاسي د بل رور د پښو د خوړې نه نوړۍ د او شوکوي یو رور راپاسي د بل رور سینه د ټوپک په ګولۍ غارغار کړي ؟ څومره ظلم دے ؟ څومره زیاتې ده - هم د ځان سره او هم د خپل بال بچ سره ..... د شمشېر زړه ویرې ونیوو ..... رېږدے پرې راغلو - هغه زړه چي څه شیبه اګاهو د نفرت او انتقام په لمبو غرغنډې شوې وه - د سحر بانګ هغه لمبې مړې کړې هغه اورې یخ کړو شمشېر خپله اراده بدله کړه ...

نه نه زه به هیڅ کله د جابېدا د پاره د رور په سینه کښې د ټوپک ګولۍ سره نه کړم - زه به هیڅ کله خپله تورسرې وروند ارکنډه نه کړم - زه به هیڅرې خپل ویرونه په لارو کوڅو کښې نو غرېږ وئ ورنکړم - خیر دے که زما بچي نهر وي ، خیر دے که زما په جابېدا د

زما مشر رور قبضه کړې ده ، ورور څوک دے ؟ زما رور دے
کنه ؟ د رور ښځه څوک ده ؟ هم زما بهابي ده کنه او د
سيفور بچي هم زما بچي دي کنه - رور زما رور دے - زما
وينه ده - زما مټې دي - نو ...... خپله وينه هم څوک
په خپله تويوي - خپلې مټې هم چرې څوک د خپل ځان نه
پخپله پرې کوي ؟ ...... نه نه داسې نهٔ شي کېدے - داسې
به هيچرې اونهٔ شي - زهٔ به هيچرې داسې اونهٔ کړم ......
سيفور د مزکي آمدن څهٔ تول خو پخپله کېږده کښې نهٔ
اچوي - په خپلو بچو او خپلې ښځې باندې ئې خرچ کوي -
نو ..... اے ناپوهه شمشېره د سيفور اولاد کښې ستا اولاد
نهٔ دے - د سيفور د اولاد خوشحالي کښې ستا خوشحالي
نهٔ ده ؟ .... خبر دے کهٔ سيفور زما د بچو د خولې نه
نوړۍ را شکوي ده ؟ هغه ته به ځان په دې ښهٔ ښکاري -
خو زهٔ ؟ زهٔ به هيڅ کله د سيفور ماشومان پردو کوڅو
کښې لوغړېږ وته پرېږدم ..... توبه خدايه توبه د دې
ناپاکې ارادې په سوچ مې غاړه مهٔ بنده وئ - اے لويه خدايه
شکر دے زما زړهٔ کښې د انتقام اور دې په خپل فضل سړه
يخ کړو ..... حم خپل کورته واپس ځم - خبر دے زهٔ به
محنت مزدوري کوم او د خپلو بچو پالنه به کوم - څهٔ د هر
چا جائيداد ونه خونهٔ وي - زهٔ به دا اوګڼم چې زما جائيداد د
هډو وُنه - زړ دومره بې همته خونهٔ يم چې کښې د خپلو

بچو د پاره به روزي لټم پېدا کوم - شکر دے په صورت روغ یم شکر دے روغ رمټ یم - محنت مزدوري به کوم او حقه حلاله روزي به بچو له راوړم - او اوس ...... ؟ اوس ځم چې په جمات کښې نمونځ اوکړم او دلوئے خدائے نه بخښنه اوغواړم

شمشېر د سپفوړ د کوټې نه واپس کېدو چې په دې کښې هغه په قلبې پسې راروان د خپلې کوټې نه را اووتو او څه وخت ئې چې شمشېر ټوپک په لاس اولېد و نو پوهے شو چې د شمشېر څه ارادې دي - خو .... شمشېر زر ټوپک اوکړې ته واچولو او ورمنډې ئې کړې - سپفوړ ته ورتر غاړه وتو او په سڼګو کښې ئې ورته ټول قصه تېره کړه سپفوړ هم شمشېر له کلکه غاړه ورکړه او په رټو رټو ئې اوژړل ...

قلبه ئې راستنه کړه - شمشېر ئې لاس نيولے کور ته راوستو - او چې کله غرمه کېده نو کله کر په پولو پټو پړے اېښے وه .....

د سپفوړ د مزکې نه ئې د شمشېر حصه بېلوله - او خلق ..... ؟ خلق حق حېران وو چې دا څه دو او څه اوشو - ؟

خوا ے دو نو حېرانېږي هم - د انسانانو په سينو کښې خدائے پاک د غوښې زړونه پېدا کړي دي - دغه د غوښې زړونه نرمېږي هم شي - دغه د غوښې زړونه پستېدے هم شي - په دې زړونو کښې الله تعالیٰ مينه محبت هم پېدا کړي دي - خو کاش چې موږ د غوښې په دغه پوټي کښې په خپل صبر او خپلې حوصلې سره د مينې او محبت اوده جذبات راوېښ کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان چې مونږ د زړه و په ځای د ګوړې نه کار واخلو چې مونږ په خپل عمل سره یو ظالم په خپل ظلم او یو زیاتي کوونکی په خپل زیاتي پښېمانه کړو - په خپلو نارا موټې نادمه کړو - په خپلو بدو یې شرمنده کړو -

خواړه رونړو زما یو ه خبره د خپل ذهن پسکې پورې اوتړئ - زما یوه مشوره د خپلې لارې مشال کړئ نو بیا اوګورئ چې ستاسو ټولې ګرانې آسانېږي اوکنه - ستاسو ټول نفرتونه په مینې او محبت باندې بدلېږي اوکنه - ستاسو ټولې دښمنۍ په یوې خوږې درنې او نه ختمیدونکې ورورولۍ باندې بدلېږي اوکنه - او هغه مشوره داده چې

اے رونړو د هر قدم د پورته کولو نه آګاهو د هغې په انجام باندې فکر اوکړئ - که چرې یو قاتل په دې خبره په سړه سینه سوچ اوکړي چې د هر قتل انجام د پهانسۍ تخته ده - د هر قتل سزا دوزخ دے - نو زما په خیال چې هیڅوک به قتل اونه کړي - د غسې د هر غلط قدم انجام شرمندګي - رسوائي او پښېماني ده نو بیا پښېمانه کېدو نه څه فائده - هغه د رحمان بابا خبره چې

ه تېر ساعت په مثال مړے د لحد دے

مړي چا دي ژوندي کړي په دنیا

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

"انتقام"

(اسو یلي) ژوند .... روژوند .... یو څو ورځې ژوند .... د شمېر یو څو کمري ژوند .... دا ژوند که ډېر خوږ دے نو په ځنې ځنې حالاتو کښې ډېر تریخ شي .... سره د دې ظاهري رنګینو - سره د دې دومره هنګامو - په حقیقت کښې ژوند تریخ دے .... دا بیله خبره ده چې مونږ خپلو ځانو نو له تیر ورکوو - خپلو زړونو له دهوکه ورکوو - په زور په ژوند کښې هنګامې راپیدا کوو - رنګینې راپیدا کوو - ګني حقیقت دا دے چې ژوند تریخ دے .... شته د دې دنیا په مخ کښې یو انسان داسې هم چې د هغه په زړه به څه غم نه وي ؟ د هغه په زړه کښې به څه ارمان نه وي ؟

هر څوک ناقلاره دي ...

غریب ناقلاره

امیر ناقلاره

کونډه ناقلاره

تور سرې ناقلاره

د اولاد خاوند ناقلاره -

بې اولاده ناقلاره

د دنیا په مخ هرڅوک ناقلاره دي - نو بیا ژوندون ترخ شو کنه؟
په دې ترخ ژوند کښې ځنې وخت داسې حالات راپېښ اشي
داسې واقعات راپېښ شي چې ژوند زهر شي ګنده پرشي -
جماله بیو مې یاده شي - ښځه مې یاده شي - هغه سروهلې بروهلې
جماله هغه لیونۍ سپېلنۍ جماله - هغه چې هروخت به اوتره اوتره
وه - هغه چې هروخت به لکه د پارې ناقلاره وه .... ولې؟
رونو د ولې جواب ډېر دروند دے - ډېر بوګنوونکے دے -
د ولې جواب خو د انسان په زړه کښې پرهرونه جوړوي نو
بیا ....؟ بیا به درته زه څه ووایم چې جماله ولې داسې ناقلاره
وه - ولې داسې لیونۍ سپېلنۍ وه - ولې ئې شونډو داسې
پوستکي نیولي وو .... تاسو ته نه ده معلومه چې د جمالې په
زړه کښې اوربلېدو اود اورد غوټیو د هغې په شونډو
پارونه جوړ کړي وو - جماله د انتقام په اور کښې سوزېده -
د هغې په زړه کښې د انتقام اور په غرغندو ؤ ....او انتقام
... د چا نه؟ دیو داسې ځینو نه چې هغه خبرې له شوې کولے.
د دغه ځینو د جمالې د شونډو په پارونو څه کار نه ؤ - نو
بیا هم جمالې بس د یو سوړ په حیثیت د دغه بې ژبانه ځینو
نه داسې انتقام واخستو چې د دنیا د پاره ئې یو مثال پرېښودو -
څه ووایمه جمالې .... چې ستا دا قدم ګني خودکشي وه -
ستا دا انتقام ګني ګناه وه ... ته نه زه ستا دې قدم ته، دې
انتقام ته خودکشي نشم وئیلے - تا خودکشي نه ده کړې -

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمالي بیو خودکشي نهٔ ده کړې - جماله خو شهیده ده - شهیده - ځکه
چې هغه مور وه - هغې دا هر څهٔ د مورولۍ د جذبې نه د پرې
مجبورتیا د کبله کړي دي - د زوے .... د ظلمي زوے ناګهاني
مرګ د هغې دماغ مفلوجه کړې وه - هغهٔ ئې لیونۍ کړې وه ...
څوک څهٔ خبر دي چې د یوې مور په زړهٔ کښې د اولاد د پاره د مینې
او محبت څهٔ جذبات وي څوک نهٔ دي خبر چې یوه مور په خپل
اولاد څومره مینه وي ..... او چې څوک نهٔ دي خبر نو را دې
شي د جمالي بیو د لیونتوب نه دې ځان خبر کړي - د هغې په انتقام
دې ځانونه پوے کړي، او بیا دې دا فیصله او کړي چې د هغې
دا انتقام کښې خود کشي وه ؟

جماله! زمونږ د کلي یوه سپین سرې بوډۍ - زمونږ د کلي یوه
غیرتي پښتنه بوډۍ - د دغې بوډۍ ظلمے زوے وُ چې
لونګ ئې نامه وه - رونړ د لونګ د ژوند قصه به درته نهٔ
کوم - د دې خبرې د کولو هم څهٔ ضرورت نشته چې لونګ
مور څنګه لوے کړے وُ - په څهٔ څو اخون ئې لوے کړے وُ - جمالي
ته لونګ په غیږ کښې یتیم پاتې شوے وُ - او د خپل ګنډتون
دا ۲۵ کاله دې صرف د لونګ په ډاډ تېر کړي وُو - پردي
خدمتونه ئې کړي وُو - په دې طمعه چې لونګ به مې خدائے
لوے کړي - او زما ټول ارمانونه به اوړوي .... د جمالي
په زړهٔ کښې ارمانونه ټوټ په ټوټ پراتهٔ وو - او کله کله به
چې ځان له ناسته وه نو د ارمانونو تنسته بُوده به ئې را برابو - وله

(c) ketabton.com: The Digital Library

او یوه ورځ هم دا سې د تصور اتو په دنیا کښې د ورکې جمالې ترغوږو دا آواز راغلو " لوټک په سیند کښې ډوب شو" .... دې آواز د جمالې دنیا د سترګو په رړ کښې دړې وړې کړه. د مور د پاره دا آواز د شین آسمان تندر و چې په جمالې راګوزار شو -

رونړو ! زړه د رته د جمالې د هغه بې واره چغو- هغه د لیونو په رنګې ترکوره او ترکوڅې لیونۍ لیونۍ منډې هغه چې په مخ سر و هلو ئې را باندې کړې - هغه چې کسوان ئې څیرې ویرې کړو - هغه چې د سر وېښته ئې په موټو موټو او شوکول - دا ټوله نقشه درته په الفاظو کښې نشم بیانولې - ځکه چې ما سره دومره درد پښلې الفاظ نشته چې د هغې د سپېړو سپېړو کوکارو نقشه پکښې را ځائې کړم - ما سره دا سې په غم لړلې الفاظ نشته چې د جمالې غم ته ئې وراغوندم - ما سره دومره حوصله هم نشته چې زړه درته د هغه وخت او هغه موقعې حالات په زور زړ تېر کړم -

یو زړه جمالې ته اووے چې را شه ته هم سیند ته ټوپ کړه چې د زوے سره ستا هم د لاش هډوپته او نه لګي - چې د لونګ سره سم ستا غوښې هم د سیند کبان اوخوري - چې مور او زوئے دواړه په یو رنګ مرګ مړه شو - خو جمالې د زړه سره ټېوس اوکړو چې زما دا عمل به د لونګ سره د مینې او همدردۍ د پاره کښې د اظهار حق اداکړي ؟ او دا حق که اداشي نو زما

په زړه کښې چې د انتقام کوم اور بلېږي دا به کنې سوړ شي؟ نه دا اور د اسې نه سړېږي. دا اور به صرف د انتقام په ذريعه سړېږي. او نن ... زه د دې کلي د خلقو په مخکښې قسم خورم چې زما لونګ په او بو کښې مړ شو زه به پس له دې نه تر مرګه پورې د او بو څاڅکے د حلق نه تېر نه کړم .... جمالي قسم او خوړ. او د دې قسم نه پس د لونګ مور د او بو کټورے شونډو ته نزدې نه کړو. ورځې تېرې شوې، هفتې تېرې شوې خو د جمالي د حلق نه د او بو څاڅکے تېر نشو. ژبه ئې د اسې او چه وه لکه لرګے. لکه د ساړېن لوټه .... آخر تر کومه پورې. خلقو ډېر کوشش او کړو چې جماله يو ګوټ او به او څکي خو جمالي نه د چا منت منلو او نه زارې ..... آخر تر کومه پورې ...

تر کومې پورې به غم ځپلې مور د تندې مقابله کوله. تر کومه پورې به د خپل قصد پوره کولو د پاره د ژوند سره په برزولو وه. آخر حوصلې جواب ورکړو. د حالاتو د مقابلې د پاره توان ختم شو. د ژوندون علامې شروع شوې. جمالي حق ته سترګې او نيوې نو په داسې حالاتو کښې، دَمالت پېوې زنانه دَ او بو جام د جمالي شونډو ته راونيو ..... خو د لونګ مور د او بو جام له څپېړه ورکړه. او په سترګو سترګو کښې ئې دغه ښځې ته او وے چې ..... زما په غېرتي پورې خندا مه کوه زما د انتقام په لاره کښې اړيکې مه پيدا کوه ..... پرېږده چې زه خپل قسم پوره کړم. پرېږده چې زه خپل انتقام واخلم ...

او بيا چې څو لحظې نورې تېرې شوې نو جمالي خپل قسم پوره کړو. جمالي خپل انتقام پوره کړو. مرګ له غاړه غړې ورغله خو څاڅکے او به ئې د حلق نه تېرې نه کړې. او هغې د او بو نه د خپل لونګ

بدل وا خستو -

(اسو پلے) اے دَ میاندو زرا منو څۀ پوے شوی ؟

دَ مور مقام درته معلوم شو ؟

دَ مور زړۀ درته معلوم نه شو ؟

لږ په خپلو ګریوانو نو کښې سرونه ښکته کړئ او د خپل هغې عمل جائزه واخلئ کوم چې ننن صبا زامن دَ میندو سره کوي -

اے دَ ځوانئ په نشه مستو زلمو تۀ مۀ کوئ کو رے دَ مور سره ضد ونه قصد ونه مۀ کوئ - مور مۀ خفه کوئ - مور مۀ ژړوئ - دَ مور د خفګان سره به درنه الله خفه شي دَ مور په ژړا باندې عرش په لړزان شي .... دَ مور ډېر لوئے مقام دے ډېره لویه درجه ئې ده - دَ کومې مور دَ پښو لاندې چې جنت وي نو دهغې درجه او مرتبه کښې دهر چا نه اوچته نشوه .... ؟ مور ډېره مقدسه هستي ده- او ددې مقدسې هستئ عزت او احترام په هر اولاد باندې لازم دے - بلکه فرض دے - او کوم اولاد چې دا فرض ادا نۀ کړو نو خپل آخرت ئې خوار کړو - خپل ځان ئې دَ دوزخ د ملبو حقدار کړو -

اوښکې

(اسویلي) روستي پارو - ملا لا بانګ نه وو وېلی - ټوله دنیا په
خوب اوده وه .... چپه چپیا او بوګنوونکې خاموشي
..... نه د سپو غپیان او نه د چڼي چڼو آواز - کله کله به د یو نیم
چرګ آواز په دې خوشې بېدیاکښې تر لرې لرې پورې خور شو
او زما د وېرې نه خوره ووره زړګے به په څه قدرې راغونډ
شو .... د اوبو وار مې و - یوځم په اوګه پښې ابله پښې
تُند تُند پټي ته روان وم - لا درا ته سمه نه ښکارېده - په
خپل دلیل تلم ... چې لويې ادېرې ته اورسېدم نو ......
څه فریاد غوږ مې تر غوږ شو .... او فریاد .... زړه
بوګنوونکے فریاد - د پښو لاندې نه مې مزکه اوتښتېده - زړه
مې په درزېدو شو - په ځائې اودرېدم - کلیمې مې په ځان چُف
کړې - بابا ګان مې را اولړزول - په دې ادیره کښې زه څو ا
عالم
هم څو څو ځله وېرېدلے یم - دا ډېره درنه ادېره ده - دلته غیب
ډېر زیات دي .... ځکه خو چې ما فریاد واورېد و نو ډېر ښندي
وا نه ښتم - دکړکۍ شاته کېناستم او غوږونه مې د فریاد په
لوري اونیول ..... فریاد .... د ښځې فریاد معلومېده و د زړه
دَتل نه راوتے فریاد .... په هر فریاد کښې بې شمېره طوفانونه

ښکاریدل - ما داسې محسوسوله چې لکه په دغه وخت کښې د اُدیرې
کانې بوټې وُنې غنې هر څۀ په فریاد وُو - داسې معلومیده
چې لکه شپه دا فریاد نور نشي زغملے نو ځکه دا سې په منډه منډه
مخ په وړاندې روانه ده اوُ د صبا سترګه د دې فریاد د اوریدو
د پاره په بوګنیدو نکوټو مونږ رو رو سا ښیو لې را روانه ده.....
زه هم هغه شان غلے ساه را ښکلے د کوکښې شاته ناست وُم - شپۀ
ساعت تیر شو - رڼا رو رو را خوریده - په څوا ؤ شا جماتونو کښې
د سحر بانګونه شروع شول - خو زما په ښنو کښې لا هغسې دم نۀ
وُ ..... چې رڼا ښۀ را خوره شوه نو رو رو په آرام آرام د فریاد
په لورې روان شوم .... فریاد اوس کم شوے وُ. څۀ ګورم
چې د یو قبر د پاسه یوه ښځه په سره جوړه کښې چې لاسونه
پښې ئې په نکریزو سره وُو خوره وره پرته وه. زړۀ مې یو درزا وکړو -
په سترګو مې تیاره راغله ..... دا ؟ دا خو د شیرین قبر دے -
د ځوانې مرګ شیرین - د نیمه خوا شیرین - د مور پلار د اِکې
یوزوے شیرین - هغه شیرین چې تیره شپه ئې د وادۀ ډولۍ کوره
ته راوړلې وه - چې مور پلار ئې په وادۀ د خپل زړۀ ارمانونه
رژولې وُو .... هغه شیرین چې د جاڼې د یو نظر کتو د پاره ئې
په کلونو انتظار کړے وُ ...... نن هغه شیرین د جاڼې د یو نظر کتو ته
مخکښې په دې خوشې بیابان کښې د خاوړو د دې ځلې د لاندې په خوږۀ
خوب اوده دے - ماته سمد ستې د شیرین د وادۀ شپه راپه مخکښې شوه -
څومره خوند وُ د شیرین په وادۀ کښې .... څومره په خوشحالۍ

خوشحالۍ سره د شیرین ډولۍ راوړلې وه او بیا دوه ورځې په شپه
هغه ترتېرما سخته پورې شیرین په حجره کښې د دوستانو سره
څومره خوند تاک کپ لګولے وُ - او بیا مونږ هغه کورته په تلو
مجبوره کړو - چې څهٔ څوک به ستاپه انتظار کښې وي .... شیرین
سُسکے غوندې شو او کورته روان شو - په تُند و تُند و قدمونو
..... د هغه کورته ډېره تادي وه - د هغهٔ په زړهٔ ډېرې خبرې
وې چې جاڼې ته یې کول غوښتل - څهٔ ګیلې هم وې او څهٔ مانې
هم - څهٔ وعدې هم وې او څهٔ لوظونه هم - ډېرو خبرو - ډېرو
سوالونو او ډېرو تپوسونو د هغه په زړهٔ کښې دغ دغ جوړ
کړے وُ - هم په دغه سوچونو کښې هم په دغه فکرونو کښې د جاڼې
د دیدن خوږې تلوسې یې په زړهٔ پورې څخښې نیولے روان وُ، چې
شیرین خپل منزل ته ورنږدې شو - چې خپلې کوڅې ته ورنږدې شو -
نو ناګهانه درې ډزې اوشوې - هغه په ورومبۍ ډز شیرین پرېڅې
راپرېوتو - جوړې د زړهٔ په سر لګېدلے وُ - د هغه زړهٔ په سر چې
کوم د جاڼ د لیدو د پاره ناقلاره وُ - چې کوم په دغه وخت کښې د
مینې محبت د جذباتو ته لبرېز وُ، د هغه زړهٔ په سر شیرین اولګېدو -
او چې د حُجرې خلق وررسېدل نو هغه یوه آخرنۍ سلګۍ او وهله
او په دغه سلګۍ کښې هم د هغه په شونډو د جاڼې نوم وُ - ......
شیرین سا ورکړه - د زړهٔ خبرې په زړهٔ کښې پاتې شوې - نهٔ یې
د جاڼې مخ او لیدو او نهٔ یې ورته د خپل زړهٔ خبرې اوکړې ....
د شیرین مور لکه د لېونو لامنډې کړې - پلار یې سرتور سر -

او پښې ابله پښې راغلو .... او .... جماله؟ جماله هم په سره
جوړه کښې پښې ابله پښې او سرتورسر د شیرین سرته ولاړه وه
د جمالي سپین په مزکه پروت و په مرګ ئې هم په شونډو مسکا خوره
وه - لکه چې جمالي ته وائي چې " اے نادانې پېغلې خفه کېږه مه -
په دنیا کښې د چا ټول ارمانونه نشي پوره کېدے ..... دغه
یو ارمان مو بس وُو چې پوره شو - او ته په سره ډولۍ او سره
جوړه کښې زمونږ کره راغلې - او نور ..... ؟ نور ملاقات به په
حشر جهان کښې کوُو - کوم ځائے چې نهٔ غم شته او نهٔ مصیبت -
کوم ځائے چې نهٔ قصد شته او نهٔ حسد - کوم ځائے چې د دوو مینو
ترمینځه څوک دیوالونه نشي ودرولے" ..... جماله غلې ولاړه وه ....
ټول کلي د ځواني مرګ

شیرین په ناګهانه مرګ د غم اوښکې تویولې - خو جماله غلې وه -
د مزکې غبرګ ختو خو د جمالي نه .... دغې په سترګو کښې اوښکې نهٔ
وې .... حېرانه وه چې دا څهٔ وُو او څهٔ اوشول؟ دا زهٔ کوم ځائے
وم - کوم ځائے ته راورسیدم او په کوم ځائے کښې پاتې شوم ..
او غونډۍ په مزکې کښېناسته - د شیرین په وینو لړلے سرئې په
خپل پټون کښېښودو - څو ګړۍ سونګه کښېناسته .... پکار ده چې
په دغه وخت کښې جمالي په زړه زړه ژړلے وے - پکار ده چې د
شیرین په وینو لړلے مخ جمالي په خپلو زړه زړه اوښکو وینځلے
وے خو ..... د جمالي په سترګو کښې چې اوښکې نهٔ وې نو څنګه هغې
ژړلے هم نشو ..... او چې څهٔ وخت شاهي ببو او ورې چې جماله

سپېره ده، دومره سپېره چې د دې سره د شيرين د پاره دود اوښکې
هم نشته .... د جالي په زړه تياره راغله -- يوه تېره کړيکه
ئې اووهله او بې هوشه په شيرين راپرېوته .... د شيرين
مور پلار ناوې جاله د لاس پښو نه اونيوه او يو خوا ته کټ کښې
ئې ورواچوله -

رونړو! ډېر د غم ساعت و .... سمه د قيامت شپه وه -
صباله ماښکر چې کېږ و نو د شيرين جنازه پورته شوه. د ځواني
مرګ شيرين جنازه - د مور پلار د اکي يو زوړ ئے جنازه - د يوې شپې
د زلمي جنازه .... مور پلار په وزه خوله ژړل - هرچا ژړل -
ټول کلي ژړل - نو جاله .... ؟ جاله هم هغسې ګونګه سونګه وه -
جنازه پورته شوه ... شيرين خاورو ته اوسپارلے شو .... قبر
ئې جوړ شو او هم هغه کوارده ځعرڅې په قبر اوغورولے شوه ....
خلق د ګيس زوړ نه سرونه کلي ته واپس راغلل -

او اوس .... ! اوس دا هغه د يوې شپې ناوې جاله ده چې بېګاه
ئې ټوله شپه د شيرين په قبر تېره کړې ده - زه ورروان شوم -
ماوے چې راپورته ئې کړم او ورته اووېم چې اے د اکي "يوې شپې
ناوې" څه بس دے کور ته لاړه شه -

"مرې چا دي ژوندي کړي په ژړا"

خو چې زه ورنزدې شوم نو جالې لکه د لېونو د قبر سره خبرې کولې
.... "شيرينه - بې وفا شيرينه! ده خبرې دې هم راسره او نه
کړې اولاړې - دا ده ستا هغه مينه ؟ دروشڅړ نه چې مينه دې

بیا لیلې نشوه تولانې دې څه له کولې؟ بې وفا دومره څوبه را ښکاره شوې وې چې د واده په څهرو کښې خوښې لیدلې قدر له وې نیمه څوا زلمیه داسې زړه سرور شوې - زړه سپېره دې چاته بېر ښودم -

شیرینه ما خو د ځان سره د ارمانونو یوه لویه دنیا راوړې وه - ما خو ځان له د خوشحالو یو لوئ محل جوړ کړے وُ - بې وفا څنګه دې د سترګو په رپ کښې زما د ارمانونو دنیا ورانه ویجاړه کړه -

شیرینه! یو دوه خبرې راسره اوکړه صرف دوه خبرې چې دا زړه مې په لږ غوندې ډاډه شي - ستا دې د نجل واده په دغه څهرو قسم وي کومې چې اوس ستا په قبر غوړېدلې دي - ستا دې زما د ښښو لاسونو په نکریزو قسم وي شیرینه چې دوه خبرې راسره اوکړه - دوه خبرې - دوه ... جمالې یوه سلګۍ اووهله او د سلګۍ سره دیوې شپې تاوې ښخه وه - او چې اومې کتل نو په ښو کښې ئې دوه غټې غټې اوښکې لکه ملغلرې اوېزان وې -

(راسوپلے)

رونو ډېره دردناکه ننداره وه - زړه مې غوښتل چې په چغو چغو اوژاړم زړه مې غوښتل چې لاړ شم شاقې بیو راولم او ورته اوښایم چې جماله سپېره نه وه - راشه اوګوره د جمالې د سترګو نه اوښکې راتویې شوې داسې اوښکې چې تا له ادیره ئې اولړزوله، داسې اوښکې چې قیامتونه پکښې پټ وُو -

چپې

لکه چې نن سیند بیا په غورځنګ وُ - شل کاله وړاندې
چې کوم سېلاب راغلے وُ او د کوم سېلاب یوې چپې چې ملاله
د ځان سره راوړې وه - لکه چې هغه سېلاب نن د هغې په
سینه کښې بهېدو او د سترګو نه یې روان وُ -

د دوؤ میاشتو ماشوم ناجوړه زوئے د ملالې په غېږ
کښې پروت وُ ژړېدو - د ډېر ساعت نه یې او چې سلګې
وهلې ځو اوس داسې غلے شوے ښوندې وه ملاله نه د ځان
د حاله خبر وه او نه د زوئے د حاله - په مزکه یې پرلتے
وهلې وه او زوئے ورته په غېږ کښې پروت وُ - د ملالې کرېوان
پرانستے وُ - بې سر - خیر نه څنګه - داسې معلومېده چې
لکه د ملالې کرېوان هغه زوئ پرانستے وي - کوم چې د
سحره راسې د هغې په سینه کښې الوتو - خدائے خبر چې په
هغه خبره کښې څه وو کومه چې ګلډېن نن سحر هغې ته
کړې وه - او کومه به چې کله هم هغه ملالې ته اوکړه -
نو د هغې زړه به یې ناقلاره کړو - د هغې دنیا به یې تباه
کړه - باران - سېلۍ او طوفان به راغلو او د ملالې د
سترګو نه به روان شو - د ملالې قرار - صبر او هغه لړه

ډېره تسلي کوله چې د ماشوم زوړ په وجه دهغې زړه
ته وه. هغه هر څهٔ به د سترګو په رپ کښې په طوفان
کښې لاهو شو. خو ګل دین د هر څهٔ نه بې پروا د افیمو
په نشه کښې نیم ویښ او نیم اودهٔ وُ. هغه دهیڅ نه
نهٔ وُ خبر. ګل دین موچي وُ. په کلي کښې به ئې د زوړو پېزار
مرمت کولو. د افیمو نشې د هغهٔ نه په ځوانه ځوانئ
کښې بوډا جوړ کړے وُ...... ملاله په پېغلتوب د
ګل دین د شکي طبیعت او سخت مزاجۍ نه خبره وه. او کله
کله به چې د کلي پېغلو د ګل دین د سخت طبیعتۍ ذکر
ملالې ته اوکړو نو هغه به ورته مُسکۍ شوه او
جواب به ئې ورکړو چې خبره دے د وادهٔ نه مخکښې هر
زلمے داسې وي او چې واده اوکړي نو بیا ...... بیا به
کهٔ خبرې هر څهٔ سم شي ...... او د وادهٔ نه پس څه
موده ګل دین سم دم وُ.. د ملالې سره ئې ډېر ښهٔ تعلق
وُ. خو رو رو هغه بیا په زړهٔ لاړ روان شو. سپکې سپورې
ښځې خبرې او رټل. هر وخت به په نهٔ څهٔ خبره بدې
ردې ویل د ګل دین عادت شو. او یوه ورځ خو ئې چې
ملاله په نهٔ څهٔ خبره راګیره کړه او وې وهله نو د ګل دین
په دې زیاتي د ملالې زړهٔ ته لویه صدمه اورسېده...
او بیا دا څهٔ یوه ورځ نهٔ وه بلکې وهل او ټکول د ملالې
تقدیر شو. دې ټولو نارامو ته ملالې غاړه ایښودلې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هرڅه هغې زغمل څو ...... یو دا خبره ؟ دا خبره هغې
نه شوه زغملې دا هغې نه شوه برداشت کولې .... هغې دا
منله چې هغه په ماشوم والي سینه کښې د سیلاب یو ې
چپې د ځان سره راوړلې وه - خو د هغې دا یقین وُ چې
هغه .... «هغه» نه ده څه چې ګلدین وائي .... ملالې د
ګلدین دا خبره نه شوه زوروړه - او هر کله به چې هغه
ملالې ته دا خبره اوکړه نو د ملالې به د خپل ځان نه هم
زړه توره شو او د ګلدین نه به هم ورله کرکه ورغله .....
په دې اکښې شک نشته چې د ماشوم د پیدا کېدو نه پس د
هغې مینه اوس تقسیم شوې وه - د ګلدین زور زیات ؤ د
ماشوم زوئے په مینه کښې را نغښتلې وه - خو د دې باوجود
هم د ګلدین دا خبره نه د هغې دپاره بنه وه نه د ګلدین
دپاره او نه د هغوي د ماشوم بچي دپاره بنه وه ....
هر څو که د ملالې د ګلدین سره هغه هومره مینه نه وه لکه
چې څو او وه څو ..... بیا هم خاوند خو ئې وُ کنه ؟ ملالې نه
غوښتله چې خاوند ورته څه داسې خبره اوکړي چې هغې له
پرې د خپل ځان - خپل خاوند او د خپل ماشوم زوئے درې
وارو نه کرکه ورشي - خو هغه بې وسه وه ، هغې خاوند
نه شو منع کولې - ملاله به د ګلدین نه دومره ویرېده چې
د هغه په مخکښې به ئې په زوره ساه هم نه اخسته ......
نن سحر هم هغه چې د کوره وتو نو په نه څه خبره ئې په

ملالۍ دا باندې کړې یمهٔ چې اووهله او په تلو کښې چې د
ږیږې غوټۍ تېره لهجه کښې اووے «حرامونې» او د
دې ټکې په اورېدو د ملالۍ په زړهٔ هغه تیارهٔ را غله
کوم چې دېر طوفان د را تلو نه اول راځي .... ګلدین لاړو
د کوټې نه اووتو - او .... طوفان را غلو .... سېلاب
را غلو - کوم سیند چې د ملالۍ په سینه کښې غورزنګونه
وهل هغه د ملالۍ د سترګو نه روان شو .... چپې چې
وهلې .... د سحر نه مخکښې شوځو طوفان د کمېدو یا د
اودرېدو نوم نهٔ اخستو .... کېدے شي چې دې چپو هغه
لاهو کړے وے - خو په دې کښې چې د دروازې د لرې کېدو
آواز تر غوږ وشو .... د ملالۍ د زړهٔ دړزا په زیاتېدو شوه.
د هغې خیال ؤ چې جوړ موچې ګلدین را غلو، او خدائے خبر
چې ولې نن د هغهٔ راتلو کښې ملالۍ ته خپل مرګ ښکارېدو
.... خو .... جوړ هغهٔ نهٔ ؤ دروازه هوا لرې کړې وه - په
کور کښې کوم ته اوبهٔ نهٔ وې - د جمالې سره فکر شو چې د هغهٔ
د را تلو نه مخکښې د سیند نه یو منګے اوبهٔ راوړي
نو بیا به کېتے شي .... هغې ماشوم زوے په ژړا په کټ
کښې پرېښودو او منګے په سر د کوټې نه اووته د وادهٔ نه
پس دوه کاله اوشول چې ملاله هم په دې لاره سیند ته د اوبو
د پاره ځي راځي .... نن خدائے خبر چې څهٔ چل ؤ چې منګے په
سر په دې لاره اوبوله روانه شوه نو خپل پښلتوب ورته

رامخکښې شو - په پېغلتوب هم ملاله څهٔ مالداره نهٔ وه -
ولې بیا هم دا لاره داسې ښاره او داسې سپېره څو نهٔ وه -
دوه کاله اګاه وه چې ملاله منګې په سر د نورو جینکو سره
په دې لاره روبوله تله نو خپل ځان ورته دومره بې وسه
او مجبوره نهٔ ښکارېده، ځکه چې د ګلالین خیال او د
ګلالین سره د ژوندون د پسکي په ترلو هغې ته ځان د
نورو همځولو جینکو نه ډېر شسته من او ښکاله ښکارېدو
څو هغه ټول خیالونه او څو بونه څونن دروغ ثابت شول..
....دا ولې؟ او دا ولې؟ په جواب به ملالې لا سوچ کولو چې
مخامخ سند ښکاره شو - چپ چاپ ټلي غلي .... او خاموش
خاموش بهېدو .... ملالې زر زر په تادۍ منګې ډک کړو او
په تُند و تُند موټو کورته را روانه شوه او چې کورته راغله
نو ماشوم یې ورته ډېر ژړلي وو - ځکه چې اوس یې د ژړا په
ځای او چې سګی وهلې .... ملالې منګې په کړو ونج
کښېښودو - ماشوم یې راوا خستو خپلې سینې ته یې راجوخت
کړو او یوه اوږده ساه یې وا خسته د ماشوم سینې ته به
رانږدې کولو د هغې زړهٔ ته ډېر اطمینان ورسېدو - هغې
داسې محسوسوله لکه چې د هغې خوږ ووړ زړهٔ را ټول غونډې
شو ماشوم هم داسې ملالې په خپلې سینې پورې نیولې وُ
چې په دې کښې ګلالین موچي د پښو د ولچه په لاس په کوڅه
را ننوتو - او د را تلو سره یې په مړاوې آواز او وے ......

(c) ketabton.com: The Digital Library

دړنګ کار نهٔ ؤ دا غلے - بس دومره یې سې مې کتلي وې چې ځان له مې اوښېم او د چاښو د پاره مې دا پښه داوړل "

ګلدین په دالان کښې خپل د موچې توب د سامان صندوقچے کېښودو او د پیسو دوبچه یې ملالۍ له ورکړه او ورته یې اووے چې زهٔ حجرې ته لړ ځم چې راشم نو بیا به چاے څښم ..... ملالۍ دوبچه د ګلدین نه واخسته په جارګۍ یې کېښوده او بیا یې ماشوم په غېږ کښې واخولو او د سوچونو او فکرونو په سمندر لاهو شوه ..... په دې کښې پښتو راغله د پیسو دوبچه یې پرمخې د جارګۍ نه راګزارکړه ..... پښه توے شول او د ملالۍ سره غم شو چې اوس به څهٔ کوم - اوس به چاے د څهٔ نه رخوم - اوس که ګلدین راغلو او خبر شو چې پښه د مزکې خوراک شول نو هغه خو به مامړه کړي - هغه خو به په دې تېر ما سخت تن ما د کوره او باسي - او چې د کوره مې او باسي نو زهٔ به چرته ځم - زهٔ به کوم خوا ته ځم - زهٔ به د چا کوره ځم -

وخت په منډه منډه روان ؤ تېرېدو - ملاله هیڅ په حساب نهٔ پوهېده چې څهٔ چل اوکړي ... په دې کښې یې خپلې سینې ته پام شو - ماشوم تا جوړه ؤ تول له ورځ کښې یې سینه نهٔ وه څښلې ..... سینه یې ډکه وه - د ملالۍ سینه ډکه وه ..... هغې هډو نور سوچ اونهٔ کړو خو دوبچه یې راواخسته او زر زر یې دواړه سینې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوړې کښې تشې کړې - پښتې لاړې په نغري سوړه کړه....
او په څه ساعت پس چې ګل دين د ځبرې نه راغلو.... په
لښتي کښې، کښيناستو نو ملاله په مړو مړو قدمونو لاړه - پياله
او چائے جوش ئې راوا خستل او ګل دين ته ئې په مخکښې کيښودل -
ګل دين پياله ډکوله او پياله به ئې تشوله - ملالۍ په کښېنه
سترګه ګل دين ته کتل.... د هغې زړه غوښتل چې راپاسي او
د ګل دين د خولې نه پياله راوښوکوي او ورته اووايي چې
ګل دينه مه کوه.... دا څه کوې - دا چائے مه څښه دا چائے
چې په کومو پيسو کښې پخې شوي دي هغه پيسې په تا حرام
دي - خو.... ملالۍ له به دومره زړه چا ورکړے وے - دا
ټولې خبرې که د هغې زړه غوښتلے نو هم کولے نو ئې نه
شوې کړے.... د هغې په زړه يوه تياره تله راوبله
راتله..... سوچ ئې کولو چې دا څه وو او څه راپيښ
شو - دا نور غمونه کښي لږ وو چې دا نوے غم مې د خپله لاسه
خپل ځان له راپيدا کړو..... ساک ترې نه سيلۍ اوړے
وُ - ماشوم هم د لوږې د لاسه الوان بلون کولو - په ژړا
ژړا ئې زړه ستړے شو - ګل دين ډېر صبر اوکړو خو آخر
صبر ئې تمام شو. او په سختۍ سره ئې ملالۍ ته اووے...
"څه له ئې ژړه وې پيسې ورکړه کنه".... پيسې؟ پيسې ورکړم
د څه په ترڅ ورکړم.... دا سينې ته ئې وا چوه کنه؟....
په سينه کښې څه دي - تا چې کوم پيسې راوړلي وو هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو توی کړل - او ماتاله چاپې د خپلې سينې په منځ کښې ټينګ کړې - هغه کلدين د کټ نه را ټوپ کړو - څنګه د کټ سره نږدې ښځه پرته وه - هغه يې را وچته کړه او بيا يې را خطا يې کړه نو ملاله څو ځله شوه څو د ماشوم د سرنه يوه سره داره د ملالې په مخ څوره وره لاړه .... ماشوم اول يوه تيره کړيکه او بيا يې څو سلګۍ اووهلې او غلی شو - ملالې د زوی د سرنه د وينې دارې چې اوليدې نو بې هوشه په مزکې پرېوته - او کلدين ؟ کلدين را پاسيدو - ملاله يې د څو ځلې نه اونيوه را وچته يې کړه - د هغې مخ په وينو لېت پېت وه او په داسې حالت کښې کلدين ورته اووې چې يو - دوه - درې - ته په ما طلاقه يې - څه او څه د دې کور نه چې کوم ځوا د دې ځو به وې لاړه شه ..... او ملالې خپل ماشوم زوی را پورته کړو او نيغه سيند ته را غله - په سيند کښې سيلاب را غلی و - سيند په غورزنګ و چپه به راتله او چپه به کښې ناسته ... په دې کښې يوه چپه را غله - د نورو چپو نه لويه ډېره لويه - او ملالې ته داسې ښکاره شوه چې لکه د غه چپه د دې مور وي هغه مور چې دې يې ليدلې نه وه - چې د هغې په سينې دې چېرې لويې نه وي کړې - دې داسې محسوسه کړه چې د غه چپې خپله غېږه څوره کړې ده او ملالې ته وايي چې اې د دنيا غمونو ځپلې لورې را ځه چې زه دې له په خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غېږ کښې ځای ورکړم او ملالۍ خپل زوی په سینې پورې کلک
نیولی د غه چېپې ته ځان او سپارلو. او د غه لویې چپې ملاله
په خپلې غېږ کښې وا خسته او لاړه په قلاره شوه. او ملاله
دَ ستړې ژوند دَ ستومانو نه دَ تهول عمر د پاره خلاصه
شوه -

اِنسان او انسانیّت

(اسو پیلے) ..... دَدې دنیا په څو ډېر داسې زړونه شته چې
ډېرو غمونو پکښې تنهاکې جوړې کړې دي -
ډېر داسې انسانان شته چې دَ هغوي زړونه
دډېرو غمونو دلاسه
سُوري سُوري او غار غار دي -
ډېر داسې پلاران شته
چې په ژړا ژړا یې سترګې کوغالو ته ږېوتې دي -
ډېرې داسې مېندې شته
چې په ژړا ژړا یې دَ سترګو تور په سپین بدل شوي دي -
ډېرې داسې تورسرې شته
چې دخپل ځوان خاوند په ناګهاني مرګ یې ځواني دَخاورو
سره خاورې شوې ده - چې ارمانونه یې په اورستي شویدي -
څو په ژړا دچا قسمتونه چرې نهٔ دي بدل شوي -
مړي چرې په ژړا نهٔ دي ژوندي شوي -
ارمان چې دَګلاب غوندې ښکلو اونباڅسته ځواني مرګانو
دَخپلې بوډۍ مور
دَ خپلې زړهٔ چاودې مور دَ خپلې غمژبلې مور دَ زړهٔ سنه -

د زړهٔ د تل نه راوتے فریاد اورېدے شوے

هغه فریاد چې عرش ئې په لړزان کړے وهٔ -

چې فرشتې ئې هم په سرو سترګو ژړولې وې

ارمان چې د ګلاب په رنګ شهیدانو څو

د پلار د سترګو نه داروان هغه سیلاب لیدے شوے کوم

سیلاب چې د سترګو په رپ کښې جهانونه غرقولے شي، کلي او

ښارونه ورانولے شي -

ارمان چې د ګلاب په رنګې

شپه څو ر شاه زلمو څو د خپلو کونډو تورے سرو

هغه سلګۍ اورېدے شوې

چې کوم سلګۍ د اورېدونکو په زړونو کښې زخمونه او

پرهرونه جوړوي -

اے د خپلې مور د سترګو توره ګلابه

تهٔ کښې د خپلې غم ځپلې مور فریاد نهٔ اورې

اے د خپل پلار د زړهٔ ټکوړې ګلابه -

تهٔ کښي د خپل بوډا پلار د سترګو نه روان

د رڼو رڼو اوښکو سیلاب نهٔ وینې

اے د چا تورسرې د ژوند ملګرے ګلابه تهٔ د خپلې تورسرې

د پرهر پرهر زړګي نه د زخمي زخمي زړګي نه راوتے فریاد

نهٔ اورې -

اے بے غمه ګلابه دغه سلګو څو ټول کائنات په لړزان کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه فریادونو خو عرش په لړزان کړے دے ۔

دغه د ﭘﻼر د سترګو اوښکے خو کاڼي زړونه هم اوبۀ اوبۀ کوي ،وتۀ ......؟

تۀ بیا هم غبږ نۀ کوې،

تۀ بیا هم خاموشه شونډې پروت یې!

ګلابه خدائے ګواه دے چې تا خو به د پردو په سترګو کښې اوښکې نشوې لیدے ۔

خدائے ګواه دے چې تا به د نجلې مور په تندي کښې د خفګان ګونجې نۀ شوې لیدے ۔

تۀ به د پردو پلارانو دپاره داد وې

تۀ خو به د پردو تورو سرو دپاره دلاسه وې

نو بیا اوس ؟

اوس ولې دا سې غلے پروت یې

اوس دې ولې دا سې د صبر څادر اغوستے دے ؟

اے د ې غمي په خوابۀ خوب اُودۀ شهید ه سر را پورته کړه او اوګوره چې غمونو او خفګانونو دې د مور په تندي کښې څۀ چې په ټول مخ کښې یې کندې کیرې جوړې کړې ۔

ستا خوږ پلار خو هم ستا غم په خپل ناتوان زړۀ بوري تخت نیولے دے ۔ په هر چا ستا ګمان کوي

د هر چا په مخ کښې ستا نقشونه لټوي

خو ګلابه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے ښکلیه ګلابه !

ستا دَ تندي دَ نقشونو په شان نقشونه مومندل څو ګرانه
خبره ده - نا ممکنه خبره ده -

ځکه چې ستا دَ تندي نقشونه خو
دَ رحمت فرشتو په خپل لاس جوړکړي وو
نو ستا پلار څو دَ ورځې په تکل کښې دے - او په دې تکل
کښې ئې دَ هر مخ جائزه واخسته هر تندي ته ئې ښه په
غور او کتل دَ هر انسان جائزه ئې واخسته
څو ګلابه ستا په رنګې مخ دَ بل چا نشته
څو ګلابه ستا په رنګې تندے د بل چا نشته
ستا په رنګې نقشونه هم د بل چا کیدے نشي
نو ځکه زهٔ درته دا وایمه چې ستا پلار به
ستا دَ تندي د نقشونو ارمان دَ ځان سره قبر ته یوسي -
زهٔ دا منم چې مړي چرې په ژړا نهٔ دي ژوندي شوي
کهٔ مړو دَ پلار کو نهتي ملا چرې بیدے شوے
کهٔ مړو دَ مور پړ هر زړهٔ چرې کتے شوے
کهٔ مړو ته د خپلو تور سرو ښځې ګرېوان او بیرسرونه نیکاره
کیدے شوے نو دَ مور فریادونو به ګلاب وختي را ژوندے کړے وُ -
دَ پلار دَ سترګونه روان دَ اوښکو سیلاب به ګلاب وختي
دَ قبر نه په راوتو مجبور کړے وے څو ګلاب به داسې خوب
اوده شوے دے چې هغه دَ پلار دَ سترګونه دَ اوښکو روان

(c) ketabton.com: The Digital Library

سېلاب نهٔ وینې - چې هغهٔ ته د خپلې تورسرې ځېرې کړېوان
او بېرسرنهٔ ښکارې - چې هغه خپلې خوږې مور له د یوې ځېږې
جواب هم نشي ورکولے - ارمان چې ګلاب صرف دوه خبرې د مور سره
کړے وے .

چې د مورې تسلّي شوے وے
چې د مور ناقلاره زړهٔ ئې لږ په قرار شوے وے

ګلابه ستا مور ستا په قبر باندې هره ورځ څځهٔ دَدې دپاره راښکي
نهٔ څخوي چې کنې تهٔ دې دَ قبر نه راپاسې او د دې دَ زړهٔ دا وران
ویجاړ کنډر کور دې بیا آباد کړې ستا مور دا هم نهٔ غواړي چې
تهٔ دې بیا زړے ماځیګر مُسکے مُسکے په کوټه را ننوځې اوَ دَ
مور زړهٔ دې دریاندې بیا راټول شي .

ګلابه ستا مور هم لکه دَ نورو میاندو په رنګ مور ده
د دې هم په زړهٔ کښې بس اکې یو ارمان دے
یو دا سې ارمان چې د پوره کېدو نهٔ دے
تو څهٔ اوکړې دَ خپل زړهٔ نه مجبوره ده
دَ خپلو جذباتو او احساساتو نه مجبوره ده
ډېره مجبوره ده .

ځکه خو هره ورځ ستا قبر ته ناسته وي
ژړا هم کوي او فریاد هم
دُعا هم کوي او تپوس هم
چې ګلابه بچیه سر را پورته کړه

او مال د دواؤ، صرف دَ دواؤ خبرو جواب راکړه -

نو بیا اوده شه خپر دے

بیا درسره زهٔ دا لوظ کوم

چې بل تپوس به درنه نهٔ کوم

بیا به دې دَخوب نه نهٔ راویښوم

پچیه صرف دومره قدر له راته اووایه

چې په کوم لور، دَ زړهٔ دَ سر د پاسه خونهٔ وے لګیدلے هنئ ؟

ته خور شوے خو نهٔ وے هنئ ؟

چې تا سدګړه وهلې نو خپله مور دې یاده کړې وه ؟

تا دا و یلي و وچې " وئ مورے مړ شومه "

تا نه مور زار شه .پچیه ! تا زما انتظار ولې نهٔ کولو

مرګ ته دې داسې تا دې وه چې خپله مور هم درنه هېره وه -

په دومره اوږد سفر داسې بې تپوسه لاړې -

تا خو به دَ مور نه دَ تپوس نه .بغیر بهر قدم هم نه ایستو

کلا به ! سر را پورته کړه .پچیه

دا تمول حالونه راته په یو ساه اووایه

نو بیا خبر دے اوده شه

زهٔ درسره دا لوظ کوم چې .بیا به ستا مور

ستا په قبر اوښکې نهٔ څڅوي -

زهٔ درسره دا وعده کوم چې بیا به

ستا مور ستا په آرام کښې خلل نهٔ اچوي

بیا به ستا مور د ننګ خدای نه دا سوال کوي

چې ما هم تا سره سلګرې کړي - او د لته

تا سره نږدې - ستا په څنګ کښې اوده شم

چې زه هم دا شم او په دې خوشې بیابان کښې - د مړو په دې قبرستان

کښې تا سره څنګ په څنګ اوده شم - او چې داسې اوشي، چې ما هم

خدای مړه کړي، چې زه هم تا سره په څنګ کښې ښخه شم - نو زما

زړه ته به څومره تسلّي اوشي - او ستا څوک وور زړه به هم زما

په دا تلو دا ټول غونډې شي - کنه ګلابه .... ؟

زویه ! په دې خوشې بیابان کښې - په دې تکو تورو شپو کښې

په دې سیلۍ ګلی او طوفانونو کښې - په دې غرمو په دې نمرونو

کښې څوک داسې یوازې پرېږدو نشي ......

رونو - څوک را رونو ! د ګلاب د ژوند دردېدلې قصه به

دا وخت نه چېړم . د هغه د شپې سړې توپ یا نه به هم دا

وخت نه اړوم - د هغه د ځوانۍ صفتونه به هم نه کوم دا

خبره به هم پرېږدم چې ګلاب په خپله سینه کښې د یو انسان زړه

لرلو - یو داسې زړه چې پکښې د هرچا د پاره د مینې محبت او همدردۍ

نه سیوا بل څه نه وو -

زه صرف دا تپوس کوم چې بیا ولې د یو پښتون د تمانچې نه وتې

ګولۍ، د دغه څو ندرې انسان په سینه کښې سړې شوې -

بیا ولې یو تش د نامې پښتون را پاسېدو او د دې عظیم

پښتون او عظیم انسان په پاکو وینو ئې خپله لمن داغداره کړه -

دَ گلاب غوندې انسانان هم کني دَ داسي عمل لائق وي دَ گلاب غوندې پښتون سره هم کني څوک داسي دَ کوکې او نفرت نه ډک سلوک کوي ..... ؟

او..... ! ډېر داسي ناپوهه پښتانهٔ شته - ډېر داسي دَ نامې پښتانهٔ شته چې هغوئ دَ بدگمانو او شکونو په څرسېلاب کښې لاهو شي او دَ گلاب غوندې دَ ښکلو او خوږ خوږو انسانانو په وینو خپې منگولې سرې کړي -

نهٔ پوهېږم چې دا لا کومه پښتو ده - دا لا کوم غېرت دے - زهٔ خو دَ داسي څو نړو دے اقدام ته پښتو نشم وئیلے زهٔ خو دَ دغه ظالمانو دې حرکت ته غېرت نشم وئیلے - داسي قدم خو دَ پښتو او پښتون دپاره پېغور دے - دا حرکت دَ بزدلۍ او بې غېرتۍ یو ژوندے ثبوت دے - ځکه چې گلاب انسان وه ..... بني آدمان خو دَ دې مزکې په مخ بې شمېره دي خو انسانان پکښې دَ شمېر دي - نو دَ یو انسان وژل خو دَ انسانیت وژل شول -

نهٔ پوهېږم چې دا خلق ظالمان، انسانان ولې وژني ؟

اے ناپوهو پښتنو انسانان مهٔ وژنئ ..... انسان گورے ډېر په مشکله پېدا کېږي .... دَ یو انسان نه په لکهونو بني آدمان قربان شه - دَ یو انسان نه په لکهونو بني آدمان تُوکے شه -

رونې دَ غه عظیم انسان - دا دَ پاک زړهٔ خاوند - دا دَ مینې محبت او شرافت مجسمه گلاب،.... دَ تن نه څلور کاله آګاهو یوه ورځ ..... دَ ماښام په څره کښې .... سترے ستومانه په تندو

ټټر و قد مونو د ښارنه کورته داروان وه - داسې معلومېده
لکه چې د ګلاب تن کورته ډېره تادي وه - خدائے خبر چې څه
چل وه خو تن د ګلاب زړه څڅه بې واره غوندې درزېده و - په
سوچونو او فکرونو کښې ورک ګلاب وے چې څومره زر چې کېدے
شي چې کورته اورسم ...... او څه وخت چې د کور کښې شهید
ته راورسېده و نو ...... درې دوبې دوزې اوشوې درې
ګولۍ د تمانچې د شپېلۍ نه راووتے، او د ګلاب په سینه کښې
ښخې شوې ...... ګلاب راپرېوتو ...... ګلاب یو څو لتې
او تهکولې - ګلاب یو څو فریادونه اوکړل - او بیا ....بیا د
مور نیازبین روئے یوه سلګۍ اووهله او د همېش د پاره
غلے شو - ...... کلي ته خبر لاړو - خلق په یو قو راوچلېدل -
تول راغلل - واړه - زاړه ښځې او سړي تول راغلل ......
په دغه ښځو کښې یوه د ګلاب مور هم وه - دغه مور سرتور
سر او پښې آبله پښې داسې کونتې را روانه وه لکه چې د ملا
نیمړ ئې مات شوے وي ...... او واقعي چې د ګلاب د مور د
ملا تیر د تمانچې دربو ګولو درې ځاینه چپ چور کړے وه ....
مور راغله - خپل نیازبین روئے ئې چې په وینو کښې ککړ
اولید و نو ...... رونو هغه نقشه زه نشم بیانولے داسې
الفاظ زما سره نشته چې زه د ګلاب د مور د لېونتوب حالت پکښې
احاطه کړم - ډېره دردناکه موقعه وه ډېره بو کنو ونکے لمحه
وه - ...... د ګلاب مور لکه د لېونو بې واره او بې اختیاره چغې

او وهلې .... لویو ژړل ماشومانو ژړل. ښځو ژړل - هرچا ژړل

...... څو په ژړا څو چرې مړي نه دي ژوندي شوي - مور د

خپل زوئے، په وینو لړلے سر په خپل پستون باندې ایښود لی وه -

او په ژړا کښې يې د ګلاب سره داسې خبرې کولې ..... زما ځوانې

مرګه ګلابه تا څو څه جرم نه وُکړے چې ظالمانو در له دومره

لویه سزا درکړه - تا څو چې څه لیدلي وو هغه دې په عدالت کښې

ویلي وو - چې څه دې لیدلي وو هم هغه ګواهي دې ورکړې وه - نو

د حقې ویناکنې دومره لویه سزا وي"......

دوښو! د ګلاب مور اوس هم ژوندۍ ده - د ګلاب تورسرې

بچي يې او د ګلاب بوډا پلار اوس هم ژوندي دي څلور کاله د ګلاب

د مرګ اوشول - په څلور کاله کښې په دې کور کښې بیا د چا په شونډو

خندا خوره نه شوه هغه ورځ شوه او دا ورځ شوه چې د ګلاب

د مور د سترګو اوښکې اوچې نشوې د پلار فریادونه او د

ګلاب د تور سرې آهونه سا ړه نه شول -

څو اے د ګلاب پاکې مورې اوښکې دې اوچې کړه - اے

د ګلاب بابا غلیه پلاره فریادونه دې په قلار کړه - او اے

د ګلاب پښتنې تورسرې آهونه دې بس کړه - ګلاب مړ نه دے

..... بني آدم مړکیدے شي څو انسان نشي مړ کیدے - ګلاب انسان

وه - یو داسې انسان چې چا د دنیا خلقو له - د دې کلي او ملت خلقو

له د انسانیت سبق ورکړے دے - ګلاب پخپله یو مینه وه - یو

محبت وه یو خلوص وه، نو مینه او محبت چرې هم نه مري -

خلوص او شرافت هیڅ کله نهٔ مري ......

. ښتورې دي هغه مېنه ده چې د ګلاب په رنګ زامن يې زېږولي دي . ښتوردي هغه پلاران چې د ګلاب غونډې زامن يې لوئے کړي دي . ښتورې دي هغه تورسرې چې د ګلاب غوندې د ښوېن انسان د ښتنتې توب نوم وربورې دے ..... او څکه خوزهٔ دا وايم چې ګلاب ژوندے دے . هغه به ژوندے وي تر هغه وخته پورې چې تر څو پورې کردې کلي د دې علاقې په پښتون هم ژوندے وي . او اے شهيده ګلابه د شهادت دا لوړه مرتبه دې مبارک شه زمونږ دا ايمان دے چې تهٔ ښکاره چېله د ائے په خپلو رحمتونو کښې انغښتلي يې . نو اے خدائے ښښليه ګلابه جنتونه دې مبارک شه .

دوه یاران

عَلَمه یو تر بل ځاربېږئ

دنیا فاني ده مېلمانه دي صورتونه

او دنیا فاني ده د دنیا صورتونه د ساعت ګړي مېلمانه دي هیڅ پته نه لږي چې ساعت له څه شي ګړي له څه شي - هیچا ته نه ده معلومه چې زه به تر صبا پورې ژوندی یم او که نه - تر صبا پورې څه چې دا هم چا ته نه ده معلومه چې زه دا ساه، یو ځل په خوله راویاسم نو چې دا به بیا زما وجود ته واپس هم راشي که نه نو ..... څومره بې اعتباره دې ژوندون؟ ځکه خو هوښیارانو ټپه کړې ده چې

عَلَمه یو تر بل ځاربېږئ

دنیا فاني ده مېلمانه دي صورتونه

خو راځئ چې لږ د دنیا د حالاتو جاج واخلو، د دې خلقو اندازه لږه واخلو - راځئ چې اوګورو چې دا د دنیا خلق تر څومره حده پورې د یو بل ته قربانیږي - څومره کسان دي چې زړونه یې د انسان او انسانیت په مینه ګڼې ناقلاره دي - څومره کسان دي چې د بل په غم غمژن نه دي - او د بل سره په زړه ګڼې مینه محبت او همدردي لري - په سلو ګڼې یو کس به کني داسې وي، چې

زړو کښې به یو کس ګڼي داسې وي چې د هغه په زړه کښې د هر څه د پاره، د نو مې انسان د پاره، صرف مینه او صرف محبت وي؟

..... زما په خیال نو نا ممکنه ده - زما په خیال نو نا شونې ده ..... نشته دی نو زمونږ په زړونو کښې مینه نشته، زمونږ په زړونو کښې همدردي نشته .... مونږه دوستي کوو، مونږه تعلق ساتو، مونږه ورورولي کوو، نو د دغه دوستۍ، د غه ورورولۍ او د دغه تعلق مزے دومره کچه وي، چې صرف "په مړه قرتېږه مړه وسېږه" لوظونو باندې او شلېږي - دداسې دوستۍ مزے دومره کچه وي چې په ډېره معمولي خبره هم په منځ دوه ځایه شي -

د احمد او ګلاب مثال مې په مخکښې دے، .... د ګلاب هغه غار غار سینه او د احمد هغه مات تخت به مې هېرنشي - او څنګه به مې هېرشي، که ګلاب په شکل او نامه ګلاب وه، نو احمد هم ترې څه کم نه وه، د احمد په زلمي توب کښې هم د کوټې اېښودو ځاے نه وه .... دا دواړه زلمي همزولي وو، دواړو د دوه ویشتم کال په څو کاټ قدمونه اېښودلي وو، دواړه د یو کلي وو، د یو کندي وو، او دواړه یاران هم وو، .... شپه ورځ چې یو ځاے ګرځېدل - یو ځاے کښېناستل او یو ځاے پاسېدل وو ..... دواړه نبه دوستان وو، ډېر نزدې دوستان ..... د دغه خوږو دوستانو په یو کونتره جهګړه شوه، صرف په یو کونتره - احمد وے چې زما په بنېره ناسته وه او ګلاب وے چې زما په بنېره ناسته وه ..... خبرې کمې شوې .... او دغه کمې خبرې ګرځېدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړمېدې چې جهګړه ترې نه جوړه شوه، او په دغه جهګړه کښې احمد دومره تاؤ واخستو چې لاړو کور ته ټوپک ئې راوړو ..... او خپل خوږ دوست، د چوتې یار، هغه چې شپه ورځې به یو ځائے ګرځېدل، د هغه ګلاب په لړمون کښې د غوګین غبرګې ګولۍ سرې کړې او ګلاب لکه د پېغور لندې او پرې لېدو، په زمکه راپرېوتو او لکه د حلال کړې چرګ او پرپېدو .... لاړو احمد د یوې کونترې د سره خپل دوست قربان کړو .... د ګلاب مور سرتوره را غله .... په زوئے راپرېوته ..... د ګلاب خویندې په ژړا اشکولا راغلې، په ګلاب راپرېوتې د ګلاب ماشوم دور د دنیا د حالاتو نه ناخبره د ګلاب سرته ولاړ وۀ. او په ماشومه خوله ئې لالا لالا کول. ماشوم څۀ خبر وۀ چې لالا د کونترې په ټس کښې لاړو. د خپل دوست دلاسه ..... ارمان دے چې دغه وخت څو د مزکه چاؤدلے وے، ارمان دے چې دغه وخت څو د آسمان نه کاڼي ورېدلے وے، څو.... نۀ مزکه رو چاؤده، او نۀ د آسمان نه کاڼي او ورېدل څو په چا چا به مزکه چوي. په کومه کومه واقعه به د آسمان نه کاڼي ورېږي. دا کښې صرف ګلاب وۀ چې خپل دوست د زړۀ په سر او ویشتو، نه ..... داسې ډېر ګلابان احمدیانو د زړۀ په سر ویشتلي دي او لا به ډېر احمدیان راپاسي او ډېر ګلابان به د یوې کونترې د سره زاره وي ..... نو ځکه نو نۀ مزکه پرق چوي او نۀ د آسمان نه کاڼي ورېږي .... لاړو ګلاب د دنیا نه تېر شو..... ځوانۍ ئې خاورې ایرې شوه ..... مورهم ورله د وادۀ هغه جوړه راواخسته چې کومه به ګلاب د وادۀ په بیا انګ اچوله .... او

هم هغه د وادهٔ کوله ګنګی ئې ورته په سرکړه چې په کومې باندې به
دهٔ د وادهٔ څهره تړله ..... د ګلاب مرے، لکه د وادهٔ د زلمي خاوړو
ته او سپارلے شو ..... راځئ چې د ګلاب د غم داستان د لته پرېږدو
..... پرېږدئ چې د ګلاب مور لکه د لېونو د شپې په خوب کښې ګلاب
ګلاب چغې وهي پرېږدئ چې د ګلاب خوېندې د رور په قبر خورې
ورې پرتې وي ..... پرېږدئ چې د ګلاب پلار د زوے په قبر هره
ورځ د ګلونو نوې نوې څهره غوړ وي او پرېږدئ چې د ګلاب
ماشوم رور هم د غسې د لالا لالا رېنګټ غبړوي ..... ګورو
به چې تر څو به د ګلاب مور په خوب کښې ګلاب ګلاب چغې وهي - تر
څو به د ګلاب خوېندې د رور په قبر خورې ورې غوړېدلې وي
تر څو به ئې پلار هره ورځ د زوے د قبر د پاره نوې نوې څهرے
راوړي او تر څو به د ګلاب ماشوم رور لالا لالا کوي - د مړګي څخ سوړ
دے هر قسم زخمونه د وخت سره سره پخپله خو له ورولي ....
راځئ چې لږ د احمد خبره واخلو ..... د قاتل احمد د چالاسونه چې د خپل
خوږ دوست په وینو لړلے شوي وو چاچې د څلورو روپو د کونس د پاره خپل
یار وژلے وُ - د غه قاتل احمد پولیس اونیوُ ....
...... لاړه مقدمه شروع شوه، د رنیا ورځې قصه وه، په دریمه
پېشۍ کښې احمد شیشن شو - او شیشن احمد ته د پهانسۍ فیصله
واوروله - او احمد د پهانسۍ په کوټه د ننه کړے شو ..... د لویو
لویو فولادي تمبو شاته، کوم ځاے چې په انسان د دنیا باد هم نهٔ
لږي - په هغه ځان له کوټه کښې ز لمے احمد چې ایله شونډو ئې شنه
شوې وه، چې په سرې لا د وادهٔ څهره نهٔ وه تړلې - چې لا په پالنګ

نه وه اوورېدلے - چې په ډولۍ پسې ئې چالا آلا نه وې ناري کړې،
هغه احمد د پهانسۍ په کوټه کښې بنديوان شو، د احمد مور
هم د زوے د څهرې ليدو په ارمان وه، د احمد خوېندې هم د
رور د ډولۍ په طمع وې، د احمد پلار هم د زوے د واده خوشحالي
ليدل غوښتل، خو هر څه لاړل تالا ترغه شول، د شګو کوټهنې
د سترګو په رپ کښې ورانه شوه،...... احمد په ژوندونې لاړو
.... پلار ئې ډېرې منډې ترړې اووهلې، اپيلونه ئې اوکړل -
رحم درخواستونه ئې اوکړل، خو د ګلاب خون احمد ته اونه بخښلے شو،
او د پهانسۍ حکم په ځاے پاتې شو، ..... تاريخ مقرر شو، چې د
راتلونکې مياشتې په څلورم تاريخ به احمد پهانسي کېږي - خو احمد
لا اوس هم د پهانسۍ په کوټه کښې په دې انتظار ناست وه چې
اپيل به منظور شي، خو هر کله چې احمد خبر شو، نو د دنيا د ژوند
نه ئې توجه آخرت ته اوګرځېده، احمد په خپلو کړو پښېمانه
وه، بې شانه ډېر پښېمانه، د هغه نه د ګلاب څهره د يوې لحظې
د پاره هم نه هېرېده - او څنګه به هېرېده؟ ولې ګلاب کښې د
احمد دوست نه وه، ..... دوست ئې وه، يار ئې وه، خو ..... د دې
باوجود هم د ګلاب قاتل وه ..... رو نو د پهانسۍ نه يوه ورځې
اګاهو ټول خپل خپلوان د احمد د آخري ملاقات د پاره جېل ته
لاړل .... هر چا ژړل .... هر څوک خفه وه .... او احمد؟ د
احمد په وجود کښې ساه نه وه، تک ژېړ لکه کوکمان، غونډه سونډه
توره بېره ئې ساتلې وه، په لاس کښې ئې تسبې وې - څومره ښکلے

ښکارېدو احمد! او ښکلې به ولې نهٔ ښکارېدو، آخر ځوان وهٔ، زلمے وهٔ .... احمد د ټولو نه ښځینه او غوښته، د هر چا نه ئې ښځینه او غوښته، او چې زغم ئې تمام شو، نو سترګې ئې پټې کړې، آواز ئې ډډ شو ..... ټول خلق سرې سترګې د جېل نه را واپس شول... رونړو زهٔ تا سو ته نشم وئیلے چې هغه شپه د احمد مور، پلار او نړونړو په کوم قیامت کښې تېره کړه ..... توبه خدایه توبه دشمن مې دداسې شپې نه ساتې - نو مې مسلمان د داسې آوازنه ساتې د احمد مور خو ټوله شپه سکه د لېونو وازه خوله اسمان ته نیولې وه، دَ احمد خوېندو خو ټوله شپه آسمان په سر راخستے وهٔ، یقین او کړئ رونړو چې په د غه شپه ټول کلي خوب نهٔ وهٔ کړے ......

خدائے خبر چې په احمد به دا شپه څنګه تېره شوې وي .. چې احمد له څهٔ وخت د جېل عمله راغلې وي، د شپې په چپه چپیا کښې، چې ټول عالَم په خوابهٔ خوب اودهٔ وهٔ، چې په دغه وخت کښې دوئ احمد د پهانسۍ تختې ته روان کړے وي، نو چې دغه وخت به د احمد څهٔ حال وهٔ، چې دغه وخت به احمد قدمونه څهٔ رنګ پورته کول، چې د پهانسۍ په تخته به څرنګ ولاړ دي - او چې څه وخت د پهانسۍ تختې د کړکۍ سره مخ په ښکته تللې وي نو چې دغه وخت به احمد څهٔ وئیلي وي؟ ..... توبه خدایه توبه - یاالله توبه - یاالله ال اولاد چې د داسې ورځې نه او ساتې - نو مې مسلمان دَ داسې وخت نه او ساتې - آمین - سحر په توره خړه د احمد مړے کلي ته را ؤرسولے شو، .... څټ ئې مات وهٔ د اَحمد مور سور رومال دَ احمد

د مات ځت نه چاپېره کسرو، زما په خیال چې دا رومال یې سور ساتلی وهٔ،
چې د وادهٔ د شکریزو په شپه به یې احمد له پټه کوته راوړي - د
احمد مور هم زوی ته د وادهٔ جوړه واغوستوله او د وادهٔ تو له
او ګنګلې یې ورته په سر کړل - احمد په کټ کښې پروت وهٔ - په
مخ باندې یې د زلمي توب ځښې نښانې څرګندې ښکارېدې -

دوښي دا احمد مور او خوېندو چې په دغه ساعت، په دغه
وخت څهٔ کړي دي هغه نقشه زهٔ تاسو ته نشم بیانولے - الله دې احمد
او بخښي ..... زهٔ منم چې هغه قاتل وه، خو د انسان نه په غصه کښې
تل داسې حرکتونه کېږي چې بیا په پښېمانه وي - الله دې کلاب
هم او بخښي ځکه چې هغه شهید وهٔ،

خو اے روښو! اے د ځوانۍ په مینه مستو روښو - اے د
غفلت په خوب اودهٔ روښو د خداے خاطر او کړئ چې لږ ساړهٔ څورئ -
لږ د حوصلې نه کار اخلئ، د انسان وژنتل د انسان وجل کهٔ هر څو
انسان دي خو انجام یې ډېر عبرتناک دے - د داسې عبرتناک مرګ نه
دې الله تعالیٰ هر مسلمان ساتي - دا ښځې به دې خپلو زړونو
کښې مینه محبت راپیدا کړئ د انسان سره مینه او کړئ چې خداے
در سره مینه او کړي چې دین او دنیا دواړه موخائسته شي -

عالمه یوسف زادینړئ

دنیا فاني ده مېلمانهٔ دي صورتونه

تربُور

د زړهٔ پرهرونه کهٔ په ژړا رغېدې شوې نو ما به د اوښکو په څاڅې په وینو ژړلي وې - دَ زړهٔ زخمونه کهٔ په ژړا جوړېدې شوې نو ما به په رتهو ژړلي وُو - خو دا زما د زړهٔ زخمونه چې زړهٔ یې ناقلاره کړې یم - او دا پرهرونه چې زما دَ شونډو نه یې خندا راشوکولي ده دا زخمونه او دا پرهرونه نهٔ په ژړا رغېدې شي او نهٔ په انګولا -

ترڅو پورې چې زمونږ په معاشره کښې غلطه پښتو شته - ترڅو پورې چې زمونږ په معاشره کښې انصاف صداقت او مینه محبت نهٔ وي را پیدا شوې - ترڅو پورې چې یو انسان بل انسان خپلې سینې ته نهٔ وي رانزدې کړې نو زمونږ په معاشره کښې قلارې نهٔ شي را پیدا کېدې - سکون نشي را پیدا کېدې - اطمینان نهٔ شي را پیدا کېدې او دما غوندې حساس طبیعت خاوند به تل ناقلاره وي - تل به پرېشانه وي او تل به یې په سترګو کښې دَ غم او افسوس د نمې اوښکې ځلېږي - اے لویه خدایه دا انسان ولې داسې بې مینې شو - دَ انسان دَ زړهٔ نه هغه مینه او محبت ولې داسې اووتل - انسان ولې په حیواني خویونو کښې داسې را و نغښتې شو - انسان خو لا هو حیوان شو بلکه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځني موقعو کښې څو انسان د حیوانیت درجې ته هم راپرېوتو
اے لویه خدایا دا به ترکومه پورې په انسان د بل انسان
وینې څښي - ترکومې پورې به انسان د انسان په وینو خپل
لاسونه لړي - انسان به د انسان په مرۍ چاړه راکاږي ؟
اے لویه خدایا ته په خپل فضل وکرم سره انسان صحیح انسان کړې -
چې ستا په دې ښکلې او رنګینه دنیا کښې سکون او اطمینان راپیدا
شي - چې دا ښکلې دنیا چې د بد رنګ والي او ګنده والي په لور په
تُندۍ سره روانه ده چې د دې ښکلا قائمه پاتې شي - چې دا دنیا
ستا د مخلوق دپاره د دوزخ په ځاے جنت شي هغه جنت چې هرڅوا
ته پکښې خوشحالي او اطمینان وي - چې هرڅوا ته پکښې مینه او
محبت وي - داسې دنیا چې په انسان پکښې بل انسان خپلې سینې ته
رانږدې کړي - چې انسان پکښې انسان ته د رور په سترګه اوګورې -
چې یو تربور په کښې بل تربور ته د تربور په سترګه نه بلکه د رور
په سترګه اوګوري   تربور زمونږ رور دے - تربور زمونږ
دشمن نه بلکه زمونږ متې دي - تربور زمونږ دشمن نه بلکه
زمونږ ملاتړ دے - د یو نیکه اولاد هم چرې د یو بل دشمن کیدے
شي - په وینه شریک هم د یو بل وینه تویولو ته تیار ېدے شي -
خپله وینه هم څوک تویوي - د خپل رور په مرۍ هم څني څوک چاړه
راکاږي - د خپل تربور سینه هم څوک په ګولو غارغار کوي
نه ... هیڅ کله نه دا خبره عقل او دماغ ته مني چې یو رور دې
راپاسي او بل رور له دې په دې وجه په مرۍ زور کړي چې معاشره

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه له د ترېور نوم ورکړے دے - یو رور دې د بل رور په سینه
کښې شپږ ګولۍ ځکه سرې کړې چې معاشرې دغه رور د ترېور
په کرکجن نوم یاد کړے دے خو د دې دومره دلیلونو باوجود
هم د دې دومره حقیقتونو باوجود هم زمونږ په معاشره کښې
ترېورته د دشمن په سترګو کتے شي - ولې ؟ ځکه چې ترېور مونږ
خپل میراث خوړ ګڼو - ترېور مونږ خپل سیال ګڼو - او پښتنو
هرڅۀ زغملے شي خو خپل میراث خوړ نشي زغملے - هرڅۀ برداشت
کولے شي خو خپل سیال نشي برداشت کولے - او دا زمونږ د تنګ
نظرۍ غټ ثبوت دے - دا زمونږ د ناپوهۍ ژوندے ثبوت دے -
دا خبره د دې ثبوت دے چې زمونږ په زړونو کښې بغض دے - حسد
دے بدګماني ده - که چرې زمونږ په زړونو کښې بغض او حسد
نۀ وے که چرې زمونږ په زړونو کښې بدګماني نۀ وے نو مونږ
به ترېورته د دشمن په سترګه نۀ کتل - ترېور به مو خپل رور خپل
خوږ خوږے رو خپل ملاتړ ګڼلو - خو ارمان چې مونږ د حقیقت
نه سترګې پټوو - او زمونږ د حقیقت نه دې د سترګو پټولو عمل
ډېرې خونې ورانې کړې - ډېرې تورسرې یې کونډې کړې ډېر
ماشومان یې یتیمانان کړل - او خدائے خبر چې نورې به څومره
خونې د کرکې او نفرت په دې تنور کښې ورتیږي - ځکه خو
ماله ژړا راځي -

د ډېرې مودې خبره نۀ ده - د کلونو خبره هم نۀ ده -
د دوؤ میاشتو خبره ده چې یوه ورځ چې د ماځیګر نمر په زیړېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو - چې تمرخیل ځخ د تاترې د غرنه د پناه کولو د پاره په تُندې
تُندې ځخ په قبلې روان وه - مارغان او کارغان په بیړه خپلو
ځیلو جالوته په الوت وو الغاوُ تلغاوُ ئې جوړ کړے وه - د مارغانو
په دغه الغاوُ تلغاوُ کښې ملوک خان د جوارو د پټې نه د مېنے په لاس راووتو -
په ځولو کښې جب جُوب وه - په تندې ئې لاس کېښنو تمر پرې او ته
ته ئې او کتل - خدائے خبر چې څهٔ چل وهٔ نن ملوک خان ډېر
ستړے ستړے وهٔ - په درنو قدمونو د پټې نه را او وتو - لاړو د
لختې په غاړه کښېناستو ، او دس چار اندام ئې اوکړو - اوُ هم د
جوارو په پوله ئې د ماښام د مونځ نیت اوتړلو - خدائے خبر چې
څهٔ چل وو څو نن ملوک خان په مونځ کښې د خپل خدائے سره په
خبرو کښې داسې ورک وهٔ چې ډېر وخت ئې وانه خستو - او د مونځ نه
پس ئې یوه لنډه شان دُعا اوکړه ... "خدایا ایمان مې نصیب
کړې " لاس ئې په مخ راښکل او ښغ کورته را روان شو - خدائے
خبر چې نن د هغه کورته ولې داسې تادي ده - ولې ئې ماشوم زوے
سېنفور داسې ډېر په زړهٔ را او وریدو - لکه چې ډېره موده شوې
وې چې خپل نیاز بین زوے ئې نهٔ وي لیدلے - په زړهٔ کښې ئې
د سېنفور سره خبرې کولې را روان وهٔ او چې د شهید کنډاوُ نه
را وُرېدو نو ناګهانه د پوددل خان د تمانچې د نلۍ نه سرې ګولۍ
که ... ي لمبې او وتې او د ملوک خان په سینه کښې یخې شوې -
ګولۍ یخې شوې او ملوک خان هم یخ شو - هیڅ ئې او نهٔ وے -
چغ ... رله ئې د خولې نه او نهٔ وته صرف دومره قدر له ئې او وے

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خدایا ایمان مې نصیب کړې"

ملوک خان ښهٔ ځوان وهٔ - او دغه ښهٔ او ښکلے ځوان د پوردل خان تربور وهٔ - تربور! چې موږ ورته د بیړې بُور وایُو - تربور چې موږ ئې دشمن ګڼو - د پښتو په لغت کښې تربُور د دشمن دوېم نوم دے - حالانکې د خدائے په نیز د انسانیت په نیز تربور دشمن نهٔ دے ورور دے - تربور د بېړې بور نهٔ دے ملاتړ دے - تربور د یو نیکهٔ اولاد دے او د یو نیکهٔ وینه ئې په رګونو کښې تړپونه وهي - خو د دې دومره نزدې تړون باوجود هم پُردل خان را پاسېده او خپل د ترهٔ زوے ئې شپږ دزه اوویشتو - ولې ..... ؟ ځکه چې ملوک خان په ډکه حجره کښې پوردل خان ته خبرې کړې، وې - د بده چارو ئې منع کړے وهٔ - خبرې ډېرې ښې وې خو کهٔ ملوک خان نهٔ وے کړے - دا خبرې کهٔ بل هرچا پوردل خان ته کړے وے نو خیر وهٔ خو د ملوک خان دا حق نهٔ وُ چې پوردل خان ته ئې دا خبرې کړے وے - ځکه چې ملوک خان د پوردل خان تربور وُ - او د تربور خبرو پوردل خان دومره په غصّه کړو چې خپله غصّه ئې داسې اوویسته چې د تربور په سینه کښې ئې شپږ ګولۍ سرې کړې -

د ملوک خان ماشوم زوے د پلار د راتلو په طمعه کله کور کله کوڅې ته تلو راتلو - نن د سپفوړ هم خپل پلار جوړې د بر یادېده - ځکه خو ئې داسې بې صبرې کوله - خو ماشوم سپفوړ نهٔ وهٔ خبر چې د هغهٔ پلار د تربور ولۍ د سره ذار شو - تېرماسختن چې د ملوک خان مړے کورته راوړلے شو نو ماشوم سپفوړ د پلار لارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته په کټو کټو کښې او دهٔ شوے وَه خو په خوب کښې يې ئې اوچې
اوچې سلګۍ وهلې ..... چورې دغه پاک ماشوم په خوب کښې
دَ پلار د مرګ ټوله ننداره ليدله ځکه خوئې په خوب کښې ژړل -
ځکه خو ئې په خوب کښې سلګۍ وهلې داسې سلګۍ چې د راويښېدو نه پس هم
په خندا بدلې نه شوې - دَ سپېڅلو ژوندون يوه سلګۍ شوه داسې
سلګۍ چې ټول عمر به دَ دهٔ په ماشومو شونډو خوره وي - دَ
تربورولۍ سلګۍ - دَ کرکې او نفرت سلګۍ - دَ غلطې پښتو او غلط
احساس سلګۍ ... الله پاک دې په موږ رحم اوکړي - الله پاک دې
زموږ دَ زړونو نه بغض حسد اوکينه اوباسي - چې دا دَ تربورولۍ
په ناولو جذبو کښې لتاړ شوے دنيا په موږ جنت شي - آمين

ويه بابا

(اسویلے) دنیا دغمونو کور دے - او..... واقعي چې دنیا دغمونو کور دے، که دنیا دغمونو کور نهٔ وے نو نن به سپیڅلو ماما داسې لیونے سپیلنے نهٔ گرځیدو، نن به سپیڅلو ماما داسې ځیرې گریوان نهٔ گرځیدو، .... مال شته خو د سپیڅلو ماما جامې شلیدلے دي - دولت شته خو سپیڅلو ماما لیونے سپیلنے گرځي - ولې؟ د ولې جواب دا دے چې دولت گورے دهر مرض دارو نهٔ دی، دولت دهر مصیبت علاج نهٔ شي کولے - اے په دنیا مینو رونړو راشئ دَ سپیڅلو ماما د حال نه عبرت واخلئ - اے په دنیا پسې ایمان خرڅوونکو راشئ دَ سپیڅلو ماما دَ قصې نه سبق واخلئ راشئ وگورئ چې دولت د انسان نه غم نهٔ شي اخستے - صرف دولت انسان له خوشحالي نهٔ شي ورکولے، بعضې وخت په شته دولت کښې هم انسان لیونے شي، په شته جایداد کښې هم انسان بربند شي، دخندا شي ..... زهٔ تاسو ځنې نک پوټے کرم رونړو، زهٔ تاسو ته په کومو الفاظو کښې اووایم رونړو، چې راشئ، اے په دنیا مینو دولت ته سجدې لگول پریږدئ .... دولت ته جنگکې او سلامونه کول پریږدئ - د دولت د پاره ځپل ایمانونه مهٔ خرڅوئ - ځپل آخرت مهٔ خرابوئ د دولت دپاره

خپل ضمیرونه مړ څخرې کوئ، ځکه چې دولت هیڅ څښتن نهٔ دے، دولت هیڅ نښې کولے، دولت د انسان نه هر غم نهٔ شي اخستے، هر مصیبت ترې نشي اخستے. هره خوشحالي ورله نشي ورکولے، کهٔ دولت او جایداد دا هر څهٔ کولے شوے نو نن به یې د سپفوړ ماما د زړهٔ په پرهرونو باندې مرهمونه اېښودلي وو، نن به یې دَ سپفوړ ماما د دردمنلي زړهٔ څهٔ درمان کړے وهٔ ..... څومره لوئے غم غریب ته ورتېر غاړه شوے دے - انسان ډېر سخت دے کني نو پکار خو دا وه چې سپفوړ ماما هم هغه تماچه دې خپلې کپډې ته راړولے وے، یا ئې د خپل زړهٔ سرته نیولے وے، چې د خپل زوئے سره دے هم د تور لحد تورو تیږو ته تلے وے، خو سپفوړ ماما نهٔ سرته تماچه اونیوه اونهٔ زړهٔ ته، ځکه چې ځان خوږ دے کنه، ..... ډېر خوږ دے. د مور پلار نه خوږ - د ښځې نه خوږ، او د اولاد نه هم خوږ، کهٔ خوږ نهٔ وے نو ...... یوه ورځ کوز ماځیګر سپفوړ خان دَ ښتې نه ستړے ستومانه راغلو، .... لا په کټ نهٔ وهٔ ناست - چې خدائے خبر زړهٔ ورته څهٔ اووے چې تېغ لاړو کوټې ته تماچه یې راواخسته، په کټ کښې یې ځان ته کېښوده، او دا یې خیال وهٔ - چې لږ دمه شي نو تماچه به صفا کوي ډېره موده اوشوه چې صفا کړې یې نهٔ ده، هسې نه چې زنګ شي .... سپفوړ خان غریب څهٔ خبر وهٔ چې ..... په دې کښې دَ سپفوړ ماشوم زوے شکوړ راغلو ..... د بابا د چغه دې هغه ... د تماچه د ... دا

"چرته کے ځئ؟" ..... په دې به ډزې کوؤ بنه" ...... "لاکه چې زه
په ډزې اوکړم" ...... نه پخے چې ته لوئے شې نو بيا به پرې
ډزې کوې بنه" "ناماما اوس لاکه زه پرې اوس ډزې کوم"
..... "درته ويم چې لوئے شې نو بيا به پرې ډزې کوې" ...

"هن هن ماما اوس لاکړه"

"درته ويم چې مه کوه ورانے"

"نا زه به پرې ډزې کوم"

"نه منع کيږې؟ که ورانےکوې نو اوبه دې لم"

اؤ سيفور خان تماچه راواخسته، دهغه دا خيال وه چې تشه
ده او د زوئے د ويرولو دپاره ئې هغه ته اونيوه - او په دې کښې
ډز شو، .... ماشوم پرې ځنې راپرېوتو او د راپرېوتو سره ئې چغه کړه
"وے بابا بيا به نه کوم" .... ماشوم لکه د حلال کړې چرګ
په مزکه اولوغړېدو، مور ئې رامنډه کړه ..... او سيفور هم په
وينو لپت پېت زوئے د مزکې نه راپورته کړو، خپلې سينې ته ئې
رانژدې کړو، .... ماشوم په وار خطا سترګو د پلار مخ ته اوکتل،
او په سترګو کښې ئې پلار ته اووے چې ..... "بيا به
نه کوم بابا، زما دې توبه وې بابا - پام چې بل ډز اونه کړې
بابا" ..... او يوه سلګۍ ئې اووهله .... او دغه سلګۍ سره
ماشوم شکور د پلار په غېږ کښې يخ پخ شو- مور ئې په مخ
رابانډې کړې، د سر وېښته ئې اوشکول، جامې ئې تار تار
کړې - او سيفور خپل ماشوم زوئے هم هغه رنګ په سينې پورې

نیولې وه.... حق حیران وه چې دا څه وو او څه اوشو - داسې معلومېده چې لکه سپفور څکه ماشوم زوئ په سینې پورې نیولې دے، چې دا خپله ساه د هغهٔ په وجود کښې داخله کړي - سپفور دا غوښتل چې زما د زړهٔ حرکت دې بند شي خو چې د شکور ماشوم زړهٔ بیا په ټوپونو شي، .... سپفور غوښتل چې زما سترګې دې پټې شي خو چې د سپفور د ښې رڼې او خوږې خوږې سترګې بیا اوغړېږي - خو نهٔ د سپفور د زړهٔ حرکت بند شو، او نهٔ د شکور ماشوم زړهٔ بیا په ټوپونو سر شو.... نه د سپفور سترګې پټې شوې، او نهٔ د شکور رڼې رڼې او خوږې خوږې سترګې بیا اوغړېدې.... سپفور شکور ښکل کړو، په دواړه مخه ئې ښکل کړو، په دواړو سترګو ئې ښکل کړو، .... د سپفور خوله د شکور په سرو سرو پاکو وینو سره شوه.... داسې ښکارېده چې لکه سپفور د شکور وینې څښلې وي، د خپل خوږ زوئ وینې، د خپل نیازبین زوئ وینې .... او د لته د سپفور زغم تمام شو، حوصله ئې ختمه شوه یو سپړه کړیکه ئې اوو هله - جامې ئې اوشکولې او لاړو په کوڅه اووتو.... سپفور لېونے شو نهٔ د شکور د جنازې نه خبر شو نهٔ د شکور قبر له راغلو، نهٔ ئې شکور لحد ته کوز کړو او نهٔ ئې په لحد کښې د شهید او نیازبین زوئ مخ اوکتو، سپفور ما ما چې هغه لېونے دے، نو لا خدائے خبر چې ترڅو پورې به لېونے وي... په لارو کوڅو کښې به ګرځي - شلېدلے جامې سرتور سر - پښې ابله پښې

بالکل چپ خاموش، پېتې سترګې زوړندې سې، لکه چې د څهٔ په تلاش
کښې وي، لکه چې څهٔ لټوي.... اوُ! سپفور ماما د څهٔ په لټون
کښې دے .... د سپفور ماما نه شکور ورک شوے دے - ماشوم شکور،
نیازبین شکور ماشومان څو ورکېږي، تل ورکېږي - او بیا را پیدا
کېږي، .... خو اے بد قسمته سپفور ماما، شکور به پیدا نهٔ شي -
شکور په داسې لار ورک شوے دے، چې د هغه لارې ورک شوي چرې
بیا واپس نهٔ دي راغلي، هغوي بیا نهٔ دي پیدا شوي - نو ته څهٔ
له زوړندې سر او ټیټې سترګې کړې، ته ولې داسې سر وهلے بروهلے
کړې - ترکومې پورې به کړې .... اے بد نصیبه سپفوره - اے
بد قسمته سپفوره، زهٔ څهٔ او وایم چې ته څومره بد قسمته یې....
ستا لاسونه د خپله ماشوم زوئے په وینو لړلي شوي دي ؟ تا خپل
نیازبین زوئے په غړېدلو سترګو په خپل لاس وژلے دے ؟ څکه
ته لېونے شوے ؟ څکه ته داسې سر وهلے بروهلے کړې ؟

اے روني ! اے پښتنو رونو ! دا تاسو دومره بې احتیاطه
ولې یئ، داد وسلې سره تاسو داسې لوبې ولې کوئ - دا د وسلې نه
تاسو څهٔ جوړ کړې دي، چې هرچا به یو یو سسپار غاړې ته اچولے
وي، چې هرچا به یو یو او د لنړونے په اوږه کړے وي - او هر د تماچې
او ټوپک خاوند به کوڼ کوڼ په نخرو ګرځي - د شرافت معیار ګڼې
تماچه او ټوپک شو - د موتبرۍ معیار ګڼې وسله شوه،

مهٔ کوئ رونو بې ضرورته وسله مهٔ ګرځوئ - هیڅ ضرورت نشته
چې هرڅوک د ځان سره وسله ګرځوي - څومره خوږې دي ټوپکو

تماچو ورانې کړې - څومره تور سرې ئې کونډې کړې، څومره کلي ئې د ګل کېدو نه اګاهو اوړتولي - نو اے د وسلو خاوندانو د خدائے خاطر اوکړئ او وسلې سره لوبې مه کوئ - ځکه چې وسله ډېر بې اعتباره څیز دے -

او اے سپفورډ ماما خدائے دې ستا د دې غمځپلي ژوند خاتمه اوکړي - الله دې تا له صبر درکړي - او الله دې ستا دا پښتوب په ښودتوب بدل کړي - د دنيا د غمونو کور دے دلته غم شته - مصيبت شته - پرېشانی شته، او د دې غم، مصيبت او پرېشانۍ علاج نه ستا دولت کولے شي او نه ستا جائيداد - په عقل ستا د رنځ علاج کران دے - هغه چا ته په کړې ده چې -

په لوئے کرم به کېږي د خدائے
په عقل کرانه ده زما د جانانه

اَحمد

(اسویلے) احمده خدائے گواه دے چې ستا په سترګو کښې د اوښکو
سېلاب دَ انسان زړهٔ اوبهٔ اوبهٔ کړي - زهٔ څهٔ اوکړم، کهٔ دا
غم دا خستووے نو مابه درنه څهٔ قدرې کم کړے وهٔ ......
کهٔ زما وس کېدے نو مابه ستا دې پرهر پرهر زړهٔ له ټکور
ورکړے وهٔ - مابه پرې ملهمونه او پټاچې اېښودلے وے -
مابه ستا د زړهٔ دا سپېرې سپېرې سرېکې لبنې قلارې کړې
وې ..... خوځهٔ اوکړم .... زهٔ هیڅ نشم کولے .... ځکه هغه
سوزي چې اور پرې بلېږي .... زړهٔ هغه خوږېږي چې
پرهرونه پکښې جوړ شوي وي .... سترګې هغه ژړېږي چې
د زړهٔ تسکین او آرام ئې چا لوټلے وي .... ته څومره
بد قسمته ئې احمده! ..... ستا په بد قسمتۍ خو ماله ژړا
راځي ...... چې ته ژاړې نو خدائے شته چې ماته دا خیـل
زړهٔ وائي چې زهٔ هم درسره په چغو چغو اوژاړم - ......
ځکه چې ستا غم زما زړهٔ هم ناقلاره کړے دے .... زما دَ
شپې خوبونه ئې هم زمانه راشوکولي دي ..... زهٔ منم چې
آفتاب ستا زوے دے .... زهٔ منم چې افتاب ستا د زړهٔ ټکره
وه .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د اُمیدونو مرکز وهٔ، ځکه چې

ستا مشرے زوئے وهٔ ..... د ټولونه مشر ..... تا د آفتاب سره
څومره خوارئ کړې وې - څومره شوا خون دې ورسره کړے وهٔ
..... او اوس ؟ اوس ایله ستا د اوګونه پیټے لږ سپک شوے
وهٔ ..... اوس آفتاب تا نه ستا غمونه په خپلې ماشومې څټېې اخستي
وُو ..... آفتاب د پړوران وهٔ کنه ؟ د پړشوخ وهٔ کنه ؟ ....
تا به د هغهٔ نه همېشه سرټکولو کنه ؟ .... ولې بیا هم چې د کله
نه د هغهٔ شوندړه شنه شوې وه ، نو ستا د ملا تیں مضبوط
شوے غوندې وُو .... تا په خپلو متو کښې طاقت غوندې محسوسولو
.... ځکه چې آفتاب ستا مشرے زوئے وهٔ .... او مشرے زوئے د
مور پلار د ملا تیں وي ..... خو نن ستا د ملا تیں مات شو، نن
ته بیا خپلې متې کمزورې محسوسے .... ځکه چې آفتاب ستا د
سترګو تور آفتاب ...... د وختنه اګاه هو .... ته غمونو او
مصیبتونو ته یو اځې پرېښودې .... لاړو آفتاب په ټول عمرې
خوارئ ه خوب اودهٔ شو، او تا ته ئې یو نهٔ هېرېدونکے غم .... یو نهٔ
قلارېدونکے درد .... یو نه ختمېدونکے مصیبت پرېښودو ..... احمده!
ستا غم که هر څو نه هېرېدونکے دے، خو دا غم به تهٔ هېره وې .....
ستا درد که هر څو نهٔ قلارېدونکے دے، خو دا درد به تهٔ په خپل
همت او په خپلې حوصلې قلاره وې ..... تهٔ به دې غم ته غاړه
غږې ورکې .... تهٔ به دې درد له سینه په سینه ورځې .... تهٔ انسان
ئې .... تهٔ مسلمان ئې ..... انسان د هر مصیبت مقابله کولے شي ....
مسلمان هرې سختئ ته غاړه بږدي ..... راځه بوره راځه ....

د آفتاب د قبر په خاورو رڼښکې مهٔ تويوه ..... د آفتاب قبر ته ژړا مهٔ کوه ...... پرېږده چې دا ژلمے شهيد ..... پرېږده چې دا ماشوم شهيد د دنيا د لانجو نه بې غمه د جنت په رنګينو کښې د آرام او اطمينان ژوند تېر کړي .... دا پاسه .... را ځه ...

رو نهٔ! دا احمد زموږ د کلي - زموږ د چم کاونډيو نرے نرو چکے کمزورے سرے دے ..... خو دې نرې نرو چکي انسان له قدرت ډېر همت ورکړے دے - په دې مانده هډوکو کښې لويه حوصله او لوئے زغم پروت دے .... د احمد د ژوند نور حالات به پرېږدو - زاړهٔ واقعات او زاړهٔ حالات به نهٔ را ياده وُو ..... خو د نن نه ځلس ورځې آګاهو د دې احمد مشرے زوئے آفتاب سحر وختي په سائيکل سور د کورنه خوشحاله خوشحاله مدکرو سره سکول ته روان شو .... تهرله ورځ چې په سکول کښې سبق رووېلو او ماسپخين پاؤ باندې يوه بجه د سکول نه چهټي شو ..... په سائيکل سور د کلي په لور را روان شو ..... د تيرې ورځې سبق د آفتاب مخ مړاوے کړے وهٔ ..... په خپل ترنګ کښې کورته روان وهٔ ..... په خپل فکر کښې د کور په لوري روان وهٔ ..... خدائے خبر چې دغه وخت به د آفتاب په زړهٔ کښې کوم خيالونه او کوم فکرونه په غورزنګ وُو ......

خدائے خبر چې دغه وخت له آفتاب په زړهٔ کښې څهٔ کرل او څهٔ ريبل .... خو چې د ميچنې پهاټک ته ورنزدې شو .... چې د خپل کلي او کور نه لا دوه ميله لرې وهٔ ..... نو ځکه نه يو تمرک نکه د اجل په صورت د آفتاب مخې ته دا غلو .... او چې ماشوم آفتاب د ځان د

حال خبرېده او خبرېده و ..... نو دغه ځونړي تهرک لکه ديو مست
ها تهي بيا د خپلو پايو د لاندې چخړې کړے وه .... يو درز
او شو او په دغه درز کښې يوه نرۍ غونډې کړيکه يوه ذړه
بوګنوونکې غونډې کړيکه راپورته شوه .... څومره هيبت
وه په دغه کړيکه کښې څومره درد وه په دغه کړيکه کښې
..... توبه خدايه توبه ..... دغه کړيکې ځو د ځواوو شامو بود
خلقو زړونه هم په لړزان کړل ..... خلقو را منډې کړې او
چې آفتاب له راورسېدل ..... نو ماشوم شهيد په خاورو کښې
غړېدو .... په وينو کښې لت پت خپل خدائے ته رسېدلے و
...... د ماشوم آفتاب سر د ځونړي تهرک پايو چخړې کړے
وه ...... هر چا دا نقشه اوکته هر چا دا ذړه بوګنوونکې ننداره
اوليده .... د هرې سترګې نه اوښکې څڅېدې هر چا ژړل ...
او آفتاب! ماشوم آفتاب د دنيا او د دنيا د اوسېدونکو د حاله
بې خبره په خاورو کښې پروت د رسې ښکارېده وچې لکه مسکے وه
تا به نه وے چې آفتاب مړ دے .... تا به نه وے چې آفتاب
يو بې پرواه درانبود د خپل تهرک د پايو د لاندې چخړې کړے
دے ..... پلار ته خبر لاړو چې راشه ستا آفتاب تهرک اووهلو
..... مور ته جواب لاړو چې راشه ستا د سترګو تور تا نه د تهول
عمر د پاره جدا شو ..... پلار په ښپې آبله پښې را منډې کړې
..... او مور ..... ؟ د مور په ذړه تياره راغله ..... مور بې هوشه
شوه .... مور دغه غم برداشت نه کړے شو .... مور دغه سينه

اواز اونهٔ زغملے شو .... مور بې هوښه ، دُخان دحاله بې خبره
کوره پرته وه ، او پلار سرتور سر او پښې ابله پښې دخپل زوے
دکټو دپاره په منډه را خلاص وه .... رونړ هغه نقشه درته نشم
بیانولے - دَ انسان زړهٔ د دغه نقشې دلیدو او اوریدو توان
نهٔ لري - لاړو دَ احمد د سترګو تور د ټول عمر دپاره جدا شو...
شهید خاوُرو ته اوسپارلے شو.... مور ډېرې وپنا کانې وکړې ....
ډېرې چغې او سورې ئې اووهلې - خو مړي په ژړا چرې نهٔ دي
ژوندي شوي - دَ احمد د زړهٔ دنیا ورانه شوه ، دآفتاب دَ
سور د زړهٔ دنیا ویجاړه شوه .... چا ویجاړه کړه ؟ .... دَ تورک
دیو د داپیُور لینې غونډې بې احتیاطۍ ..... د تورک د د داپیُو ی
لین غونډې غفلت یو کور وران کړو .... دَ یو پلار د ملاتیر ئې
مات کړو .... د یو مور دَ زړهٔ په سرګینې ئې زخم جوړ کړو....
څومره کورونه دَ تورکونو او لارو د داپیُورانو وران کړل.... څومره
کلونه ئې اوړژول ..... څومره کلی ئې د خاوُرو سره خاوُرې کړې
...... اے رونړ ولې ! .... دا ولې داسې کوئې .... دا ولې دَ زړونو
آزارونه اخلې .... دا ولې میاندې بورې کوئې پلاران ژړوئې ....
دا ولې تورسرې کنډه وئې .... دا ولې دَ تور سرو خونې ورانوئې...
مهٔ کوئې رونړ مهٔ کوئې - اے دَ تورکونو او بسونو خاوندانو دَ
خدائے خاطر اوکړئې .... لږ روښئ لږ په قلار شئ - داسې په هوا
مهٔ الوځئ .... دخپلې لینې غونډې فائدې دپاره تاسو څومره
لوئے جرمونه کوئې .... داسې جُرمونه چې دَ معاف کولو نهٔ دي......

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے د هغې تورک خاوندہ چې آفتاب دې د خپل تورک دلاندې پټ کړې
کړے وہ .... ته څه خبر یې چې احمد بېګاه د باران سیلیو او
طوفان دا هیبتناکه شپه دا ده د خپل زوئے په قبر په ژړا تېره
کړې ده .... ته څه خبر یې چې د ده د زړه نه څومره فریادونه
ختلي دي ..... ته نه یې خبر چې د ده د زړه د تل نه را ختلو سوؤ
لوؤ فریادونو بېګاه د قبرستان مړي هم آرام ته نه دي پرېښودلي
..... احمد مجبوره وه .... هغه په دې زول او طوفان کښې خپل نیاز بینې
آفتاب په دې لوېې څو شپې بیابان او دره کښې یوا ځې ته شو پرېښودے
...... نو څکه څو په نیمه شپه کښې را غلے دے او د شهید زوے په
قبر د ادے څوړ وور پروت دے ..... نو اے د تورک خاوندہ ،
راشه لږ د احمد د زړه په برخه دو کښې او ګوره چې ستا لږې غوندې
بې احتیاطئ په کښې څومره پرهرونه جوړ کړې دي .... ده دا
منم چې دا به د آفتاب په قسمت کښې وو - دا به د آفتاب په تقدیر
کښې لیکلے شوي وو - څو اے د تورک درا پوره په دې دلیل به ته کښې د الله
په حضور کښې دسزا نه بچ شې - نه تا نه به ستا د غفلت او ستا د
بې پروا هئ تپوس کولے شي - الله تعالی به تا له د خپلو کړو سزا درکوي
او اے رحمده راپاسه - را څه چې کور ته لاړ شو مړي چرې په ژړا
نه دي ژوندي شوي - تا له دې خدائے صبر درکړي او ستا په زخمي
زخمي زړه دې الله د خپل فضل او مهربانۍ پټۍ کېږدي - آمین

ژوند

(اسوېلے) ه سحر شي، ما ښځين شي، ما ځيګر شي ماښځتن شي

دَ ژوند ګـهړۍ ګمېږي ناګهانه به پوره شي

او دَ ژوند ګهړۍ ګمېږي - ژوند دخپل منزل په لور په تندۍ سره روان دے .... څوک خپل منزل ته رسېدلي دي او څوک بس ور رسېدونکي دي دچا د ژوند ډېوه پخوا ګل شوې ده او دچا دَ ژوند ډېوه بس په سلګو ده ..... دَ ګل کېدو په انتظار ده ..... دَ مړ کېدو په انتظار ده ..... بس دَ باد يوه نرۍ غوندې چپه ..... دَ هوا يوه نرۍ غوندې چپه به يې ګل کړي ..... او بيا ....؟ دې آبادې او ودانې دنيا نه به ..... دغمونو مصيبتونو او تکليفونو دَدې دنيا نه به ..... ددې ښکلې ښائسته او رنګينې دنيا نه به ..... دَ ګورستان هغه خوشې خوشيا ته ورسي.. د قبرستان هغه چُپې چُپيا ته ورسي ..... دوه لاس او دوه پښې به دمنونو منونو خاورې دَ لاندې ښخ کړے شي .... او بيا ....؟ بيا به دغه تور لحد کښې ..... بيا دَ مړو په دغه خپل خانه کښې ..... نهٔ څوک دَ فرياد اورېدو شته ..... نهٔ څوک دَ ژړا دَ اورېدو شته نهٔ څوک د تسلۍ شته او نهٔ څوک د داد ګيرنې .... زوے نشته چې د فرياد سره را منډې کړي چې ..... " ولې بابا ... څهٔ تکليف دے درته . سر درله او منډم پښې درله او منډم " .... لُور نشته چې د وي سره را منډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي چې .... د خپر شه بابا - و لې بابا ... څه دي؟" ښځه نشته .....
مور نشته ..... خپل نشته - پردے نشته .... یو ځان .... یو د لحد
تورې تیپ توره تیاره او یو عمل .... عمل زموږ د لارې مل ... عمل زموږ
د قبر ملګرے دے .... عمل زموږ د سختئ او اسانئ سبب دے .... عمل
به په موږ د لحد سختې اسانه وي .... تور تیپ لحد به راله روښانه کوي
عمل به راته د لحد نه سرې سړو تهکې جوړه وي .... سور تنور به راته
تړې نه جوړه وي ..... او په دغه سړو تهکو به موږ تر قبېږو
په دغه سور تنور کښې به موږ وریتېږو ..... ډېر سخت مقام
دے روڼو ډېر سخت .... د دویم ژوند ابتداء ډېره سخته ده ......
د ابدي ژوند د شروع کېدو مقام ډېر سخت دے ..... راځئ روڼو
چې هغه سختې ځان ته آسانې کړو .... راځئ روڼو چې د لحد سرې سړو تهکې
په سرو ګلونو بدلې کړو .... راځئ چې د لحد تورې تیرې په رڼا کانو
بدلې کړو ..... راځئ ..... راځئ .... اے مسلمانانو چې سم مسلمانان
شو .... راځئ چې د خپلو زړونو نه بغضونه او یاسو، او د نفض کینې
او حسد په ځائے .... د خوښې په دغه کور کښې د خوښې په دغه بوټې
کښې مینه راپیدا کړو .... د حسد په ځائے محبت
راپیدا کړو ..... د کینې په ځائے الفت راپیدا کړو .... هغه مینه!
چې انسان پرې د انسانیت معراج ته رسېدلے شي .... هغه مینه، چې
انسان پرې انسان خپلولے شي .... چې انسان پرې انسانیت خپلولے
شي .... هغه مینه چې د خدائے خوښه ده .... هغه مینه چې د رسول الله
صلی الله علیه وسلم خوښه ده راځئ چې د مینې په برکت د اتهول معراج ته

خپل کړو .... را ځئ چې د مينې په برکت په معاشره کښې ځان له هغه مقام را پيدا کړو .... چې د مرګ نه پس .... زمونږ په جنازه باندې د کلونو د څهرې په ځائے د انسانانو د کڅو د نيے د ښپے او پياکې پاکې او ښکلې څهرې شي .... کلونه شي .... امېلونه شي .... د پاک ضمير د خاوند په جنازه .... د کلونو د امېلونو ضرورت نشته .... د ميته ناک زړه د خاوند په جنازه باندې د کلونو د څهرو ضرورت نشته ..... ځکه چې کلونه د محبت د روښکو سيالي نشي کولے .... کلونه د عقيدت د اوښکو سيالي نشي کولے .... کلونه د چا مڼېن د اوښکو سيالي نشي کولے ... را ځئ رو نړو چې صحيح انسانان شو، چې انسانيت را باندې سرمسکے شي ...... را ځئ چې صحيح مسلمانان شو چې اسلام را باندې سرهسکے شي .... را ځئ چې سم مخلوق شو چې خدا ئے پاک زمونږ په تخليق و يا ړ اوکړي ..... د ا مونږ د ځان نه څه جوړ کړي دي .... د ا مونږ د ژوند په کوم ډګر روان يو ..... دا مونږ د کلکيچونو ..... پېچمونو اوکندو کپرو په کومه لار روان يو ..... مونږ په نامه انسانان د انسانيت نه څومره لرې شوي يو .... مونږ په نامه مسلمانان د اسلام نه څومره ا نوا شوي يو .... سمه لار مو پرېښې ده .... په کندو کپرو سر يو .... ښغه لاره مو پرېښې ده په کڅو وکو روان يو ..... آخر ترکومه به مونږ دغسې ټکرې نو رو .... ترکومه به مونږ د حقيقت نه سترګې پټوو .... اے غافله انسانه .... اے ناپوهه انسانه .... زمونږ هر قدم مونږ مرګ ته يو قدم ورنزدې کوي .... زمونږ هر پل مونږ لحد ته ورنزدې کوي .... دا مزل به آخر يوه ورځ ختم شي .... دا لار به آخر يوه ورځ اووهلے شي ..... اوهر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې منزل ختم شو... لا رخصت شوه نو بیا؟ ..... ځه په وروستو هیڅ
هم نشته .... ځه په شا هیڅ هم نشته .... بیا مخکښې قبرستان دے
او په دغه قبرستان کښې یوه وړه غونډۍ ته ګوره په کښې کچکړې
دوه نیم ګزه مزکه یو ټور ډېر ټور .... لکه کوے لحد .... دغه زمونږ کور
دے ..... دا ښکلي موټرونه به شاته پاتې شي .... دا مزکې جایدادونه
به شاته پاتې شي... په دغه تک تور لحد کښې به دولت زمونږ په کار نه
شي .... سره سپین به زمونږ پکار نه شي .... بلکه په ناجائزه ګټلے دولت
به زمونږ د پاره لړمانان شي .... د یتیم حق به راته خاماران شي .... د
مظلوم آه به راته سرې لمبې شي .... د مزدور اسویلے به راته لوګے لوګے او تورې
تبرې شي .... نو اے انسانه .... اے مسلمانه که ځان د قبر د لړمانانو
نه په امان کول غواړې نو ناجائزه ګټه پرېږده، په شودو کښې اوبه اچول
پرېږده، ناجائز کاروبار پرېږده، ملاوټ پرېږده، غل بازاري پرېږده -
که ځان د قبر د لړمانانو ماراتو نه ساتل غواړې نو یتیم ته خپل حق
واپس ورکړه .... یتیم ځان ته رانږدې کړه .... د یتیم په سر د مینې
همدردۍ او محبت لاس راکاږه .... دوئی اوویږنئ د یتیم د ژړا نه
.... د یتیم د سترګو هره اوښکه ګورے طوفان دے ..... د یتیم د سترګو
هره اوښکه ګورے عذاب دے .... د مظلوم هر آه .... په خپله لمن
کښې سرې لمبې لري .... د مزدور هر اسویلے به مو ګورے لوګے لوګے او
ایره ایره کړي .... په دې فاني دنیا پورې زړونه مه تړئ .... په
دې نیمګړې دنیا دومره مه مئینږئ .... د مرګ خیال د زړونو نه مه
اوباسئ .... مرګ؟ .... یو حقیقت دے ... مرګ؟ .... د هر ژوندي مله

(c) ketabton.com: The Digital Library

قسمت کښې لیکلې دے .... نو دا سې حقیقت نه سترګې پټول کنې هوښیارتیا ده؟ .... دا سې حقیقت نه بې پرواه کېدل کنې عقل‌مندي ده؟ ......
نه! دې ته هوښیارتیا نشي وئیلے - دې ته عقل‌مندي نشي وئیلے .... بلکه دا زمونږ غفلت دے .... دا زمونږ ناپوهي ده .... او دَ دې غفلت او دې ناپوهۍ انجام به ډېر خراب وي .... ډېر .... ډېر ....
اوس هم وخت شته - اوس هم موقع شته .... اے انسانه کۀ ته اوس هم صحیح مسلمان شوې نو مُبارکه دې شه ..... اے خدایه!
تۀ انسان په صحیح معنو کښې انسان کړې .... اے خدایه تۀ مسلمان په صحیح معنو کښې مسلمان کړې .... چې انسان ستا په دې دنیا کښې دَ ژوند په خوند پوهې شي - آمین

ه

سکر شي - ما سپېځین شي ماځیګر شي ما سختن شي
د ژوند ګهړۍ کمېږي ناګهانه به پوره شي
(سمندر)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library